

SORIN NINĂ

Drum mortal spre Tijuana

PAVCON / SCI-FI

DRUM MORTAL SPRE TIJUANA

C

S

F

194

Sorin Nină

DRUM MORTAL SPRE TIJUANA

© 2022, Sorin Nină

© 2022, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NINĂ, SORIN

Drum mortal spre Tijuana / Sorin Nină. - București:
Pavcon, 2022

ISBN 978-606-9625-41-5

821.135.1

Comenzi:

Editura PAVCON, tel.:

031-100.80.70

0727.77.80.06

office@pavcon.ro

www.pavcon.ro

www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Coperta: George Ionescu

Ilustrație: vectordesign

Editor: Constantin Pavel

ISBN 978-606-9625-41-5

SORIN NINĂ

Drum mortal spre Tijuana

Editura PAVCON
București, România, 2022

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

- #1 Extra-Terestrul
- #2 Secretul emisferei
- #3 Nerecurgerea la Forță
și la amenințarea cu Forță
- #4 Scornituri spăimântătoare
- #5 Rangkook
- #6 Vendetta lui Ucigă-l Toaca
- #7 În anul 4000 sau
O călătorie la Venus
- #8 Erezia egumenului Glicherie
- #9 Scurtă istorie a viitorului
aristotelic - IVA 1
- #10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
- #11 O tragedie cerească
- #12 Cetiți-le noaptea
- #13 Marginea curcubeului
- #14 Incredibila aventură
a cuviosului Achim
- #15 Praf
- #16 Manuscrisul episcopului
Petronius
- #17 Steaua fulgurantă - IVA 2
- #18 Un român în Lună
- #19 Oameni pe care i-am cunoscut
- #20 Sawtooth
- #21 Rău de spațiu Omul fără nume
- #22 Progradia
- #23 A doua Lună a Pământului
- #24 Dialogul păsărilor
- #25 Cumulonimbus
deasupra Atlantidei
- #26 Știință, Filosofie și Religie
în Avatar
- #27 Therra
- #28 1944 Ein Freak
- #29 Oameni pe care i-am cunoscut 2
- #30 CdT 1 - Bacteria nemuririi
- #31 CdT 2 - Cârligul spațial
- #32 CdT 3 - Poarta mânturii
- #33 RSA – Furia fiarelor
- #34 RSA – Marile migrații
- #35 Olympus Mons
- #36 RSA – Noaptea lemurienilor
- #37 Praf 2 – Atingerea sălbăticiei
- #38 RSA – Auro Luck
- #39 Războiul Celestinei
- #40–49 Aripile Albastre
- #50 Sânge, Metal și Speranță
- #51 Decadența sufletelor noastre
- #52 Povestiri spăimântătoare
- #53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
- #54 Războiul Eleninei
- #55 Casa din altă viață
- #54 Războiul Eleninei
- #55 Casa din altă viață
- #56 Dinosauria
- #57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
- #58 Învățătorul
- #59 Noaptea orașului ilustrat
- #60 Praf 3
- #61 Saurianul de metan - IVA 3
- #62 Artefactul
- #63 Casa fără cărți
- #64 Apophis
- #65 Parlamentul
- #66 RSA – Hora hoiturilor
- #67 Dragonul fără aripi
- #68 RSA – Judecata de Apoi
- #69 Avatarii faraonului Tlă
- #70 RSA – România sub Asediu
- #71 Efectul Metamorphis
- #72 Dicționar de Enigme și Mistere
- #73 Elogiu muncii de partid
- #74 Insula pescărușilor
- #75 Aurul beznei
- #76 București, 2058
- #77 Încăpățânarea Timpului
- #78 Deocamdată... enigme
- #79 Tunelul de la capătul lumii
- #80 Ultima frontieră
- #81- 83 Istoria Literaturii SF
- #84 Orașele caracatițelor
- #85 Europa benzilor desenate 2
- #86 Confesiunile Omului-câine
- #87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea
- #88 Oameni goi pe străzi
- #89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4
- #90 RSA - Tg. Jiu '59

Arhanghelii Haosului

CARTEA ÎNTÂI

Drum mortal spre Tijuana

Atenționare!

Aceasta este o povestire romantică scrisă cu gingășie despre respect, generozitate, blândețe, dragoste și întrajutorare, despre o lume ideală în care valoarea intrinsecă este cu adevărat prețuită.

Dar... pe invers...

Blackout și amor nebun

Când Jane a dispărut, Pământul se dusesse dracului de trei nenorocite de ore. S-a întâmplat așa cum survin toate rahaturile. Ți-o trag pe nepusă masă, mai ales când ești cu pantalonii în vine.

Traversam o perioada mai specială, manifestată printr-o stare generală de durere-n fund față de lume și viață.

Tronam pe budă, când o vacă isterică a urlat la TV că s-a luat curentul în toată Europa, cât e ea de mică și de grețoașă. Cucoana s-a scremut să dea o explicație, așa că a dat vina pe efectul unei bombe: E lansată de rușii cei perfizi, concretizată printr-un impuls electromagnetic EMP, care a spulberat toată rețeaua electrică împreună cu dispozitivele electronice, ca să-i aducă pe europenii ostili și islamizați înapoi în evul mediu.

După cât de înspăimântată își rotea ochii în căpătână, nu părea genul de știre falsă, o scorneală menită să crească vânzările la raioanele de alimente într-o zi normală de vară.

Imaginile de la fața locului și reacțiile străzii lipseau cu desăvârșire, fiindcă nimeni nu mai putea con-

tacta Europa decât telepatic, ceea ce nu era cazul. Comentatoarea a estimat rece că vor fi necesari 10 ani pentru refacerea rețelelor electrice și abia după aceea viața de acolo s-ar putea reîntoarce la normal.

M-am bucurat din tot sufletul de răul lor, fiindcă sunt o scârbă abjectă care exultă la belelele altora. Fără curent n-ai apă, așa că mi i-am închipuit ciuciți pe WC-uri de curte, de-alea cu gaură, prin care îți poți admira rahatul strâns cu scremete în decursul timpului. Am ajuns la extaz în momentul în care imaginația mi i-a proiectat ștergându-se chinuit la cur cu ditamai cocenii.

Știu! Vă așteptați s-o zgudui referitor la situație în regrete fâsâite sau să fac pe măicuța preacucernică, dând-o după cireș că vai, ce ne facem, că acum trebuie să stăm uniți ca rața-n pui și s-o ard optimist pe final, cum că umanitatea va trimfa.

Da' nu pot, că nu-mi stă în caracter.

Sunt un ticălos între ticăloși. Fac parte dintr-un grup de indivizi de care e bine să te ferești în viața de zi cu zi, ca să nu ai probleme pe care nici nu ți le-ai fi imaginat.

În ultimul timp eram nevizitabil, ca un bolnav contagios, iar motivul era simplu și ușor de înțeles pentru amicii mei mai vechi sau mai noi. Trăiam într-un soi de reality-show cu premii fabuloase, gen ani de pârnaie, în care eram unica vedetă, iar publicul era destul de select – procurori, judecători, băieți cu tehnică.

Din dorința de a mă bucura de noua mea celebritate și ca să protejez banda mea de borfași, traficanți și criminali, altfel băieți valabili și simțitori, mă cam rupsesem de lume.

Am cercetat pe geam mașina înțesată cu gabori nespălați care ascultau de zor prin microfoanele răspândite prin toată casa cum mă exprim eu artistic pe WC. Pentru echipa care mă fila non-stop, în trei schimburi, de vreo opt luni, aveam un mic progrămel dedicat, cu scremete sfâșietoare, în tonuri grave, care am remarcat că era bine primit de audiență, fiindcă l-am văzut pe un curcan borând cu țipete inumane lângă duba de ascultare.

Tot pentru ascultătorii mei preferați am dat drumul la o selecție de muzică trash de mare calitate, care alterna răcnete nearticulate emise de indivizi deranjați la cap, cu ritmuri infernale de chitară ce făceau din om zevzec în maximum două melodii.

Străbătut de un soi de premoniție, am pus în grabă mâna pe telefon și-am sunat-o pe târfa de Jane, a mai mare haimana de pe Pământ și jumătatea mea perfectă.

O trimisesem în Columbia cu avionul ca să-și vadă de frumusețe și... la produs. Ea ar fi vrut cu motorul, dar eram grăbit și un drum de două săptămâni s-ar fi soldat cu minimum patru violuri, iar acum victimele au tendința de a reclama astfel de fapte reprobabile

la poliție, așa că, pentru binele fetei mele, fiind un agresor sexual înăscut, am ales transportul aerian.

Urma să se întoarcă cu intestinul gros plin de vreo 2-3 kile de marfă pură, că eram în nevoi și nu ne-ar fi stricat niște stive substanțiale de cocari, ca să mănânce și gurile noastre una-alta.

A răspuns cu greu, poate dormea, poate se cordea. Luase deja marfa, ceea ce era cam nasol în condițiile astea. I-am zis cu blândețe că e cu puțință să nu mai putem trăncăni prea curând, iar dacă se întâmplă...

— Vin spre tine, puștoaico!

— Care-i faza? Faci mișto, urâtule?

I-am înțeles frământarea sufletească. Știindu-mă, nu i-a venit să creadă că sunt în stare de-un asemenea gest, apoi s-a sensibilizat și a început să plângă în hohote, ca proasta la chiloți.

— Nu-s texte, nebuno! Vezi să nu ți-o tragi cu toată lumea, ia-i pe cei mai buni, dragostea mea! Știu că ești în Bogota, dar până acolo n-am cum să răzbat. Vezi cum faci să ajungi în câteva zile în Mexic, și înot dacă e cazul. Ne găsim în T.J.

— Cine-i ăla T.J., că nu-l știu? m-a întrebat Jane, care era habarnistă în toate domeniile ce nu includeau cu-vântul bere la începutul propoziției.

— E Tijuana, în colțul din stânga al Mexicului, cum stai cu fața la hartă. Chit că ești tâmpiță, n-ai cum să-l ratezi. Întrebi oamenii... Fă-ți veacul pe la cârciuma

lui Pedro. Aia din centru, cu o statuie de călăreț în față, albită de rahați uscați de porumbei.

Am ținut să vin cu precizări, fiindcă toată suflarea e Pedro pe acolo.

— Păi, vin direct în State, pui mic.

— Nu intra în State, nebuno, că va fi haos și te termină golarii când te-or vedea cu cracii ăia lungi și păroși ca de fotbalist. Stai și freacă menta pe acolo până vin sau până te-o căsăpi careva.

— Spune-mi, pui mic, totul va fi bine?

— Nu, mămică! Totul va fi oribil.

Știu, vorbe frumoase, demne de o păsărică descu-rajată ca Jane... N-am mai apucat să-i mai spun mare lucru, că blestemăția de curent s-a întrerupt și la noi, în jegul ăsta de USA. Am înjurat gros și am spart o sticlă de gin, de-ăla bun, într-un perete care nu-mi gre-șise cu nimic.

Pe moment, m-am tulburat.

— Voi fi sub situație sau o voi călări ca pe-o iapă blândă și chioară?

S-a lăsat o tăcere adâncă de-mi auzeam și mișcarea ochilor. Locuiam într-o zonă liniștită, unde nu se în-tâmplă niciodată vreo chestie. Apoi a început vacar-mul. Mai întâi o foială, urmată de un freamăt surd de nemulțumire, care a crescut până la pragul unor voci-ferări furioase, apoi situația a degenerat spre urlete animalice și focuri de armă.

Deocamdată, tulburarea era firească.

Populația începea să pipăie amploarea dezastrului și reacționa. Ei aveau senzația că lumea se cutremură, când de fapt se prăbușise cu totul. Începeau cu stupefacție și supărare, urma disperarea, iar la final aveau să se potolească și să lupte ca să se salveze.

Mă învinuiam de toate relele cu putință, dar în harababura asta n-aveam niciun merit, ceea ce speram să nu mă coboare în ochii urduroși ai lumii.

M-am întors pe scaunul de toaletă ca să-mi exprim organic tulburarea și să termin în forță ce începusem, apoi să trag pentru ultima oară apa în amintirea vremurilor bune de până acum un sfert de ceas. Acolo, în singurătatea mea de rahat, am eliminat concluziile contradictorii și am analizat în tihnă fatalitatea.

Câteva întrebări îmi stăruiau obsesiv în minte.

— De ce acum? Avea totul vreun rost sau era doar ghinion de neșansă, ca un ghiveci de flori care cade în capul omului așa, din senin, în mijlocul deșertului?

— Dacă au venit scârbele de extraterestre și-n loc de bună ziua ne-au stins pe 10 ani lumina?

Apoi am dat-o elegant pe teoria conspirației.

— Bă frate, ăștia vor să ne omoare!

Care or fi fost, nu mai conta. Erau dușmanii dușmănoși care ne doreau crăpați în (minim) patru.

Mi-am frecat neuronii până când am găsit un răspuns decent.

— Poate că Dumnezeu sau rușii au vrut să ne pedepsească pen' că ne-am bucurat ca vitele de răul unor mizerabili, alții decât noi.

Atunci m-am gândit la dragoste și alte căcățișuri penibile de genul ăsta.

— O viață are omul, și-n ea n-ar trebui să trăiască moartea lumii așa cum o știam.

Ultima remarcă m-a întristat considerabil. Să mă ia plânsul și alta nu, lucru ușor nefiresc la un păcătos de categorie grea ce livrează zilnic moarte, rece și sec, așa cum poștașul livrează ziarul. Apoi m-am scuturat ca un câine ce trece prin baltă, am tras apa la closet și-am început să judec logic ceea ce tocmai urma să fac.

Eram în toate mințile?

Atâta efort pentru o amărâtă de păsărică pe care o înșelam de două ori pe zi cu tot felul de tâmpite ahtiate după motoare, sex și violență? Ei bine, da, dar nu pentru ea! Motivul era cum nu se poate mai diferit. În aceste momente aveam nevoie de o dovadă zdrobitoare de forță pe care să o exhib în fața lumii interlope. Asta aștepta gașca de la mine, iar eu, băiat fin cu aplecare spre împlinirea sufletească a acoliților mei, asta urma să le dau.

Era și cazul.

Nu-mi place să dau din casă, dar autoritatea mea se clătina vizibil de când devenisem o țintă predilectă pentru divizia antidrog. Au apărut voci care cleveau

de aiurea, pe diverse tonuri, acuzându-mă că m-am ble-git, că am ajuns să vorbesc de unul singur cu pereții, că mă trage ața doar la somn și băătură, și că ar fi cazul să am un pic de bun-simț cât să las locul vacant pen-tru unul mai coios. Mai enervant decât bârfa mi se părea faptul că aveau perfectă dreptate, consumam aerul de pomană.

Și? Așa, băieți?...

Dacă mă presăți să fac valuri, veți avea un tsunami în toată regula. O să vă dau fatala cu drumul ăsta și-o să vă las să-mi admirați în toată splendoarea tricepșii, de-o să vă umplu pe toți de respect, exact cum ai umple o halbă goală cu bere proastă.

Și-n plus, chit că Jane era o huidumă urâtă ca dracu, lată-n umeri ca un hamal din port, posesoare a unei mustăți negre și dese de husar și cu dinții din față lipsă, de la un box primit în meclă la o băută prelun-gită, avea o tracțiune bună față-spate, și era a mea, iar ce e al meu, al meu rămâne, atâta timp cât vreau eu. Clar?

Gândind acestea și cumpănind atent primejdiile, ceva din mine s-a revoltat.

— Nu! Nu voi risca niciodată de bunăvoie viața vreunui membru al găștii, doar ca să mă dau eu mare.

Am început să râd în hohote.

Adoram să mă aud spunând tâmpenii nostime de mătușă grijulie.

New York, New York

Drumul spre Tijuana era cam nașpa pe timp de pace, darămite acum, că vremurile se tulburaseră. Anticipam că atâta timp cât lumea s-a întors ca nebuna cu cracii în sus, toți nemernicii vor sări din ascunzișurile lor puturoase pe ea ca s-o violeze. Iar noi vom fi printre ei, călătorind cu pistoalele-n dinți, că așa ne e felul.

Cu avioanele și cu trenurile blocate la sol, rămânea ca opțiune mersul pe jos (pe care-l recomand călduros tuturor), deplasarea cu motorul sau târâtul.

După o matură chibzuință, care a durat maxim o secundă, am dat un semn și frățiorii mei din clubul de motocicliști Arhanghelii Haosului au sărit imediat să mă ajute. Fie vorba între noi, ajutorul nu prea era opțional, că sunt și eu un grangur pe-acolo, nu fitecine. Mai precis sunt de vreo zece ani (și ceva mărunțiș) șeful acestor ratați legendari, care dacă nu miroso o zi benzină, avortează spontan și multiplu.

Una peste alta, nu s-a împotrivit nimeni, s-au strâns 45 de motoare și vreo 55 de soldați devotați, cu caziere stufoase, în mai multe volume, păstrate cu sfințenie la locuri de cinste, pentru eventuale recidive. Altfel, toți dispuneau de sânge în instalație și conștiințe încărcate cu crimele comise în înfruntări sângeroase. Una peste alta, ne puteam baza pe câteva sute de arme, de la cuțite la pistoale și mitraliere, ca să avem de drum.

Am lăsat acasă 30 de soldați și un locotenent, pe Blană, un băiat fără frică de Dumnezeu, fără creier și fără gânduri de mărire, defecte minunate ce-l transformau într-o bovină demnă de încredere. Nu avea mare lucru de făcut. Trebuia să țină locul cald, ca să știe concetățenii că e stăpânit și nu cumva să găsim la întoarcere domeniul ocupat de alți tâlhari mai șmecheri decât noi și puși pe căpătuială.

M-am întrebat: dacă a fost cu adevărat un EPM, atunci de ce ne merg motoarele? Apoi nu m-am mai întrebat nimic, am luat lucrurile exact așa cum erau.

Plecarea spre Tijuana a fost într-o Vineri, 13, dată cu bulan maxim în analele Arhanghelilor, ai mai baga bonți motocicliști din zona New York-ului și încă vreo patru state mai sărăntoace dimprejur.

Buttface, mâna mea dreaptă, împreună cu Bizonul, gagica lui de-o viață sau două, au ajuns rapid la mine în băătăură. M-a luat încântarea când i-am văzut, cu așa zdrahoni prin preajmă neavând teamă de mediul înconjurător, cu flora și fauna inclusă.

Le-am zâmbit cu atâta căldură, că m-au întrebat îngrijorați dacă mă simt bine. N-am stat să le explic detaliat cam ce zace în sufletul meu, ca să nu mă fac de cacao, dar am scos cea mai tare sticlă de whiskey șterpelită din magazinele țării.

— Boss, polițiștii se cărăbăniseră en-gros din dubă, așa că le-am dat cep la caucioace cu cuțitul din dotare,

ca să le fac o surpriză plăcută când se vor întoarce la locul de muncă.

— I-or fi pus șefii pe liber, că pe aici ardeau gazul de-aiurea. Mi-e necaz, băga-mi-aș! La început erau pe cafea și gogoși, de curând i-am ginit cu spirtoase și hașiș. Bine, nu vorbesc de genii, dar promiteau... Evoluau, eram mândru de ei. În patru luni puteam scoate rockeri adevărați din echipaj.

Bizonul, care avea sorbul mai mare, a pus sticla la gură și a strecurat jumătate din conținut direct în el, apoi, ușor matol, l-a pupat cu două buze conturate cu negru, direct în bot pe Buttface, blondul bolnăvicios, care întorcea toate capetele cu fața lui fină ca un fund (spălat) de copil și cu pielea scârțâitoare de ziceai că-i învelit în folie de plastic.

— După șnaps mă trage ața să mă ocup de tine, pu-toare...

— Nu-i timp nici de una scurtă, scârboșenie, i-a răspuns numitul măsurându-l libidinos. Te-aș rezolva cu drag, dar îmi place să mă ocup de tine pe îndelete, iar frații noștri în frunte cu The Rock ne așteaptă grupir la ieșire. Până ajungem or să fure ceva de-ale gurii și muniție, că pân' la Jane trecem prin teritorii ostile, unde pariez c-o să avem treabă berechet.

Am pufnit nemulțumit.

Să-l știu pe The Rock singur cu gașca nu-mi pica prea bine la tranzitul intestinal. Apăruseră voci în grup care,

de când poliția mă luase la ochi, murmurau că neisprăvitul ăsta, esența băiatului dur, ce avea mai mare trecere în banda noastră, ar trebui să-mi ia locul în schemă.

Mare cât un zid de pârnaie și la fel de simțitor, cu ochi cenușii și nemiloși, tare în pumni, iute-n pistol și eficient ca un rotopercutor, omul îmi plăcea și mie, dar n-aveam de gând să-i cedez în cursul vieții șefia găștii.

Vrei să conduci? Nu merge pe ochi frumoși.

Luptă, bro! Rupe-l pe ăla de e în fruntea mesei.

Majoritatea era încă de partea mea, dar eram văzut ca un tip iscusit, ce rezolva majoritatea problemelor cu mișmașuri izvorâte din vârful capului, nu cu scandaluri terminate în vârful șuriului. Conform gustului lor eram plictisitor. Bine, recunosc! Mai ucideam de dragul lor, dar sporadic și fără tragere de inimă.

— Mergem, Little Boss?

I-am aruncat o privire nimicitoare, dar n-a percutat, poate n-a înțeles aluzia, fiindcă Bizonul, o matahală de peste 2 metri și învelit în pachetele consistente de mușchi, avea o minte de copil repetent la grădiniță. Găsesc extrem de supărător să mi se zică în felul acesta, chit că așa îmi spun toți. Nu cuvântul Boss mă scoate din papuci, ci celălalt – Little.

E drept, am un metru și vreo douăzeci, dar urăsc piticii și pe cei care urăsc piticii, iar să-mi aducă aminte

cineva de înălțimea mea mi se pare o insultă de neiertat. E poate o reflexie a frustrărilor adunate din copilărie, când toată lumea avea comentarii cretin-sensibile la adresa mea. În acele momente, când aud fie un bietul de el, fie un iete și la ăla, cuprins de revoltă devin barbar. Îmi scot pistolul micuț și trag la nimeală în oameni, considerându-i la grămadă, nu știu de ce, vinovați pentru acest neajuns. Țin minte pe un tip care mi-a spus zâmbind că esențele tari vin la doze mici. N-am gustat zicerea și cum a terminat-o, avea cu un ochi mai puțin.

Nu accept nici contrariul.

Dacă-mi zici că sunt mare, înseamnă că de fapt măiei în bășcălie că sunt mic și asta iar nu face bine nimănui la sănătate. Un singur om a spus că sunt mare cât un munte și adânc ca Groapa Marianelor și a scăpat intact. Nu era prea deștept, nici meșter la vorbe, dar l-am crezut și acum merg după el la Tijuana...

— Imediat ce terminăm sticla, am zis, apoi am pus-o la gură și-am rezolvat problema.

Mi-am verificat pistolul și am ieșit pe ușă fără să le dau pe taragot fraierilor că văd dublu de la tărie.

Aveam cam două zile de mers întins, dar cu haleală, dezmaț, droguri și scandal la greu, puteam rotunji lejer la trei.

Le-am lăsat un mic mesaj caraliilor, scris cu un spray alb, imposibil de șters fără un aparat de sudură per-

formant, ca să nu ne despărțim așa, fără nicio vorbă, ca niște străini certați. N-am vrut să fiu criptic și nici să dau în cimilituri, fiindcă totuși discutăm de niște căcănari de (polițiști) mâncători de gogoși. Le pome-neam de mame și de actul facerii, și le uram sincer și emoționant să moară în chinuri.

Am luat-o pe cel mai scurt drum spre ieșirea din oraș, prin această lume muribundă. În stânga și în dreapta drumului, focuri vesele ardeau cu flacără mare, răspândind un fum gros și cum nu se poate mai înecăcios. Practic, tot cătunul ardea spectaculos, ceea ce-mi dădea un sentiment aberant de sărbătoare. Erau magazinele de electronice, care odată prăduite de către cetățenii harnici și activi în vremuri de cumpană, deveniseră inutile, așa că erau rase complet de pe fața pământului, ca să nu fie carecumva călcate din eroare de două ori.

Câteva tulumbe de pompieri fuseseră înconjurate de oameni în uniforme cu mâna-n buci, care nu mai știau unde să acționeze mai întâi, așa că nu mai inter-veneau niciunde.

M-am lăsat cuprins de beatitudine. Ce vremuri... Un vis împlinit.

Pentru mine și pentru Arhanghelii mei asta era raiul pe pământ. Se simțea un suflu nou, iar viața fremăta prin toți porii. Dacă lucrurile rămâneau așa, puteam trăi de aici mai departe un trai lipsit de griji, bazat pe lux și opulență.

Trecătorii se opreau cu mic cu mare și ovaționau din toți bojocii când îmi vedeau Harley-ul placat cu aur și adaptat pentru cracii mei scurți, trecând prin fața lor. Era normal. Majoritatea fuseseră aduși la ascultare și luptau până la moarte pentru mine.

Fără să-mi dau aere, eram un soi de zeitate în viață pe aici.

I-am privit cu iubire tutelară, așa cum un șef de trib își privește supușii.

Cum aglomerația era incredibil de mare, am cotit din drumul principal în labirintul de străzi lăturalnice care ne puteau scoate mai rapid din mizeria newyorkeză.

Atmosfera era de vacanță, deși celor mai sensibili din fire li s-ar fi putut părea copleșitoare. Ici-colo câte un viol, o crimă, sau câte un schimb mai intens de focuri între găști, pentru influență sau teritoriu. Peste tot indivizi suspecti fugeau care-ncotro, încărcăți de furăciuni și pândiți de alți indivizi și mai suspecti, oameni necinstiți care doreau să-i ușureze de marfa muncită.

Mi-am promis să-i cert, să le rup fălcile și chiar să-i torturez cu blândețe când voi avea timp, nu de plăcere, ci ca să-i educ să nu mai ciordească ciurucuri inutile.

— Vă credeți bogați, săracilor? i-aș fi întrebat ușor vexat. La ce v-or trebui televizoarele și boxele alea uriașe, dacă nu mai aveți pentru nu știu câți ani curent?

Aș fi dat oricând nouă televizoare bengoașe și un aparat de aer condiționat pe-un borcan de castraveți de calitate a doua, în noile condiții de climă și de trai.

Majoritatea posesiunilor de până azi nu mai aveau importanță. Deveniseră doar relicve ale unei vieți pe care trebuiau s-o uite. Adaptarea la noua situație se dorea a fi rapidă, iar speranța într-o revenire la vechea normalitate era obligatoriu să dispară imediat.

— Totul va reveni treptat la starea de dinainte, ar fi gândit un optimist, pe care l-aș fi sugrumat cu un zâmbet luminos.

— Nenorocirea asta e o stare de tranziție către o nouă normalitate, ar fi suspinat un alt tip de optimist, aflat de asemenea pe lista mea de execuții.

Rămas fără optimiști, aș concluziona pentru restul omenirii:

Tot ce se întâmplase până la blackout ținea de istoria lumii vechi. Paradigma se schimbaseră radical de câteva ore, iar asta era noua normalitate.

Năpasta abia începuse. Vechea societate, în prezent defunctă, nu ne-a învățat să ne iubim, dar monstruoșitatea care va veni presimțeam că o să ne educe prin toate mijloacele cum să ne urâm din rășputeri.

Poliția, lovită de un exces explicabil de timiditate, nu se vedea de niciun fel, armata păzea din spatele unor baricade barosane, cu tancuri și mine plantate-n drum cu duiumul, instituțiile nefuncționale ale statului și băncile jecmănitore.

Neisprăvitule, ca să rămâi în viață îți trebuie papa, apă, medicamente, lumină și căldură. Ai băgat la cap? Notează-ți, dacă știi să scrii! Doar atât, în afară de arme și muniție. Durata blackout-ului nici nu contează. Și nu uita! Ține-ți aproape prietenii, dar împușcă-i la un loc cu dușmanii, pentru că în noua viață prietenia nu ține. Fiarele, când sunt hămesite, se omoară, nu merg la bingo împreună, iar voi veți redeveni fiare.

Acceptă! Analizează! Luptă!

Nimic, din acest moment, nu va mai veni moca, pe ochi frumoși sau pe vorbe potrivite. Nimic.

Până la ieșirea spre autostradă am mers lejer, doar prin teritoriul meu; acolo, eu și nimeni altul am drept de viață și de moarte.

Little Boss

— A venit Little Boss, a anunțat de-aiurea un entuziast, dat fiind că toți tovarășii mă văzuseră, cât eram de mare și se strânseseră ca la circ în jurul meu, ca să ia lumină.

— Salut, șefu'! Ești frumos de plesnești...

— Care-ai zis? am întrebat cu voce mieroasă, prevestitoare de rele.

Am privit sever în jur, ca să văd ce abject mă pupă-n cur cu atâta patimă, de mă sufocă. Cum n-a avut nimeni

curajul să-și asume epitetul, am alunecat fără grabă cu privirea peste Chior, căruia nasul acvilin, trăsăturile asimetrice, lipsa podoabei capilare și pielea arsă de soare îi dădeau o căutătură de păsăroi nevinovat. Lângă el era Șocătele, care de obicei ronțăia ceva, dar de data asta se trăgea meticulos de limbă, de-ai fi zis că îi crescuse păr pe papile. Ar mai fi fost Fatty, un grăsun inexpressiv și transpirat, care-și mușca în permanență buza de sus și se simțea vinovat, din naștere, pentru orice lucru. L-am ignorat, deși lăsase, ca de obicei, capul în jos.

Continuând ancheta ochiometrică, l-am citit cu coada ochiului pe Maniac, care mă privea cu ochi strălucitori, ca fiind autorul elogiului. Normalitatea e doar un comportament aberant al umanității anormale, ne predica el adeseori, iar noi ne prefăceam că-l înțelegem. Îl prețuiam pe omul acesta, chit că era iresponsabil, poate pentru că îndrăzneala cu care sfida pericolele ne era foarte utilă în lupte. Unde mai pui că zărghitul mă iubea sincer și-mi salvase viața de vreo două-trei ori, pe puțin.

Dacă nici cu el nu eram indulgent, cu cine să mai fiu?

Am lăsat-o ca-n gară, dar am mârâit indispus. Poate or fi avut dreptate cei care mă fac pe la spate mic și-al dracu, sau poate că nu. Un lucru mi-era însă cum nu se poate mai clar. Îmi displăceau lingușitorii, mai ales că știam că sunt un avorton mic și hidos.

Maniacul era un personaj. Tipul de individ deșirat și slab mort, cu o putere incredibilă ce trecea dincolo de limitele corpului său. Nesuferit și carismatic, amuzant și înfricoșător, nonșalant și discret, era omul contrastelor. Te putea ucide pentru un mărunțiș, dar alteori nu ezita să-și riște viața ca să te salveze. Admiratorii spuneau că de la nebunie i se trage, fiindcă trebuia recuperat de prin balamucuri de minim două ori pe an. Mergea singur acolo și-l primeau cu brațele deschise, ca pe un vechi prieten, după ce le declara cu seninătate doftorilor că vrea să-l ajute pe Dumnezeu în planul său secret de a distruge omenirea și pe toți locuitorii ei păcătoși. Și completa, uitându-se fix în ochenele lor, că nimeni pe lume nu-i curat.

Văzându-i pe ai mei înconjurându-mă cu meclele lor de asasini în serie, pentru o clipă am cochetat cu ideea sinucigașă de a anula misiunea. Am zâmbit văzând cu ochii minții fețele Arhanghelilor șucărite grav. Apoi mi-a trecut. Țineam totuși la viața mea.

Și atunci am dat-o pe măreție. M-am dat jos de pe motor și am încălecat umerii Bizonului. În felul asta eram cel mai înalt din grup și inspiram un altfel de respect.

Vă întrebați cum a ajuns o piticanie șeful suprem al unor inși atât de feroși?

Amintiri... amintiri neplăcute... amintiri reprimite mă invadează și numai voi sunteți de vină. Vi le fac

cadou, dar știu că n-am să scap de ele, fiindcă ele m-au dus unde-am ajuns.

Am fost găsit și înfiat de bandă, la 12 ani, când am fost prins în fapt într-un magazin de electronice ieftine, încercând cu tupeu să fur o porcărie de casetofon no name, cât mine de mare.

Gândind cu mintea de acum, nu înțeleg de ce nu m-am orientat la două mai mici. Ce-o fi fost în capul meu? Că puteam să mă strecur neobservat printre paznicii de la casa de marcat? Poate speram că un pitic, ce se opintea gâfâind epuizat să târască o măgăoaie enormă și o cutie de baterii, o să li se pară doar o halucinație trecătoare. Rețin doar că scula aia mi-a sărit în ochi ca o muiere focoasă de neratat și că, practic, m-a obligat să o iau.

Fugisem de la orfelinatul unde trăiam de când m-am născut și doream să ajung cu banii din vânzarea mărfii la un circ aflat câteva orașe mai încolo, ca să încep o carieră serioasă de clown și-n felul ăsta să-mi ating potențialul. Eram hărăzit să fiu un star, mă făceam până și pe mine să râd, iar asta era greu fiindcă eram un tip foarte mohorât în afara scenei.

S-a nimerit să fie pe acolo un zdrahon îmbrăcat în piele, care a schimbat fix două vorbe cu polițistii, apoi gesticulând larg și disprețuitor, le-a aruncat o chită de parai rulați. Așa am fost lăsat în plata Domnului de către vigilentele organe de ordine.

Știam foarte clar ce vreau, așa că zece minute mai târziu i-am mulțumit cu lacrimi în ochi binefăcătorului meu, i-am spus că nu-l voi uita niciodată și-am vrut s-o tai. Din plecare el a pus o mână grea pe umărul meu, apoi mi-a spus clar și răspicat că de când mi-a răscumpărat libertatea, am devenit un membru permanent al frăției Arhanghelilor haosului. A surâs apoi neterminat și amenințător, precizându-mi că în grup se intră în poziție verticală și se iese doar în poziție orizontală, adică mort.

Atunci am înțeles că nu mai era cale de întoarcere, că mi-am distrus viața. Mă vândusem pe o porcărie chinezească unui grup ciudat. Puteam să dau vina pe entuziasm, naivitate și spirit de aventură.

Despre regulile și despre viața lor nu știam nimic.

Porecla zdrahonului era Big Boss, și el m-a învățat tot ce știu, nimic bun, dar totul foarte util și excesiv de sângeros. În tot procesul devenirii mele n-a contat nici măcar o clipă ce vreau și ce m-ar fi făcut fericit. Așa s-a făcut că un timp am traversat o stare de derută, în care nu mai îmi era clar ce e cu mine și ce vreau să devin.

— Vei ajunge șeful acestor pungași, mi-a spus el odată.

— De ce?

— Pentru că ăsta e visul meu pentru tine.

N-am cârâit, n-ar fi avut niciun rost. Dar nici n-am șters-o, pierzându-mi urma când mi s-a ivit ocazia.

Mi-a plăcut să mă consider un tip de treabă, forțat de împrejurări împuțite să facă lucruri anapoda. Pe de altă parte, Big Boss mi-a fost ca un tată adoptiv și m-a iubit mai mult decât m-am iubit eu vreodată, motiv pentru care i-am fost extrem de recunoscător până în clipa în care l-am ucis...

În rest, a fost simplu.

Unor sonați care nu înțeleg decât mugetul violenței le-am câștigat simpatia treptat, vorbind pe limba lor. Un timp am suportat umilințe fără număr. Am ținut scrumiere în cap, apoi frapiere, apoi încetul cu încetul mi-au făcut loc la masă. Când Butch, o adevărată legendă vie, și unul dintre membrii fondatori ai Arhanghelilor, mi-a răspuns pentru prima dată la salut, m-au lăsat țurloaiele de emoție, realizând că am un viitor aici, în gașcă.

Știam ce am de făcut ca să ajung jupân în această familie mare, bizară și fericită în felul ei.

Nu m-am sprijinit pe nimeni, dar i-am folosit pe toți când mi-au trebuit. Am băut mai mult decât ei, m-am bătut cu mai mare ferocitate și am lichidat pe cine a trebuit, terminând cu Big Boss, șeful clanului și mentorul meu spiritual, pe care l-am executat trăgându-i două gloanțe în ureche în timp ce dormea, rupt de beat.

— Omul ține la tine, îmi spuneau apropiații, înainte de a-l fi asasinat.

— De unde ați tras concluzia asta mizerabilă? mă minunam eu.

— Din faptul că încă mai trăiești, țacă, răspundeau ei invariabil.

Dar la mine nu mergea așa. Ce aveam cu el? Îl uram din tot sufletul. N-am pregetat ca după moartea lui să-i vizitez mormântul de mai multe ori, special ca să-mi fac nevoile acolo și să-l spurc, exact așa cum el și ai lui mă spurcaseră pe mine.

Am fost mulțumit când Arhanghelii au intrat în război cu clanurile rivale, bănuite de asasinat. Speram să moară toți, ca în felul ăsta numărul nemernicilor să mai scadă pe pământ. Din păcate, m-am înșelat. Apăreau mereu alții noi, mai răi și mai nemernici. Nu se putea face ceva pentru anihilarea răului pe pământ. Nu în felul ăsta.

Așa am ajuns de la un simplu soldat, cărat în atașe împreună cu câinii, la căpitanul temut și respectat al Arhanghelilor. Cine ar putea năzui la mai mult? Ceea ce nu știa niciun dobitoc dintre cei aflați în subordinea mea e faptul că n-a trecut o milisecundă din cei 22 de ani, de când sunt Arhanghel, în care să nu-mi fi fost frică, teribil de frică de ceea ce fac, de ceea ce sunt și de toți cei din jurul meu. Ori de câte ori îmi amintesc, îmi blestem zilele, apoi regret profund faptul că am ajuns în ziua aia tocmai în acel magazin puturos de chinezoi, ca să încerc să fur casetofonul cu pricina.

De atunci am doar doi prieteni în care am încredere deplină și fără de care nu pot dormi. Se numesc Smith și Wesson. Ați ghicit! Pistoletul se află continuu lângă mine, sub o pernă, încărcat. Așa îmi aștept prietenii și dușmanii care vor să mă viziteze la drum de seară și să-mi ia gâtul. În rest, n-am încredere nici în mine, mai ales în mine.

De ce?

Sunt totuși un pitic borât pe care n-aș da doi bani.

Am ras pe nerasuflete o halbă de bere, deși detest pișatul ăsta amar de băutură cu spume, apoi le-am ținut alor mei, cum se face la ocazii, un mic discurs motivațional.

— Degeneraților, floarea scursurilor societății, tura asta o ardem împreună, fiindcă ne așteaptă drum lung și împruțit. Dacă la intersecții ne-ar fi pândit cetățeni burdușiți de gladiole, nu v-aș fi chemat, că nu-mi sunteți așa simpatici cât să dau în disperare dacă e să mă desprind de voi.

The Rock a simțit nevoia să se afirme.

— Cunoaștem drumul, Little Boss. Cât ai zice pește proaspăt suntem înapoi, la mocofanii din New York.

— *Cunoșteți* drumul. Uitați de el, nu mai e același. Mersul lumii s-a sucit grav, iar surprizele se vor ține lanț. Vă târăsc până la Tijuana, pentru că voi sunteți garanția mea că lucrurile or să iasă bine.

Aveam pregătită o introducere tare, urmată de un final apoteotic cu premii, așa că i-am dat drumul.

— Vă promit solemn că nimeni din anturaj nu va fi în siguranță. Am luat o pauză scurtă, de efect, apoi le-am anunțat bombastic premiile. Din acest motiv binecuvântat o dăm pe bogăție, așa că pentru fiecare supraviețuitor am 200.000 de coco, plus 2.000 de nas, plătibili de mandea în dinți, băutură sau verighete de aur.

Uite așa s-au înveselit derbedeii, ca la un botez. Cu atâtea fețe rânjitoare primprejur am ținut să-i aduc cu picioarele pe pământ cu două-trei vorbe de bun-simț.

— Insist să nu vă tăiați nasurile unul la altul pentru câțiva coco, că nu-i frumos și, nu-i așa, ținem întrucâtva la aspectul nostru. Numărătoarea va fi făcută în tihnă, la mine acasă, în ziua întoarcerii.

Nasurile recoltate, ca dovadă cinstită a unor crime reușite, iată o tradiție sacră la Arhangheli, cum e Ziua Independenței sau Crăciunul la ăștelalți, ai normali. Asasinii o duceau binișor la noi și trebuiau premiați consistent, ca peste tot.

O asemenea tradiție aducea plus valoare și, în consecință, trebuia păstrată.

Ne urcam pe motoare când cinci puțoi care se izme-neau și făceau pe durii, au trecut cu viteză pe lângă noi. Așa ceva... Era o țără de lipsă de respect față de jupâni, parcă, nu? Am făcut un semn scurt și imediat făloșii de ocazie au fost flancați, capturați și debarcați cu șuturi în cur, în fața mea. Băieții și-au turat puțintel

motoarele, pentru atmosferă, ca să priceapă și fraierii ce înseamnă să fii băiat rău, iar eu l-am chemat pe cel mai fioros dintre ei, un marțafoi cu cicatrice în prelungirea gurii, de-ai fi zis că vrea să-și arate măseaua de minte când dă în zâmbet și l-am întrebat simplu:

— Vii cu noi?

— Unde? m-a întrebat marțafoiul, nedumerit.

Așa a și murit, nedumerit. Mi-am scos pistolul, l-am țintit cu atenție, am făcut pac din gură și până să se prindă că nu era doar o glumă proastă între bikeri, i-am plasat un glonte sub sprânceană, iar capul i-a explodat ca un pepene prea copt.

Nu prea știam ce altceva să fac la faze de-astea îmbârligate, și aveam de apărat o reputație solidă, de nemernic. Procedeu acesta crunt avea întotdeauna efectul scontat asupra meltenilor mei. Chit că trăiseră ceva execuții la viața lor, atunci când mă vedeau la treabă rămâneau invariabil cu gurițele lor murdare căscate și cădeau în admirație, considerându-mă (nu știu de ce) mai periculos decât sunt. Intuiesc că fiecare își spunea că rândul lui la împușcare pe lista mea se apropie.

M-am apropiat de trupul răposatului și i-am comunicat șăgalnic, în râsetele forțat vesele ale Arhanghelilor:

— Întrebare greșită.

Apoi m-am întors către ceilalți:

— Următorul...

Restul puțoilor au acceptat să ne însoțească cu entuziasm și fără să fie mistuiți de curiozități gratuite. Le-am înțeles dorința nestăvilită de a-și prelungi viețile fără să se încarce cu date inutile, gen încotro mergem și-n ce scop. Eram mulțumit. Ai mei au avut încă o dată dovada că numai Little Boss e șeful ideal pentru grup.

Conform tradiției tribului, oricine din grup putea să mă conteste și dacă nu ne-mpușcam pe loc ca vaga-bonzii, se ajungea la vot deschis. Spre bucuria mea, nu fusesem în ultimii zece ani contestat decât de 14 ori, afacere soldată cu tot atâtea cadavre ale căror căpățâni putrezesc în acest moment într-un congelator obscur din Brooklin, rămas fără curent.

Păcat, îmi făcusem obiceiul să-i vizitez și să mai stăm la un pahar din când în când.

Vineri, 13

În aerul torid al unei după-amieze leneșe de vară am pornit în lume să ne înfruntăm destinul și să ne încercăm firul vieții într-o aventură magnifică, ce ne punea la încercare inteligența, bărbăția și frățietatea.

Așa aș fi început în clasa a treia o mizerie de compunere despre daravella asta de-o trăiam, dacă aș fi

avut seriozitatea de a face măcar trei amărâte de clase. Noroc că n-am făcut, c-ar fi răs toată prostimea de mine.

Așa că...

Dispuși în formație strânsă, pe trei coloane, am început să înaintăm cu viteză în necunoscut. Mi-era groază de ceea ce urma să mă aștepte, dar eu alesesem jocul și trebuia să-l duc până la capăt, ca un adevărat șef al găștii Arhanghelilor.

Îmbrăcați de sus până jos în piele, cu țințe, zale, lanțuri, căști bizare, cu bărbi stufoase și cu armele la vedere, inspiram teamă și respect, și speram să nu ne înfrunte decât brute de valoarea noastră, ceea ce îmi reducea la maximum așteptările.

Noua ordine începea să se facă simțită pretutindeni. Durerile facerii trecuseră și se iveau zorii noii lumi. În lipsa unei autorități care să mențină ordinea, pâlcuri de cetățeni înarmați constituiau miliții care să apere comunitățile de invadatori și de netrebnici ca noi.

Mersul pe o autostradă poate fi monoton și depri-mant pentru un om normal, dar nu pentru noi, care aveam pretenția că suntem bengoși, adică speciali. Prieteni cu drumul, atenți doar la șuierul aerului ce ne încerca tăria căștilor, n-am simțit pic de oboseală în înaintare. În a treia oră de mers, am dat de câteva indicatoare ciordite de te miri unde, pe care scria proprietate privată.

Am făcut semne vesele către ceilalți.

Cineva era foarte glumeț sau cum nu se poate mai nesimțit.

Așteptările mi-au fost împlinite când am dat cu nasul într-un post de control făcut în pripă de civili, jagardele ce blocaseră autostrada cu covoare de cuie și cauciucuri, ca să taxeze pe oricine ar fi vrut să treacă mai departe. Câteva mașini părăsite și pline de găuri de gloanțe dădeau decorului un aer mai înspăimântător, pentru cei ce mușcau la chestii de-astea. Nu făceam parte din categorie, așa că m-am coborât din șa plin de draci.

— Care-i treaba, fetelor, vreți să ne ștergeți parbrizele sau faceți piața?

— Actele la control! a cerut cu un ton autoritar unul dintre indivizii care s-au apropiat de noi, fără să mă bage în seamă.

— Cu ce ocazie? l-am întrebat și mai agasat.

— Știi să citești semnele de circulație, analfabetule? Ești pe o proprietate privată, mai precis în teritoriul meu.

— Poți să fii ceva mai concret? De când ar fi al tău?

Păduchele și-a consultat tacticos ceasul.

— Nu știu, fă și tu un calcul. Cam de când au tăiatăștia curentul. Mi s-a pus pata neagră și le-am luat și eu o bucată de drum. Poți să-ți iei și tu, la minim 20 de mile de aici. E la liber.

— Mă nene, ești nebun de legat sau prost-înghesuit! Ești și foarte nesimțit, iar eu apreciez treaba asta. Mi-ar

fi târșeală să arunc tâmpenii sfruntate la străini. Ar trebui să mai lucrezi la escrocheria asta, s-o faci mai inteligentă. Îți recomand bărbătește cerșeala cu un bilețel atârnat de gât, altfel, așa cum te prezinți, te râd și curcile, zău.

Controlorul de ocazie și-a pus teatral toate mâinile (vreo două) în șolduri.

— V-am cerut ceva și tu ai fost nițeluș obraznic. Nu sunt supărăcios, dar ce kilu' meu, m-ai făcut dobitoc pe nedrept. Aveam de gând să-ți dau o găletușă de plastic, ca să faci forme idioate din răhățul cât timp eu discut probleme serioase cu tații tăi, dar văd că te-ai băgat în față ca musca în fundul calului și ai vorbit neîntrebat.

Mi-am studiat cu mare atenție degetele, numărându-le iar și iar, ca să mai uit cât de mult doream să-l mutilez. N-a ieșit.

— Dacă mai insiști, în loc de acte îți dau la control un bocanc între picioare, deși sunt sigur că n-am ce să nimeresc.

— Frumos îți șade? Înțelegeam dacă spuneai o poezie sau behăiai un cântecel, dar așa... Mă-ta aia, de te-a greșit, nu te-a învățat să dai un săru'mâna politicoș când treci pe lângă oamenii mari?

— Nu! M-a învățat să nu permit dobitocilor, de orice dimensiune, să-mi ceară lucruri strâmbe fără să-mi explice de ce.

— C-așa vrea mușchii noștri, Chucky, mi-a tăiat-o arogant mocofanul. Plățiți taxa de șmecher și poate veți trece. S-a adresat apoi celorlalți. Pe piticanie o rețin, că e ca un om, doar că nu gândește. O să-l spăl cu furtunul ca să-i mai răresc păduchii, o să-i scot ochișorii și o să-l parfumez pe buci. O să-i fac un regat numai al lui între căcăstoare și mașina de spălat.

N-am dat semne de enervare, deși fierbeam pe dinăuntru și nici nu m-am dat jos de pe motor. Am oftat sâcâit. Nu-mi place să ucid înainte de masă. Îmi afectează apetitul. Fumasem stive de prostălăi de genul ăsta, iar asociații din bandă aveau așteptări grandioase de la mine. Un simplu glonte-n cap i-ar fi dezamăgit profund pe cei ce preferau un show baban, iar eu trebuia să-mi adaptez prestația în sensul ăsta.

— Chucky, ai? Bravo, ai un dar, țărămpete! i-am răspuns. Știi cum să scoți omul din papuci.

Auzind ai mei că sunt afectat emoțional de vorbele respectivului, au reacționat instinctiv. O grămadă de arme s-au îndreptat sincron către sprâncenele lui.

Nu s-a pierdut cu firea. A ridicat o mână sus, rânjind cu tupeu și câteva zeci de haimanale pitite după barieră au scos demonstrativ puștile la noi. Și-a rostogolit ochii în cap, jucând infect mirarea, apoi ne-a vorbit ca un fotograf de nunți și botezuri.

— Ca să vezi! Un grup de cetățeni șucăriți au pus mânuțele pe arme și se pare că vor să vă ia țestele. Zâm-

biți, să nu vă prindă moartea cu sfeclele astea de înmormântare.

— Mie nu-mi zice nimeni să zâmbesc, bocciule, a spumegat Maniacul, căruia i se spusese de mic că acest gest îi conferea o aură de cretin notoriu.

Am făcut un semn și ai noștri au început să tragă ca în Vestul sălbatic.

Tirul a fost scurt și concentrat.

— Fii mai atent, șefule, altfel o termini ca tac'tu! mă luă în primire Butch cel zbârcit, prietenul cel mai bun al lui Big Boss, căruia îi jurase că-mi va purta de grijă.

— Mmmm! am recunoscut eu, făcând o față vinovată.

Adevărul este că pentru o clipă m-am lăsat descoperit, în timp ce îl chioram cu o lovitură de cuțit sub sprânceană pe tupeistul care m-a făcut Chucky și mi-a cerut actele.

— Îi iei beregata, Boss? Dacă nu vrei, mă ofer eu, interveni cu promptitudine The Rock.

— Numai dacă și când hotărâsc eu, i-am tăiat-o iritat.

Onoarea îmi cerea să nu-l termin pe loc, așa că i-am pus botniță și l-am făcut câinele meu. Mi-am propus ca în două zile să-l învăț să meargă în lesă și să facă aport. Când a început să zbiere, l-am pus să zâmbească și i-am despicat vârful limbii, în timp ce-i explicam, blajin:

— Uite ce m-ai obligat să-ți fac, aschimodie...

Am pierdut două motoare și patru soldați, dar ai lor au murit secerați până la ultimul. Una peste alta, mulțumită puțoilor racolați la plecare eram tot 55. I-am depus cu respect pe cei căzuți la marginea drumului, le-am luat însemnele tribului și i-am lăsat acolo, să-i mănânce ciorile.

— Au avut o moarte bună, am apreciat între noi.

— Decât să-ți crape un hemoroid, să faci hemoragie și să mori cu ochii beliți, e mai bine așa, de un glonte, a opinat Chiorul, cu o voce cavernoasă.

— Haidem, să-i dăm drumul! O să bem la noapte și pentru răposați! le-am promis.

Am urcat iarăși pe șei și-am călcat-o fără să fim mai supărați decât era cazul. Din viteză, omenirea părea iarăși normală, iar noi eram între frați, așa că totul era bine. Spre seară am oprit în fața unei șandramale cu aspect de pub, unde se aflau parcate vreo 20 de motoare.

Fiind o gașcă de bikeri, confruntarea era inevitabilă.

Nici n-am apucat să descălecăm, că a început urgia.

După împușcăturile de la punctul de control, am fost prea încrezători, în loc să rămânem cu ochii în patru, așa că ambuscada încropită de atacatori ne-a prins total nepregătiți.

Focuri de armă au fost descărcate cu furie pe deasupra capetelor noastre. O parte dintre trăgători se ascundeau în incinta localului, cealaltă parte erau doșiți în spatele unor tufe de lângă parcare.

S-a produs un mare carambol, apoi lucrurile au luat o întorsătură destul de neplăcută.

Unii au apucat să tragă din instinct și au mierlit în secunda doi, ciuruiți.

— Nu mai trage nimeni, am apucat să urlu, apoi am căzut cu motoare cu tot într-o groapă dinainte pregătită.

Ne-am ciocnit unii de alții și am căzut stivă, cu di-tamai motocicletele în cap. Eram atât de mirați, încât nici n-am apucat să ne panicăm. Am fost pentru o clipă afectat când mi-am văzut câinele privindu-mă cu ochi sticloși. Fusesse strivit în lesă, și ca să nu mă ia jalea, fiindcă eu mă atașez rapid de animale, a trebuit să-mi repet insistent că javra e doar un nesimțit uman în rol de câine.

Asta m-a ajutat să mă redresez rapid. Mi-am ridicat ochii și am descoperit că eram înconjurați de trăgători dispuși să ne cânte urgent prohodul.

— Ce spui șefu', ne dăm bătuți? m-a întrebat Fatty.

— Da! Rezistența e o acțiune prostească.

— E vina mea, nu?

— Nu, Fatty. Am căzut cu toții în capcană ca niște copii. Suntem neputincioși aici și nu are sens să ne băgăm în războaie dinainte pierdute, dacă vrem să apucăm ziua de mâine! am zis eu suficient de tare cât să audă și restul găștii.

— Al dracu' de pitic onanist! explodează Maniacul veninos. Suntem în rahat până în gât și tu vrei să admi-

răm asfințitul? Într-o clipă papagalii ăștia o să-și facă nevoile în capul nostru.

L-am luat cu frumosul.

— Șezi blând, diliule și lasă capul în pământ! Nu-i momentul să te rupi în figuri.

— Să stau cuminte? Alte sfaturi n-ai în tine, că ăsta e greșos? E clar. Ești terminat. Te-am filmat, privești în gol și vorbești singur mai mult ca mine, care sunt nebun cu acte. Ascultă ce-ți spune un specialist. Te-a prostit statul în casă. Cum să te ascult și să mor neluptat? Nu vreau să cedez și să mă predau ca un neputincios.

— Dacă ăsta e punctul tău de vedere, scoate-ți arma și să mori sănătos...

— Dap! Să nu crezi că n-o fac. Poți să-i îmbârligi pe alții mai săraci cu duhul cu predici bășite, dar pentru mine asta e sinucidere ordinară și nu pun botul. Dacă ai ceva de obiectat și vrei să ne lămurim, vino încoace să-ți rup gâtul, aschimodie!

Am tăcut mîlc, dar vorbele astea mi-au făcut o impresie relativ proastă, fiindcă așa cum prezenta el problema, rezulta că sunt un omuleț iresponsabil care, depășit de situație, ia decizii nașpa pentru el și tovarășii lui. Mi-a rănit sentimentele, fiindcă părea că mă urăște cu intensitate, un om care-mi spunea cu puțin timp în urmă că-s frumos din cale afară. Mesaje mixte, să mor de nu.

Mi-am propus să aprofundez cu el problema la o tortură, puțin mai târziu.

— Dacă nu taci în clipa asta, te ucid, dementule! se auzi șuierând indignată vocea lui The Rock. Dacă zice să nu lupți, atunci stai smirnă și strânge din buci, ca mielul caprii, că el e șeful! Ascultă ce ordonă, execută și nu încerca să înțelegi, că n-ai cu ce!

— Să mori tu! Ți-a spălat mințile un fetus.

— Ba să mori chiar tu, creier atrofiat! E mai deștept decât noi toți la un loc din culcare și din sculare.

Hei! Nu știți mare lucru despre mine, iar tăntălăii mai bat câmpii, în caz că-i întrebați. Uneori pot să uit și să iert, așa că... mi-am notat în cap să nu-l mai lichidez primul pe The Rock, ci pe Maniac, pe care trebuia să-l pun pe lista neagră, fiindcă mă cam deranjase cu vântul pitic, cu referire la mine și dorința lui sinceră de a-mi rupe gâtul. Ca să nu mai menționez că atitudinea lui sfidătoare îmi submina la greu autoritatea.

Frământările mele s-au întrerupt acolo.

În acel moment binecuvântat mirosisem cine ne-a atacat.

— Suntem terminați, am murmurat distinct.

Sărăciile astea erau Vulturii Negri, gherțoi de teapa noastră, altfel spus, o bandă concurentă ce controla zona învecinată și care nu ascunseseră niciodată faptul că ne doreau viețile și teritoriul.

Am inițiat un schimb prietenesc de mesaje cu trimiteri repetate la cei dragi. Convinși de bunele noastre intenții și stimulați de sinceritatea și intensitatea ură-

rilor, cei de sus au hotărât cu elan să ne opărească în două ape, ca pe fasole, dar până să treacă la fapte, un grangur de-a lor, mai bine dotat intelectual, le-a explicat idioților că procesul respectiv ne scade valoarea de piață și s-au potolit.

— Lăsați-i să se zbunguiască în groapa lor, curând ne vin clienții.

Uram canaliile deopotrivă cu oamenii cumsecade. Cu niciunii nu se putea face treaba din același motiv – deveniseră sclavii îndobitociți ai moralității lor. Dar pentru mitocanii de Vulturii Negri aveam ceva special. Ne omorâseră prea mulți soldați și ne șutiseră adeseori marfă de-aia bună-bună, ca să-i iert. În consecință îi doream cu totul și în întregime exterminați. Numai faptul că eram luminați de același soare mi se părea insultător.

De ciudă și neputință am flegmat gros în capul unui tovarăș muribund, care mi-a aruncat o privire tristă, care nu m-a mișcat deloc. Spumegam. Mai bine crăpam de mâna polițiștilor decât de șuriele maimuțoilor ăștia zbanghii, care ne dăduseră bătaie pe unde ne prinseseră.

Ce plească nevisată căzuse pe capul lor!

Aveau drum liber spre extinderea newyorkeză îndelung poftită și mai făceau și un bănuț cu noi, vânzându-ne ca pe vite.

Am oftat. Al naiba ghinion.

Și eu aș fi făcut același lucru cu ei, fără să ezit.

I-am auzit cum tratau cu un fătălău vânzarea noastră la pachet cu vreo 12 oi. Cumpărătorul i-a făcut o ofertă frumușică pentru oi, dar a spus că boii, adică noi, nu sunt vandabili. Vulturii au fost nevoiți să facă reduceri substanțiale, ca să-i trezească negustorului măcar cât de cât interesul. Au fost mici dispute privind Arhanghelii care nu mai mișcau. Vânzătorii erau de părere că dorm liniștiți un somn de frumusețe, cumpărătorii opinau că au mierlit-o și acum doar se-mput în fundul gropii.

Ca să-i verifice, au băgat câteva gloanțe în ei, așa că n-a mai contat.

După o târguială de nici patru minute nu s-au lăcomit, ci ne-au vândut cu tot cu morți și cu motoare pe două butoaie de spirtoase, trei cartușe de Marlboro și douăzeci de suluri de hârtie igienică de-aia pufoasă, de-ți face buclile să zâmbească cu toți dinții. Se pare că sclaveții și porcăriile astea erau noile bogății ale țărișoarei.

Eu zic că meritam mai mult, dar n-am vrut să mă bag, că nu era treaba mea să umplu coțofenele astea de franc.

La despărțire, Maniacul, profetul nostru de serviciu, a avut o mică revelație-urare pe care a ținut să le-o comunice, cu voce isterică, de vrăjitoare.

— Pe data viitoare. Atunci, praful o să se aleagă de voi, răpciugoșilor!

— Fleacuri... a comentat relaxat unul dintre vulturi.

Maniacul s-a ales cu câteva zâmbete amicale și un șut în fund cu șpițul, ceea ce nu era chiar rău. Am fost transportați cu trei mașini frigorifere și-am dârdâit de ne-a înghețat și oftatul pe buze până am ajuns la palatul guvernatorului, noul nostru proprietar.

Mica prințesă

O rochicioară albă adorabilă, plină de dantelării fine și de volănașe în straturi ce mă făcea să transpir ca o scroafă în fătare, zulufei executați savant cu ondulatorul, o nuanță aprinsă de ruj, obraji proaspăt bărbieriți și fardați strident sub amenințarea unei săbii, ciorăpei trei sferturi albi de mătase, susținuți cu panglici roz, unghii cu interstiții de pietre prețioase la mâini și la picioare și o pereche de conduri de lac, ca să moară toți dușmanii mei de râs și de oftică, iată-l pe noul Little Boss ce mă fixa cătrănit foc, dar foarte grațios, dintr-o oglindă de cristal.

Eram penibil, eram la pământ.

Am râs până mi-au dat mucii, fără să știu de ce. Nu era cazul. Nici în cel mai sinistru coșmar al meu nu mă văzusem așa de pervers. M-a luat un pui de depri-mare.

Râzi de tine sau râzi că-ți place de tine, pițipoanco? Am căzut pradă unor frământări interioare, de data asta foarte motivate.

M-au bătut cu pari grosuți, cu pumni și cu măciuci până m-au leșinat, m-au lățit pe-o masă, apoi, când m-am trezit, eram îmbrăcat în echipamentul compromițător în care mă găsesc și acum. N-am putut să mișc fiindcă eram legat fedeleș, ca să nu mă pot dezbrăca pe șest. Ce-ar mai fi? Ah, da. Am fost rujat strident (împotriva voinței mele) după fiecare gustărică, cu o culoare care nici măcar nu mă avantaja.

Așa mi-ar fi plăcut să fie, dar (sincer) n-a fost așa. Vă dau pe goarnă, dar să rămână între noi – totul s-a întâmplat cu consimțământul meu tacit. De ce am acceptat situația asta dubioasă? Puteam să aleg moartea sau tortura și atunci eram în regulă. Dar eu, nu.

De unde atâta depravare? Mocnea în mine fără să o conștientizez?

Nu mă pretam a fi o țoapă oarecare, ci chiar pramania aia de Albă ca Zăpada, în varianta mini-boy. Să nu rânjească nimeni sau să se holbeze la mine ca la o vacă de lapte, că sunt sensibil la subiect și fac foarte urât! Știu, să fii o Drag Queen e o adevărată oportunitate de carieră, care îți poate schimba radical viața, modul de gândire și ordinea valorilor.

Trebuia să jubilez, nu?

Totuși... trăiam, ceea ce nu se putea spune despre alți Arhangheli prinși sub focul încrucișat de la crâșma Vulturilor. Prea preocupați să intrăm în sclavie, n-am

avut timp să ne numărăm victimele, dar estimam pierderi mari între ai noștri. Am văzut vreo trei bucăți cu însemnele clubului, ce luminau curtea, atârând pe post de decorațiuni exterioare, spânzurați de copacii din incintă. Un vânt calduț de vară îi balansa ușor și transmitea privitorului o stare liniștitoare de bine.

...Acesta era diliu, ca mine.

Pârnaia nu era pentru Tats, așa că găsisese alt mod, mai avantajos ca să-și expună tatuajele sumbre ce-i acopereau trupul. Sincer, m-am simțit mândru și m-am bucurat pentru fiecare dintre ei, în parte. Făceau o reclamă excelentă clubului Arhanghelilor, așa cum stăteau sobri, stacojii și amenințători, suspendați la capetele frânghiilor.

Fatty era mai meditativ și se holba urât la mine cu singurul ochi iertat de ciori, de parcă ar fi avut ceva să-mi reproșeze. Ce, oare? L-am mai privit o dată și i-am deslușit mesajul mut.

— Trebuie să știi când să te oprești. Nu meriți să fii șef. Vezi ce ne-ai făcut?

— Ești necăjit, dar o să-ți treacă, i-am răspuns de la geam.

— Bine că sunt mort și nu trebuie să te mai suport. Dar la cei vii nu te gândești?

Discuția asta nu-mi făcea prea bine, așa că am conștientizat.

— Îmi pierd timpul la taclale cu răposații.

Am strâns spasmodic din dinți până mi s-au încleștat fălcile. Chit că ciorile le mâncaseră ochii, spânzurații aveau vizibilitate și perspective sensibil mai luminoase decât noi.

Mi-am dorit liniște în viața mea și să fiu artist de circ, dar viața mea nu era deloc liniștită, ci devenise de-a dreptul un circ. Știu cu ce-am greșit în ultimii 22 de ani, și n-au fost puține, dar n-am lăsat fără suflare atâția dobitoci cât să merit ceea ce mi se întâmplă. Există în cărțile scrise de răposați tari în pixuri o grandoare a decăderii, dar la mine nu era cazul.

Umplusem în cap un caiet imaginar de vreo două sute de pagini cu toate torturile și umilințele la care fusesem supus și încă mai scriam clipă de clipă la acest jurnal rușinos al decăderii mele. Cert e că aș fi eliminat pe oricine m-ar fi văzut, fie și pentru o fracțiune de secundă, împopoțonat în halul ăsta. Apoi, se știe, aș fi murit, la rândul meu, de rușine.

Locuiam de cinci zile, din mila guvernatorului, într-un palat adevărat, cu turnulețe cu steaguri în vârf, având la dispoziție două nivele, unul roz-bombon și celălalt într-o nuanță intensă de mov, așa cum ne place nouă, fetelor. Construcția era făcută cu totul și cu totul din plastic, într-o cameră spațioasă, dotată cu zăbrele groase și trainice la geamuri. Se pare că luasem locul unui cățel care locuise vreo doi ani aici, până murise de inimă rea. Am oftat adânc. Asta mă aștepta și pe mine.

Când spui cinci zile pare puțin, dar pentru mine trecuse o viață!

Nu eram un simplu capriciu de moment. Aveam însărcinări multiple, ceva între dădacă, companion și jucărie organică. La orice oră trebuia să fiu la dispoziția celor trei surori gemene, fiicele iubite ale guvernatorului, cel mai detestat politician din stat și cel mai veros om de afaceri din zonă.

Cum naiba a avut tipul ăsta megașmecher încredere în mine, un micro-renegat cumpărat la preț de solduri dintr-o groapă plină ochi cu bandiți periculoși, n-am nici cea mai vagă idee. De obicei, un ticălos îl simte pe altul ca el. E o chestie de manual.

N-a fost și cazul său.

M-a întrebat ce știu să fac, am ținut să precizez că doar două lucruri – să ucid și să urăsc cu intensitate. Mi-a zâmbit cald, de parcă ar fi auzit că ador împletitul și aforismele australiene, apoi mi-a spus, spre uimirea mea, că sunt omul potrivit. Nu mă așteptam, așa că pentru o clipă am fost tentat să-i repet rar și răspicat ca unui oligofren – u-cid, u-răsc. L-am scrutat cu privirea și am renunțat. N-am detectat niciun pic de șiretenie în ochii lui. Mi-a încredințat cele trei copile proprietate personală, concepute cu sudoarea frunții, fără să-și facă nicio problemă în privința comportamentului meu.

Dar se înșela, să mor nebun în pușcărie de nu.

Le-aș fi terminat pe toate cele trei scorpii cu fețe bucălate de îngerași, fără să-mi tremure măcar colțurile gurii și fără să mă simt nicio clipă un monstru lipsit de inimă.

În câteva zile, mă adaptasem la noua mea viață.

Când fetele aveau chef, mă luau forțat la plimbare, legat de-un picior ca o găină și mă suceau la dreapta sau la stânga, ori mergeam câte o oră în cerc, numai ca să-și demonstreze puterea. Alteori baletam de-a-n-boulea pe vârfuri, repetând la infinit aceeași mișcare, până scoteau sufletul din mine, iar dacă nu eram grațios și rânjitor, eram halit.

Apoi urma supliciul mesei.

Ne puneau babețici, dar fără să ne lase tacâmuri la îndemână, ca să nu ne ucidem cu premeditare. Trebuia să mănânc cu ele dulciuri, să beau siropuri de fructe cu vitamine sau să ne lăsăm îndopați cu supici și piureuri grețose. Acum înțeleg de ce plâng bebelușii cu lacrimi de crocodil când se trezesc în bot cu o lingură de lături de acest gen.

— Vleau pințesa...

Niciuna nu mânca pâină nu mă vedeau pe mine cu gura plină. Și nu haleau împreună, pentru că nu se înghițeau nici măcar două câte două. Nu mă puteam fofila, fiindcă erau date cu toate alifiile. Ne arătam unul altuia ce avem în gură, apoi înghițeam, apoi ne arătam iarăși gurile goale. Ce dacă nu mai puteam, ce dacă îmi venea să-mi borăsc și sufletul din mine?

O berică n-ar fi dat și ele, să mă dreg...

Nu se ostenea nimeni să se intereseze.

Urma ceremonialul somnului de prânz. Eram îmbrăcat într-o cămășuță de noapte din cele cu iepurași, bonețică în cap, învelit, legănat de-mi venea să dau la boboci, pupat cu gurițe murdare, apoi pleoapele mi se închideau forțat și trebuia să sforăi subțirel, altfel mi se punea câte un bidon de picături în nas.

Cum, necum, adormeam cu un șuvoi de salivă în colțul gurii.

Aveam vise oribile în care un eu, difuz, căci nu mai aveam ochi, nas, păr, ci fața mi-era numai gură, eram aruncat în torturi uriașe, umflate cu multă cremă de vanilie și nu puteam să ies de acolo decât mâncând continuu, cum mâncau șoarecii din desenele animate cașcavalul. La momentul culminant mai aveam doar o pojghiță subțirică de jeleu, dar la ultima gură explozam cu un fleoțait zgomotos și muream de necaz că am stricat bunătate de prăjitură cu mațele mele împrăștiate peste tot.

Am încercat să le arunc priviri rugătoare, apoi priviri grăitoare, apoi n-am mai încercat să fac vreo chestie cu privirea. Pur și simplu nu le păsa, iar dacă le ceream prin viu grai orice, în secunda doi eram pârlat, iar în secunda trei maltratată.

Poate că-mi plâng de milă, dar fetele aveau o influență foarte proastă asupra mea. Le-am aruncat (pe

furiș) o otheadă ostilă. Oare ele chiar nu simțeau cât de tare le urăsc? Luasem mai bine patru kile, eram chinuit de o flatulență permanentă și aveam probleme destul de serioase la intrarea în castel, din cauza noilor mele proporții...

Trebuia să fiu coafat, împletit, panglicat și dat cu sclipici de păr, rând pe rând, de fiecare mucoasă în parte, fiindcă dacă o făceau împreună, apăreau inevitabil diferențe de opinie ce se lăsau cu păruielei, dacă nu cu bății în toată regula. Începusem să chelesc de la câte paișpe pieptănări pe zi.

Ca să nu devin un nebun furios, învățasem să mă detașez de ceea ce trăiam. Cum procedam? Îmi forțam creierul să amorțească întâmplările clipei, care deveneau doar imagini neclare înghesuite într-un ecran îndepărtat. În timp ce-mi adormeam conștiința, eu rătăceam fără țință printre imagini din timpuri mai bune, cu beții, cafturi, spargerii, crime și orgii, când încă mai purtam pantaloni și încercam să mă port ca un bărbat.

Din păcate, una dintre zâne, cea mai detestabilă, avea o aplecare netratată corespunzător spre sadism. Viața ei era să mă asasineze, apoi să mă pregătească de îngropăciune. În fiecare zi scenariul era altul, de la împușcare până la sugrumare și otrăvire. Dacă nu mă văicăream convingător în timpul omorului, se necăjea și trebuia s-o luăm de la capăt mai cu suflet.

Credeam că uciderile repetate ne făcuseră cumva prieteni, dar mă înșelam. Am auzit-o când se milogea

de tac'su, bâzâind cu buzele ținuite, să mă scape de cocoșel, ca să mă transforme cu adevărat în fată, iar ticălosul s-a spart de râs, apoi și-a dat cuvântul de guvernator că se va întâmpla săptămâna viitoare, dacă e curajoasă și nu plânge la dentist.

L-am crezut și mi-a înghețat sângele în vene.

Am început să mormăi mărunț, cu un nod consistent în gât...

— Nu mai e dreptate pe lumea asta? Unde e unitatea de sex? Pe mine chiar nu mă întreabă nimeni dacă vreau să-mi fac nevoile din picioare sau pe ciuci, băga-mi-aș picioarele în ea de viață?

Asta însemna că mai aveam doar câteva zile până să-mi iau adio de la Jim, de care eram foarte atașat. N-aveam cum să mă resemnez. Trebuia să găesc urgent o cale de scăpare pentru mine și Jim, altfel aveam să ajung fără voia mea soprană.

Cert e că supraviețuitorii erau întemnițați în pivniță, alături de câteva butoaie cu vin, după cântecele spurcate ce răzbăteau de acolo. Menajera mi-a șoptit că urmau să fie duși a doua zi ca sclavi în minele de carbune ale politicianului.

Când încercam să mă obișnuiesc cu ideea că aventura mea de-a lungul Americii avea să se încheie cu o banală schimbare de sex, am auzit vacarm.

Prizonieri necunoscuți au țâșnit chiauni din subsol.

Mi-a venit să chiui de fericire. Ai mei erau slobozi. Știam procedeul. Eu îl inventasem. Fuseseră trimiși la

înaintare de Arhangheli pe post de carne de tun, ca să creeze o diversiune. Eram convinși că golanii se delectau acum privindu-i cum mor. Trebuiau să aibă și mercenarii din paza guvernatorului ceva de lucru, ca să-și merite banii și moartea.

Ușurel, au ieșit și ai mei, iar showul a devenit intens și captivant.

Erau însetați de sânge și puși pe rele.

Zece maimuțoi iresponsabili care au avut obrăznicia să tragă cu pistoalele încercând să li se opună au fost lichidați cât ai clipi, cu mâinile goale. Flacăra revoltei s-a răspândit pe tot domeniul și curând servitorii și străjile înarmate din conac au fost capturați și înghesuiți ca sardelele în pivniță.

— Fir-ar... ai mei știu că sunt pe undeva prin camere. Nu e timp de pierdut.

M-am zbatut cu disperare să ies cumva din volănașe, să mă dezciorăpez și mai ales să-mi șterg pe chioteii mei de mătase 100%, fardurile cu care fusesem zugrăvit și care-mi dădeau un aer de târfă ieftină.

Când am fost eliberat tocmai de către The Rock din camera castelului, l-am întâmpinat încruntat, în curul gol și cu demnitatea aparent neștirbită. În timp ce păraseam camera, am simțit instinctual nevoia să merg pe vârfuri, ca o micuță balerină, dar m-am strunit zâmbind și am aruncat cu fereală o ultimă privire spre etajul micii fortificații din plastic ce-mi fusese cămin și

unde dosisem hainele incriminatorii. Înăuntru mă aşteptau trei plăcinte cu brânză dulce, proaspete şi parţial mâncate. Dacă The Rock ar fi avut nesăbuiinţa să scotocească pe acolo, trebuia să-l elimin.

Am tresărit, opărit. Mă ramoleam. Putea să mă prindă cu fofârlica. Cum s-o mai ard în victimă abuzată când uitasem în faţa castelului o farfurie plină ochi cu pişcoturi date prin ciocolată şi cu bomboane extra-dulci cu aromă de pin?

M-am jurat să nu mă mai ating de prăjituri cât oi fi.

Am devenit tocsun şi nimeni n-a putut să se înţeleagă cu mine până nu mi-am recăpătat pantalonii de piele şi aspectul de haimana.

Soldaţii noştri au fost scoşi cu delicateţe din ştreanguri şi pentru ca pomii să nu rămână goi şi trişti, au fost înlocuiţi în grabă cu unii de-ai lor, mai proaspeţi, prilej de bună dispoziţie şi de cântec.

Ai mei au plecat în grabă ca să-şi recupereze armele, motoarele şi să mai prăduiască una alta, cum era şi firesc.

La drum!

— Crezi că te plac? Ia-ţi gândul! Te voi urî pentru totdeauna, pocitanie incapabilă cu aere de şef. Abia aştept să-ţi bag un glonte-n mecla aia de gibbon! Dispari din faţa ochilor mei, că-mi faci greaţă!

Micul meu discurs motivațional s-a încheiat aici. Mi-am luat ochii din oglinda retrovizoare. Tensiunea dispăruse cu totul, iar starea de spirit printre cei din gașcă era din nou la cote maxime.

— Little Boss, nu te merităm!

— Nici eu nu mă merit... dar asta-i altă problemă. Apoi paranoia din mine m-a făcut să mă încordez. Faci mișto subtil, Bizonule?

Ochii lui mari și ușor bovini păreau foarte sinceri, așa că mi-am luat mâna de pe pistolul cu care plănuiam să-i înfig urgent un glonte sub sprânceană.

— Nu mi-aș putea permite, fiindcă eu cu subtilitatea... Ești genial, ceea ce e de bine, crede-mă. Clipi des, semn de tulburare. Nu înțeleg întotdeauna ce naiba spui și ce faci, dar merg pe încredere și nu mă înșel. Uite, nu demult eram în groapă, dar ai născocit tu ceva, noi ți-am urmat ordinele cumiștei și până la urmă s-a întâmplat cum s-a întâmplat, de am scăpat cu zile și ne-am pricopsit la afacerea asta.

M-am relaxat, gândindu-mă ce paranoic sunt... Am tendința de a suci cuvintele auzite de la ceilalți și de a le atribui sensuri ascunse, defavorabile mie, în loc să le iau ca atare.

— Zici? am comentat voit degajat, ca și cum nu mi-ar fi păsat de aprecierea lui, din simplul motiv că n-avea voie să fie altfel sub conducerea mea.

Slavă Domnului! Nimeni nu mă văzuse travestit în scârba de Albă ca Zăpada, așa că puteam să fac pe durul

în continuare, fără zâmbete disprețuitoare sau trimiteri odioase din partea alor mei, la ciorăpei meschini cu jartele sau rochii albe cu volănașe.

Bizonul avea până la urmă dreptate. Eram liberi, înarmați și mai bogați.

Flota de motoare ne aștepta parcată ordonat în garaul guvernatorului, care le reparase fiindcă intenționa să le vândă. Armele noastre erau puse bine într-o cameră seif, dar câteva grenade au rezolvat problema și am intrat în incintă prin zid.

În urma catastrofei de Vineri 13 am lăsat în urmă 15 Arhangheli, drept hrană pentru ciori, și un conac în flăcări, dar tribul Arhanghelilor crescuse la 94 de capete, prizonierii din beciurile guvernatorului aderând cu entuziasm la cauza noastră.

— De ce îi iei? Sunt prostovani, ne încurcă, a sărit Chiorul.

— Tu cum erai? l-am potolit eu. Merită și ei o șansă. Noi am avut-o...

Mohorât, s-a întors spre noii veniți și le-a vorbit fără să-i privească.

— Respectul se câștigă în lupte. Până atunci, să nu-mi stați în drum, că vă spulber!

Era joc de scenă, dar recruții trebuiau să-și cunoască lungul nasului.

Mi-era sufletul cernit că mucoasele alea mici scăpaseră din masacru împreună cu tatăl lor, fiindcă ple-

caseră mai devreme la dentist. Pe de altă parte era mai bine așa, că n-au apucat să povestească vreunui din tre Arhangheli despre pățaniile mele din ultimele zile.

Curtea era plină de dolari, care deveniseră hârtii fără nicio valoare și fuseseră aruncați cu frenezie pe geamuri, pe post de confeti.

Motoarele erau în perfectă stare de funcționare și gata să ne ducă mai departe spre Tijuana. Am găsit pentru toți noii veniți scule de ucis și mijloace de transport, fapt pentru care îi mulțumim și pe această cale preacinstului guvernator și clicii lui de lachei.

Reușisem să ne facem plinul cu haleală, pileală, aur (un adevărat tezaur) și combustibil din rezerva personală a guvernatorului, care era ticsită cu de toate. Unde mai pui că 111 sclavi sănătoși, voinici și buni de muncă, erau împachetați și cărați în trei mașini de transportat animale, gata oricând să fie vânduți ca să ne alegem și noi cu ceva.

Am simțit nevoia să le spun băieților două-trei fraze de suflet și să fixez anumite nelămuriri, așa că m-am cocoțat iarăși pe umerii Bizonului.

— Din clipa asta vă spun o singură chestie, în cazul în care sunteți tăntălăi și nu v-ați prins deja. Până la Tijuana suntem singuri, restul ne sunt inamici. Butt-face, unde e casa ta?

— La New York, șefu. Știe toată suflarea. Lângă bordelul lui...

— Maniacule, unde e casa ta?

— Fără să mă laud, am saloane căcălău, reținute prin spitale de glumeți de mare calitate, care fac faima țării. Doctorimea îmi zice pe numele mic și mă pupă când mă vede. Dacă doriți recomandări, eu vă pot ajuta. Pentru necunoscători, dușul e gratuit și obligatoriu.

— Fals, prieteni! Casa voastră a tuturor e unde suntem noi, toți cei din grup. Actualmente pe nenorocita asta de autostradă. Ne avem doar unul pe celălalt. Nu vă rupeți de grup, că v-ați ars!

Ne-am întors pe autostrada ce ne ducea spre Tijuana și ne era bine. În depărtare se auzeau lovituri de tun, ceea ce era ok, motoarele noastre torceau lin, captivii încă mai trăiau, iar faptul că dădeau agitați din mâini și din picioare și ne cereau într-una apă, era un semn că sunt sănătoși, voinici și cu poftă de viață.

Preț de câteva clipe am poposit la cârciuma din drum unde veselia era în toi. Cântece deșuchate, cântate cu voci răgușite de bețivani, răzbăteau până la noi. Era cum nu se poate mai clar. Vulturii Negri încă sărbătoreau triumful, adică eliminarea noastră de pe piețe. Am schimbat între noi priviri vesele. Nu le purtam ranchiună, astea sunt afacerile, dar roata se întoarce, iar acum tocmai le venise rândul.

I-am strigat, dornici să-i revedem ca pe niște vechi prieteni, i-am claxonat și într-un târziu au dibuit ușa pe care au ieșit clătinându-se beți, cu pistoalele în mâini. S-au oprit în pragul ușii, nehotărâți.

— Intrați sau ieșiți, dragilor, dar nu mai stați în ușa, că vă trage pe la șale! Îi povățui grijuliu Bizonul.

— Flăcăi, îmi pare rău pentru pierderea voastră! am intervenit și eu.

— Da' ce-am pierdut? se miră șeful lor.

— Viața!

Un semn discret și trei lansatoare de grenade luate de la Guvernator au intrat imediat în acțiune, transformând specia concurentă de zburătoare într-una extinctă. Băieții, care fuseseră impactați negativ de felul în care îi primiseră vulturii, erau dezlănțuți, așa că au mai tras de-ai dracu în dobitoci și după ce aceștia mierliseră până la unul.

— Le-am zis că o să se aleagă praful de ei, dar n-au vrut să mă asculte! a concluzionat nedreptățit Maniacul.

— Dacă te ascultau, scăpau? vru să afle Chiorul.

— Nu, dar erau copii buni.

Cumpănit, am urlat să înceteze, că n-aveam muniție de pierdut pe panarama, nici pe fraieri cocliți. În cinci minute, hoiturile lor au fost prăduite, nasurile colectate, iar muniția și băutura – câtă mai era, a trecut la noi, apoi ne-am văzut relaxați de drum mai departe.

Am surâs mulțumit de paradoxul situației.

Vulturii vor fi devorați de ciori.

Cum le potrivește viața pe toate...

Norocul lor că ne grăbeam spre Tijuana, fiindcă fiecare clipă de întârziere îi micșora lui Jane șansele de

supraviețuire, altfel îi îngrămădeam în groapă și ne ocupam pe îndelete de ei vreo săptămână. Ne-ar fi implorat să-i ucidem. Așa, au avut o moarte mai bună decât meritau.

Măcelul

Demult, lumea era un loc plăcut. Oamenii furaseră secretul luminii de la zei și deveniseră supraoameni. Puteau să se plimbe pe fundul mării și să prindă peștii ca pe fluturi. Puteau chiar vorbi aici și să se audă la capătul lumii, puteau zbura în cer și-n stele, puteau lăsa ordine urmașilor, iar aceștia îi puteau vedea mult timp după ce ei dispăruseră.

Așa l-aș minți pe copilul meu, dacă aș avea vreunul și aș vrea să-i descriu pastelat frumusețea unei lumi dispărute în aburul legendelor. Ce bine că n-am!

Eram rătăcit în gândurile mele, când o voce diafană m-a adus la realitate. Am ascultat mai bine. Țeapă! Nu era deloc diafană, ba chiar mă irita grav, ca și stăpânul ei. Maniacul, căci despre el era vorba, m-a tras deoparte, îngrijorat.

— Ce vrei? am mârâit indispus.

— Am avut un vis infect, Boss.

— Nu-mi spune, lasă-mă să ghicesc. Se făcea că voiai să mă omori? am dat eu drumul la sarcasm cu trimi-

tere directă la amenințările din groapa vulturilor. De ce făceam de-astea? Răspunsul este simplu: ca să se simtă prost, iar eu bine...

— De unde știi? admise el uluit, apoi continuă. Te înțepam cu cuțitul meu bun. Îl știi, cel pe care-l folosesc doar la nunți, înmormântări și la botezuri fando-site. Îți datorez scuze că te-am cam chinuit, dar a fost o situație... Băgam și scoteam lama din tine într-un ritm mulțumitor, ce ar fi dat gata o scroafă în maxim șapte secunde, dar tu, șefule... în loc să cazii străpuns și s-o chichinești ca un tip cumsecade, stăteai în picioare și zâmbeai în ciuda mea.

Știam că băietul ăsta dus cu pluta nu făcea diferența între halucinațiile ce-i îmbâcseau mintea și realitate, așa că am făcut precaut un pas în spate.

— Ai renunțat?

— N-aveam cum. Dacă am văzut că ești nesimțit, m-am opintit în lamă, care, culmea, s-a rupt de parcă o vârâsem în stâncă, nu în carne. A fost oribil! Sufăr și acum, ca un câine. Mă știi... sunt un om hărăzit în ceea ce fac cu cuțitul, pot să te omor fără ca măcar să-ți dai seama – să faci ce-ai de făcut și abia apoi să realizezi că tu ești de fapt mortăciune. În perspectiva asta, crede-mă, doream din tot sufletul să te fac fâșii, ca la tocăniță.

— Și? Cum s-a terminat?

— Ambiguu! Dacă am văzut că nu merge, am vrut să-ți fac de petrecanie cu un pantof mărimea 43, dar

m-am trezit. Eram lac de sudoare ca și cum te-aș fi alergat toată după-amiază. Nu sunt proroc, dar garantez că azi se întâmplă ceva mare, gen.

— Adică? Poți să fii mai specific?

— Azi o să moară soldați de-ai noștri, căcălău.

— Doar pentru că nu m-ai lichidat în somn?

— Absolut! Poți să nu mă crezi, dar se va întâmpla, așa că ar fi cazul să iei măsură, ca să n-o cotim toți de aiurea. Nu mă dau rotund, dar e prima oară când te ratez. Și-n plus, mi se zbate un ochi de zici că o ia la vale spre obraz.

— M-ai mai ucis în vis?

— Te ucid non-stop. De-aia te suport când sunt treaz.

— De când ai tu vise profetice?

— În octombrie se fac 19 ani. Rețin perfect. S-a întâmplat după a doua internare la dilimandroși. Ți se pare că bat câmpii... Little Boss, ascultă vorbele mele, azi avem cumpănă mare!

Am dat din cap aiurit, neștiind ce să mai spun. Mare podoabă Maniacul ăsta la casa omului! Era mereu surprinzător, illogic și brutal de sincer. Adeseori, prea multă sinceritate strică. Să mă ucidă cineva cu frecvența asta... nu era chiar ok. Balamucul era prea mic pentru nebunia lui. Unde mai pui că părea să fi uitat complet incidentul cu Vulturii Negri. Să-l las așa, era un act de cruzime. Trebuia să-i fac urgent un bine – să-i fac de petrecanie.

— O să vedem, am apucat să-i spun, ambiguu, doar ca să mă lase în boii mei.

Atunci l-am văzut de departe. Mastodontul era imposibil de ignorat. Primul TIR de la blackout încoace venea din sens opus mergând cu o viteză amețitoare spre New York. Apariția sa a fost primită cu urale și salve de pușcă. Ne-am bucurat. Reluarea traficului ar fi fost un semn de revenire la normalitate. L-am claxonat să oprească, ca să aflăm ce ne așteaptă mai departe și, eventual, să-l prăduim.

N-a reacționat la semnalele noastre golănești dar binevoitoare, ceea ce ne-a cam rănit sentimentele. Ne-am apucat să-l spurcăm cu vorbe alese, ce-ar face să roșească și un birjar bătrân. Dar netrebnicului nu îi păsa de urările noastre, așa că și-a urmat netulburat planul sinistru.

A mai parcurs câțiva zeci de metri pe banda lui, apoi pe neașteptate a luat-o ca descreieratul pe contrasens intrând cu toată forța, în plin, în miezul coloanei Arhanghelilor, unde a făcut ravagii.

Ne-am scos pistoalele, apoi ne-am apropiat în grabă de șofer, care încerca să fugă de consecințele faptelor sale și l-am blagoslovit cu câteva sute de gloanțe, care i-au dat aspectul greșos al unui biftec în sânge vomat pe asfalt.

Locul arăta ca un abator la o oră de vârf. Zece oameni admirau nemișcați, cu muștele în sus și ochii larg

deschiși, cerul. Nu se-ntâmpla pentru că i-ar fi fascinat bolta... Muriseră zdrobiți laolaltă cu motoarele lor. Am privit mânios spre cer și am blestemat din tot sufletul ciorile ce urmau să aibă iarăși un festin grandios. Ne luaseră urma, fiindcă croncănelile lor entuziaste se auzeau deja din apropiere.

M-am uitat la răniți. Picioarele rupte, mâinile în zig-zag, au făcut ca hemoragiile pe gură să pară afecțiuni neglijabile. Noi nu ne abandonăm răniții, n-ar fi corect. Îi împușcăm. A trebuit să facem treaba asta cu vreo trei soldați dintre Arhangheli, care se pătimeau cu coloana ruptă sau cu intestinele întinse pe carosabil, fără vreo șansă de vindecare. În grup era considerat un act de compasiune.

Ciudat, de niciunde s-a auzit sirena unei ambulanțe.

— Ce baftă! s-a minunat Butch.

N-am apucat să ne întrebăm ce caută ăștia pe-aici, că un doctor însoțit de doi paramedici a coborât rapid din vehicul, pentru o intervenție executată ca-n vremurile bune. Odată ajuns în mijlocul măcelului a examinat pe fiecare în parte dintre cei ce zăceau pe asfalt, a pus câteva bandaje, apoi a încărcat zece răniți în ambulanță.

N-a stat să pună întrebări de prisos sau să dea explicații nesolicitate, ci însoțit de doi dintre ai noștri, care le deschideau calea pe motoare, au demarat în viteză, cotind apoi pe un drum lateral spre un spital aflat în

apropiere. Am convenit ca într-o oră să le dea drumul celor apți să continue drumul și l-am plătit generos în băutură, aur și alimente.

Între timp, ne-am întins morții pe câmpul ce mărginea autostrada și am lăsat ciorile să-și facă treaba. Într-o oră terminasem cu ei, dar niciunul dintre ai noștri nu se întorsese de la spital.

Nu stau prea bine cu nervii și nu suport să aștept, așa că n-am stat s-o lălăiesc. Am făcut un semn de imbarcare și am plecat să-i luăm de la spital pe băieți, plin de presimțiri sumbre.

Așa am ajuns în mijlocul unui câmp de porumb. Prefer să merg printre stânci golașe, de-alea prinse de versant cu scuipat, care la un țocăit din buze, tuști și te-au storcoșit, decât să văd în dreapta și în stânga mea porumb fremătător. Am o senzație paranoică că cineva ostil mă pândește pitit pe acolo și că mă va izbi cu ceva ca să mă termine.

Am mai parcurs încă zece mile, dar nu se vedea nicio clădire mai răsărită, cum arătau unitățile medicale.

Cu câteva minute înainte de a ajunge a răzbătut până la noi un miros care ne-a răscolit intestinele. Duhnea a carne descompusă și a sânge lăsat să se-mpută la soare. Abia după încă cinci mile făcute în câmpul de porumb l-am văzut, la marginea culturii.

Silueta spitalului domina câmpul plin de scaieți și buruieni.

Mi s-a părut ceva nelalocul lui faptul că acel complex de clădiri nu mărgineau vreo așezare, ci răsăreau de undeva din mijlocul câmpului, ca niște clădiri bântuite din filmele de groază. Complexul era înconjurat de garduri solide de metal, întărite de curând și garnisite în vârf cu sârmă ghimpată, ceva între o pârnaie și o unitate militară protejată.

— De ce atâta securitate? se întrebă suspicios Butch.

— Au ceva de valoare înăuntru, sări Bizonul.

— Sau e vreun balamuc secret, pus în pustietate pentru ucigași în serie, ca noi.

— Orice ar fi, nu-i de bine, am concluzionat eu, încruntat.

Nu-mi permiteam jonglerii cu teorii neverificabile. Trebuia să mă pregătesc pentru ce-i mai rău. Până să-mi dau seama care sunt adevăratele intenții ale celor dinăuntru, mi-am dispus soldații pe poziții de jur-împrejurul gardului și le-am cerut Arhanghelilor să nu mai intre și să nu mai plece nimeni din spital.

Spitalul morții

Șandramaua arăta îngrozitor. Aș fi putut jura că e o clădire părăsită de mai mult timp. Înnegrită de vreme, murdară, mucegăită de umiditate, crăpată și cu pe-

reții surpați pe alocuri. M-am încruntat. Ceva era în neregulă cu locul ăsta. Neliniștitor mi s-a părut faptul că motocicletele alor noștri zăceau aruncate prin curte.

Grav! Unul de-ai noștri nu și-ar fi parcat niciodată așa motocicleta. Ne iubim până la adorație bidiviii și avem mare grijă de ei.

Am trimis doi Arhangheli înarmați ca să-i recupereze pe cei din spitalul ăsta infect. Aceștia s-au apropiat de poarta zăvorâtă cu lanț, dar n-a venit nimeni să le deschidă.

Nu-mi mirosea a bine, mai ales că doi indivizi, cu umeri exagerat de lați pentru niște brancardieri, ce trebăluiau prin curte în halate de personal medical, au tuit-o în burta clădirii ca să ne anunțe venirea.

De la geamurile de la etaj a început viermuiala și să se ștească o serie de capete de cetățeni îngrijorați și lucruri amenințătoare de mitraliere.

Chiorul a scos un șuierat ascuțit, semnul nostru când eram răspândiți. Dinăuntru i-a răspuns un șuierat identic, care m-a făcut să respir ușurat. Cel puțin un Arhanghel trăia, iar pentru el măcar eram dispus să întorc spitalul pe dos.

Până la urmă, doctorul care îi săltase pe ai noștri din stradă, fără să stea la taină, a ieșit pe balcon. L-am întâmpinat cu aplauze, convinși că el, salvatorul din ambulanță, avea să ne elibereze prietenii.

— Ce doriți, că nu vă știu? ne-a chestionat suspicios.

A urmat un moment de tăcere.

— Halești rahat cu polonicul, târfă!

S-a făcut că nu aude remarca de bun simț a lui Butch, apoi a continuat muștrător:

— Domnilor, ca să zic așa... suntem o unitate medicală privată, așa că accesul este permis doar persoanelor autorizate. Vă rog insistent să părăsiți zona, din respect pentru pacienții noștri, care au nevoie de liniște și înțelegere pentru a se reface!

— Ce faci, agariciule, nu ne mai cunoști ori ai probleme la mansardă? Ne aburești în față cu tupeu că nu ne știi, când tu făceai pe medicul-specialist cu nicio oră jumate înainte, pe lângă răniții noștri? m-am stropșit eu, scandalizat. Lasă trăznăile și deschide dracului poarta aia, până nu-ți deschid eu creierii!

Doctorul și-a îndreptat grijuliu cutele de la halat, de parcă de asta depindea existența lui ulterioară, apoi ni s-a adresat tuturor, fixându-ne glacial pe deasupra unor ochelari cu rama groasă.

— Cum să deschid poarta unor indivizi înarmați și cu mințile tulburate, care îmi îndrugă bazaconii cu cine știe ce intenții dubioase? Repet, nu v-am văzut în viața mea, idioților!

Problema lui dacă era în negație, dar aroganța mă deranja.

— Te-am plătit cu mâna mea, porcule! Vreau să-mi dai totul înapoi și un ochi despăgubire că m-ai dus cu zăhărelul! Altfel îți fac de petrecanie.

— Ameninți? De-aia nu mai pot eu... Hai, valea că m-ai plictisit, Mutulică! a schimbat registrul omul în alb, dând-o pe batjocură. Credeți că toți ăia cu halate albe sunt frați gemeni, dar-ar dracii în voi de retardați?

— Ce vrei să insinuezi, că sunt pitic? m-am sufocat eu.

— Da! mi-a confirmat amuzat doctorul în timp ce eu făceam spume. Ai fi bun să ieși din băști prin bălciuri puturoase. Îmi pare rău dacă aveai impresia că ești vreunul mare, iar eu ți-am distrus iluziile!

Am pufnit superior, prefăcându-mă că nu mă cobor la nivelul lui, dar de fapt rămăsesem fără replici și mă simțeam umilit până în măduva oaselor.

Până și ai mei chicoteau, părând că se sufocă de râs, dar spre cinstea lor o făceau cu fereală, în schimb țărării ăia de la ferestre hohoteau cu dinții la vedere.

Uciderea papagalului ăsta de doctor fals, cu toți acoliții lui de dincolo de garduri și de ziduri tocmai ce trecuse de la nivel opțional la pragul de obligatoriu.

— Eu zic să punem foc la maghernița asta, ca să-i scoatem pe șobolani afară din bârlog! a sărit cu gura Maniacul care, neavând simțul umorului, nu găsisese nimic de râs în dialogul dintre doctor și mine.

Mi-a surâs ideea, așa că am făcut semn că da. În două secunde șase coctailuri Molotov s-au izbit în pereți, iar clădirea a început să fumege, apoi să ardă cu flăcări mari. Asta i-a ajutat pe cei dinăuntru să se hotărască. Vreo câțiva au urcat în grabă pe acoperiș.

Răpăielile de pistoale automate ne-au prins pe toți adăpostiți.

Alte zece cocktailuri incendiare li s-au spart pe pereți, întinzând focul. În spital s-a declanșat ditamai agitația cu țipete și geamuri sparte. Geamurile au început să cedeze cu zgomot de sticlă pisată. Curând, primii șobolani în flăcări au năvălit pe uși, unde au făcut dansul morții, ciuruiți de gloanțe. Doctorașul a apărut din nou la balcon, de data asta lucrativ. S-a dat la vorbă, dar n-am vrut să aud. I-am cerut în termeni ultimativi:

— Oprește imediat ce faci cu ai mei! Trimite-mi-i dincolo de poartă cu arme și motoare!

— De noi ce se va alege?

— Vă luăm ca sclavi, dar cel puțin ieșiți vii din vizuina asta.

S-a cărat înăuntru fără să-mi mai răspundă. În câteva minute, prin fumul tot mai dens au apărut cinci Arhangheli. Bătuți temeinic, mergeau șovăielnic.

— Și restul? Eu ți-am dat mai mulți, am insistat eu.

— Restul din nefericire n-au supraviețuit, fiindcă leziunile lor erau grave, incompatibile cu viața, ne-a zis aparent mâhnit prea bunul doctor. Aerul de om păcător îl făcea de-a dreptul insuportabil.

— Frate, e chiar penibil, l-am auzit pe Buttface.

— Pune-ți o dorință, i-am cerut cu voce mieroasă, apoi din elan și fără să mai aștept să-mi spună ce-și dorea atât de aprig, i-am telefonat un glonț sub sprân-

ceană, semnătura mea, iar el, ce să mai facă, a dat colțul și s-a prăbușit superb de la balcon. Am punctat sec pentru ai mei, care aplaudau încântați.

— Sper că asta a fost dorința lui de janghină.

Spitalul adăpostea moartea, în toate formele ei, iar asasinii dinăuntru trebuia șterși urgent de pe fața pământului. Asasinii dinafară erau de-ai noștri.

— Să nu scape niciunul! am zis, apoi mi-am aprins tacticos un trabuc.

În douăzeci de minute, tăcerea se-ntronase în spital. Nimeni nu mai mișca, că n-avea de ce. Dacă au fost și ceva pacienți, ghinionul lor. Totul fusese aranjat metodic, după procedeele ce ne erau dragi – parte secerați pe când se buluceau spre ieșire, parte făcuți scrum înăuntru.

Am intrat să vedem care e treaba și ce-au făcut cu ai noștri.

Prădătorii de aici mi s-au părut cei mai lipsiți de scrupule dintre cei pe care îi întâlнисem până în clipa asta. Mila în spitalul ăsta fusese înlocuită cu atrocitatea fără limite și fără justificare.

— Little Boss, ar trebui să vezi asta...

Zona era pustie, dar conduși de Maniac, care spunea că știe locul dintr-o viață anterioară (când fusese tot nebun), îi găsiseră pe Arhanghelii dispăruți într-o anexă jengoasă care scăpase neafectată de incendiu.

Erau compleți, dacă aveai răbdare să le ansamblezi bucățile la un loc.

Se pare că falșii medici trecuseră de câteva zile la canibalism și doreau să-și facă ceva provizii, în contul nostru. Pentru ei deveniserăm simple ciosvârte de carne, egale doar cu valoarea noastră nutritivă. Ni-meni nu merita să moară așa. Fuseseră procesați cu grijă și îndemânare specific măcelărească. Ne așteptau deja spintecați, eviscerați și agățați în cârlige, pentru a fi afumați. Unul zăcea pe o masă, parțial feliat. Muștele începuseră să se înfrupte din cărnița pe cale să se fezandezze, bâzâind. Aerul devenise irespirabil.

Nu întâlnești așa ceva în fiecare zi.

L-am examinat atent și destul de scârbit, chit că-l cunoșteam. Era cam gras pentru gustul meu, iar ideea de a hali mortăciuni mi se părea deocamdată nefezabilă. Poate eram prea pretențios. Maniacul avea o viziune gastronomică radical diferită de a mea, pe care mi-a exprimat-o așa cum o făcea el, abrupt:

— Orice carne e mai bună decât nicio carne.

Acestea fiind spuse, s-a învârtit ca un titirez în jurul trupului secționat, privind, mirosind, fără ca expresia lui să se schimbe, apoi a plescăit din buze și a susținut sus și tare că îi lasă gura apă.

Am dat din cap cu mustrare. O fi fost el înnebunit de poftă, carnea era proaspătă, dar nu halești haotic din cunoscuți, mai ales când au atâta grăsime. Cauzează colesterol.

Ne-a părut rău, dar chestii se întâmplă...

I-am pus pe răposații jupuiți pe iarbă, dar ciorile au făcut figuri. Erau deja ghiftuite.

Spitalul zăcea împresurat de moarte și tăcere.

Ne-am întors la drumul mare.

Atunci am văzut în stânga autostrăzii, pe contrasens, cetatea. Era măreață, bine înarmată și avea pe turla semnul crucii, motiv pentru care am luat-o într-acolo cu precauție și târșeală.

Cu Doamne-doamne, dacă ai ceva minte-n cap, nu e bine să te pui.

Cruciații

Mănăstirea Fraților Cruciați, cu zidurile ei groase, cu creneluri, cu poarta mare de lemn ghintuit și cu turnurile impunătoare de observație, arăta ca o fortăreață medievală din bătrâna și decrepita Europă, iar pe vremurile astea impunea respect și teamă. Doar dangătele clopotelor ce vesteau o slujbă sau vreun sfânt dădeau o notă de viață în atmosfera aceea sumbră, de sfârșit de lume.

Înăuntru n-aveai cum să intri fără voia călugărilor, cantonați în incintă.

Dragii de ei, ne-au primit cu entuziasm și cu armele în mâini, dar fără să se teamă că le dăm în cap, ceea ce era o greșeală.

— Aveți grijă cu alea! am indicat eu spre pușcoace. Au tendința să ucidă dacă sunt manipulate greșit.

— Lucrăm, iar cu ajutorul celui de sus o să ne facem mâna și vom deprinde cum să le stăpânim, ne-a spus un frate cu multă blândețe în glas, apoi și-a coborât cu-cernic privirea.

— Ca pe cădelnițe, se hlizi Buttface.

Adevărul este că în incintă preacuvioși în robe, dar înarmați până în dinți, se fâțâiau milităros, zăngănindu-și pintenii inutili în lipsa cailor, pregătindu-se intens să cucerească prin forța zâmbetelor, dublată de pistoale și aruncătoare de flăcări, un așezământ amărât de măicuțe evlavioase, dotate cu pistoale automate și grenade defensive.

În acest sens, un preot militar, suspect de priceput, făcea exerciții de tragere și câteva manevre de bază cu neofiții, care păreau destul de împiedicați, trecerea de la litanii la lupte și de la tămâieri la tir fiind anevoioasă.

Maniacul se uită la instrucție cu un ochi de expert, apoi dădu din gura aia rea, căci omul ăsta nu se putea abține fără riscul de a face implozie.

— Câțiva trebuie uciși, dar simt potențial aici. Sunt singurul care aș putea scoate ceva din ei în trei săptămâni. Altfel, o să iasă soldați din poparezii ăștia fix când mi-oi vedea eu dosul...

— Vai, ce rușine! îl întrerupse, aparent scandalizat, Bizonul. Grijă la limbaj, copilaș, doar suntem în sfânta mănăstire, ce pana mea!

— De ce nu rămân agaricii ăștia la pomeni? se auzi vocea nedumerită a Chiorului.

— Și tu?... i-o tăie scurt, Bizonul.

Când înalta față bisericească a văzut cu ce puhoi de oameni se putea alege de la noi, i-au sclipit ochii porcini, și-a frecat palmele ca un samsar de cai și a intrat imediat în modul tranzacțional.

— Cât vreți pentru creștinii ăștia, că nu sunt prea răsăriți?

— Ei, aș! nu m-am lăsat eu. Sunt zdraveni și numa' buni de muncă.

— Cine mai muncește azi, fiule? Abia avem timp să ne batem. Care ar fi pretențiile voastre?

— Nu mare lucru. Îi dăm la schimb pe toți prizonierii voștri agresivi care vor să scape de viața de cruciat, pentru ceva mai palpitant. Vouă nu vă sunt de folos și oricum îi veți căsăpi.

— Facem cum ne poruncesc legile domnului și arhiepiscopul, care e violent și dispus să verse sânge de om. Diseară o să aveți tot ce vă trebuie. Merg și măicuțe?

— Dacă găsim o cauză comună. Ar mai fi ceva cerințe obligatorii – să știe să meargă cu motorul, să se caftească și să tragă binișor cu arme de foc. Pentru binecuvântări, smerenii și corale, nu suntem amatori să le luăm în club.

— Vom vedea ce le poate capul. Puteți să așteptați până atunci?

— Nu știu ce să zic. Suntem cam grăbiți...

— Ne mișcăm rapid. Nici nu veți ști c-am plecat. Avem un whiskey vechi și foarte bun, făcut după o rețetă secretă pentru a delecta creștini speciali ca voi...

Ce periută infectă! M-am adresat alor noștri, aparent nehotărât.

— Poate doar o picătură...

Motocicliștii s-au posomorât, așa că am fost nevoit să precizez.

— Să fie primit, glumeam! Atunci hai să mai zăbovim un piculeț! E contrar principiilor mele să resping o ofertă atât de generoasă venită de la un om sfânt, ce dracu... – am ținut eu s-o întorc din poignet.

— Trebuie să ne hidratăm și noi, se băgă în seamă Bizonul.

Într-adevăr, clerul își rupea ficații cu marfă superioară.

— Dacă vreți să aveți așa ceva în fiecare zi, și să vă salvați sufletele, vă putem primi în rândurile noastre, a sărit instructorul, promoțional. Aveți noroc. În curtea Domnului e întotdeauna loc pentru încă un suflet, ne-a lămurit el.

— Sufletul meu vrea să fie salvat. Ar fi doar o mică, foarte mică problemă. Putem intra și cu spatele? Mai precis, primiți și gay? vru neapărat să știe Buttface, întrucâtva tentat de cele sfinte.

— Înaintea Domnului se poate sta doar cu fața, îl lămuri zâmbind subțire prelatul, apoi își potrive de-

cent roba, cum își potrivesc bătrânele fustele, înainte de a intra în lăcașul Domnului.

Buttface oftă ușor decepționat, în timp ce-și imaginează cum ar fi să scoată cu violență o astfel de robă de pe Bizon. Își propuse să fure una ca s-o testeze ulterior.

— Dacă ne tratați cu mai mult de un pahar, am putea aștepta. La ce vă trebuie sclavii noștri? m-am interesat eu de dragul conversației, deși sincer puteau să facă și pastă de cârnați din ei, nu-mi pasă nici cât negru sub unghie.

— Ridicăm o mare armată a Domnului ca să pornim un război sfânt. Nu-i timp de pierdut, fiindcă păgânii din câteva moschei învecinate au pus-o de un califat american. Cum intri în zona lor de influență, cum te convertesc la islam și te trimit în misiuni sinucigașe.

Butch vru să iasă în față cu o platitudine bengoasă și constructivă, care să dea impresia că gândește.

— Poate că dezordinea de azi anunță o nouă ordine.

— Așa credem și noi, dar nu va fi ușor și nici pașnic. Când discordia domnește peste tot, pământul trebuie purificat prin moarte, foc și suferință, altfel ne va îngropa pe toți de vii.

— De ce acum?

— Pentru că marele eveniment se apropie. A doua venire a Fiului e iminentă. L-am așteptat două mii de ani și nu vrem să ne prindă cu ochii în soare.

— Cum îl veți recunoaște? l-am iscodit pe prelat. O să apară cohorte de salvatori, de profeți, de mesia care vor avea pretenția că ei sunt calea, adevărul și lumina.

— Pentru noi, cunoscătorii, nu-i greu, că n-avem orbul găinilor, se îngâmfă omul Domnului. Nu va fi un om obișnuit, pe lângă care să treci fără să-l observi. Puterea dumnezeiască îi va emana prin toți porii. Va avea el o lumină, o pildă sau va înfăptui un miracol, ceva aparte.

— Dacă e doldora de pilde, dar în loc de sutană vine înțolit în piele, și călare pe-un Harley, cu două pițipoance în spate?

— Dacă asta-i calea, atunci noi, turma lui, ne vom echipa ca voi și ne vom lua motoare ca să-l însoțim, să-l preamărim și să-l adorăm, oriunde s-ar duce. Vom lansa o nouă cruciadă. Ultima. Cine nu e cu noi, e eretic și-l vom arde pe rug. Cu ajutorul celui de sus și al armelor noastre vom creștina din nou pământul. De data asta, de tot...

— Fraților, nu vă speriați! Nu suntem singuri! Dumnezeu o să ne însoțească la fiecare pas și ne va călăuzi spre victorie. Veți fi nemiloși, fiindcă numai cel de sus e iertător. Credința vă va fi scut, iar dacă o să pieriți, veți fi mântuiți de toate porcăriile ordinare făcute în viață și odată deveniți martiri o să ajungeți în rai, în timp ce aici, pe pământ, muritorii vă vor dedica mausolee.

— Dacă mierlesc o să-i doară la bască de mausoleele tale, papagalule! se auzi distinct vocea Maniacului, un filozof înăscut.

A urmat o rugăciune făcută de soldații bisericii, care ne-a cam mișcat și pe noi, păgânii, poate de la cântatul în cor, poate de la băutură. Cruciații au plecat în marș forțat cu torțe spre schituri, cu instructorul bătrân în frunte, ca să stingă din fașă o revoltă schismatică a măicuțelor ce-și făceau veacul pe acolo. Motivul real l-am aflat de la un țârcovnic rupt de beat, care ne-a povestit cu invidie că răzvrăтитеle dispuneau de 24 de butoaie de varză murată, pe care n-au vrut să le doneze în slujba cauzei, motivând inamical și egoist că ar muri de foame.

Aerul impunător și medieval, care le respira prin toți porii, m-a făcut să mă întreb ce se va alege de găștile de bikeri dacă cruciații câștigă și ne calcă preasfânta inchiziție?

Bizonul s-a trezit chinuit de neliniști existențiale.

— Ce zici, poparezii când atacă, strigă ura sau aleluia?

— Am doar între variantele astea căcăcioase de ales? ripostă Buttface. Nu-mi convine. Eu aș blestema din rărunchi.

Butch găsi de cuviință să se bage.

— Găsesc prostia ta reconfortantă, dar aici trângănim de ceva credință, bro... Trebuie să puncteze și la

capitolul ăsta, chit că apoi ajung să își scoată mațele unii altora.

Bizonul era tot nedumerit.

— Atunci, dacă o măicuță ia un șuriu în ficați trebuie să zică bogdaproste?

— Bravo, te-ai dus fix în socoteală!... se bucură Buttface.

S-a băgat ceva aur la pariuri, dar necunoscându-le pe madame, majoritatea au mizat pe atacatori pentru că numărul era în favoarea lor, iar chiliile se aflau la doar câteva mile distanță.

Leneveam, plini de whiskey mânăstiresc, când țipete prelungi de luptă au izbucnit din mai multe piepturi și ne-au trezit la realitate. Cruciații, răriți la numai câțiva soldați din câți plecaseră cu fală în incursiune și copleșiți numeric, fugeau ca niște căpiați de-și loveau călcâiele de fund. Am aplaudat la unison, entuziasmați de zig-zagurile lor caraghioase, executate în timp ce un grup de măicuțe dotate cu mitraliere și călare pe măgăruși agili, îi vâneau fără cruțare.

Butch a tras concluzia.

— Se pare că Dumnezeu n-a aprobat planul lor.

Am inițiat câteva focuri de avertizare de pe metereze și bunele maici s-au oprit din acțiunea lor temerară de exterminare. De jos ne-au binecuvântat cu vorbe nesfinte, potrivite mai degrabă pentru un service de-al clanului, dar ne-a durut la bască, fiindcă am câștigat timp pentru ageamiii rămași în viață. Aceștia

s-au strecurat în spatele palisadelor noastre și de acolo înăuntrul cetății.

— Ne regroupăm și ripostăm, ne-au spus supraviețuitorii gâfâind.

I-am privit lung, apoi am râs din toată inima. Mai erau cinci, iar noi n-aveam de gând să intervenim. Nu era războiul nostru.

Am trecut la negocieri.

Cum venerabilele maici câștigaseră zdrobitor confruntarea, iar instructorul cruciaților pierise în conflict, războiul sfânt a trebuit să se amâne pe termen nedefinit. Bune negociatoare, călugărițele astea! Ne-au făcut din vorbe și din priviri plecate. Le-am cedat mânăstirea, pe sclavii noștri, și pe prelații care n-au vrut să ni se alăture, contra whiskey și-am plecat la drum urându-ne unii altora să ne dea Dumnezeu prieteni vii și dușmani morți.

Înrolați

Pătrunși de cele sfinte, am pornit cu evlavie la drum.

Începuse să se întunece. Coloanele noastre au încetinit când gradați din Poliția Militară, echipați cu căști și mânuși albe, ce stăteau proțăpiți în mijlocul drumului, ne-au indicat prin semne autoritare să tragem imediat pe dreapta.

— Opriți! Ce căutați pe aici?

I-am făcut semn Chiorului să dea din buze, cât ne ginim noi ce argumente au militarii în favoarea lor, în cazul previzibil în care ne luăm la bătaie.

— Sincer? Ne trăim clipa. Ne-am luat o mică vacanță de cunoaștere, admirație și înțelegere a naturii. De vreo două zile căutăm pretutindeni peisajul suprem, pe care împreună cu colegii artiști aici de față o să-l pictăm cu accente de sepia, le-o băgă Chiorul, la marea inspirație.

Bariere... saci de nisip în mai multe straturi... cuiburi de mitraliere... foșcăială de uniforme... Nimic nu fusese neglijat. Militaurii erau cum nu se poate mai pregătiți pentru pezevenghi ca noi.

Mica mea estimare fu întreruptă de vocea ironică a gradatului.

— Genial... în numele și sub autoritatea guvernului Statelor Unite sunteți încorporați. Mobilizarea este temporară, dar ca orice lucru provizoriu s-ar putea permanentiza, că așa merge treaba. Până atunci, mijloacele de transport, pielăria și armele vă sunt rechiziționate. Vă mulțumim pentru cooperare!

— Ne apărăm țara în chiloți? m-am îngrijorat eu, pe fals.

— Mâine pe trezie, după ce vă tundem ca să vă facem sexy, veți primi uniforme gigea.

Maniacul făcuse fețe-fețe cât timp ne vorbise gradatul. L-a urmărit cu o lucire ucigașă în ochi, apoi a

început să plângă cu suspine pe fond nervos, fiindcă de mic avea o aversiune față de uniforme.

— Eu zic să-i terminăm, opină el, cu voce tremurată.

— Uite un tip care știe ce vrea! îl susținu The Rock și își scoase pistolul.

Chiorul se aplecă spre cuțitul din carâmbul cizmei, iar Butch își pipăi cu un gest reflex grenadele de care nu se despărțea nici în somn. Atmosfera era foarte încărcată. Orice mișcare greșită putea declanșa iadul, așa că am apucat să le sursur.

— Încetați! Apoi am încercat s-o reglez din vrăjeală și s-o dau la pace cu uniforme. Frățioare, trăiți-ar viața ta, nouă ne e cam dragă libertatea, și-am fi trupe de strânsură. Privește-ne, pari om cu cap! Te-ai putea baza pe noi? Hai să ne facem că nu ne-am văzut, ca lorzii la bordel, apoi să ne ducem fiecare pe drumul nostru!

M-a privit cu o față inexpresivă, părând că n-a auzit nici măcar o silabă din propunerea mea. I-am dat (mental) un picior în boașe, dar asta nu m-a ajutat cu nimic.

— Colonelul nostru nu tolerează un refuz și să vă încercați șansa, spărgând bariera, n-ar fi o idee prea strălucită, fiindcă drumul e minat.

Un obuzier fu îndreptat cu delicatețe spre noi.

Raportul de forțe era net în favoarea lor. După calculele mele, puteam fi spulberați într-o secundă, ca musculițele de-un parbriz. Nu asta era calea, nu era

timpul potrivit! Nu ne puteam permite gâlcevi futele cu armata. Pentru câteva kile de creier de calitate inferioară, împrăștiați pe autostradă, am fi fost dați în consemn și n-am mai fi avut tihnă niciunde pe teritoriul Statelor Unite.

— Timpul de gândire a expirat. Ce-ați ales? Sunteți cu noi sau deloc?

— Alegeri, alegeri. Alegem moartea, normal... Glumeam. N-avem cum să refuzăm o ofertă atât de atractivă, le-am răspuns zâmbind senzual. Dansăm împreună, dacă nu ne țineți prea strâns. Că ne doare și pe noi.

Să nu ne ascundem după deget sau zâmbete forțate. De fapt eram ostatici.

Am făcut semn să coboare toți Arhanghelii din șei, cuminței ca la slujbă.

Colonelul, un tip cu un aer de om cumsecade, care era șeful trupeiților, ne-a explicat ce avem de făcut și cu cine ne batem.

— Nu departe de aici sunt niște paraziți care pot schimba lumea din temelii. Misiunea noastră e să-i împiedicăm să facă asta prin orice mijloace, iar misiunea voastră e să ne ajutați.

— Generale, va fi cum zici matale, îl linguși Bizonul.

— Așa să mă ajute Dumnezeu... dar deocamdată Colonel.

— Dacă e vorba de cafteală, te poți baza pe noi, superbitate.

— Cum așa? se dădu surprins Colonelul.

— Preferăm să fim lângă învingători, a precizat cu o sinceritate debordantă Bizonul.

— Ok, dar pe aici nu omorâm de plăcere, ci doar la ordin, preciză colonelul.

— O să fim plătiți? se obrăznici Chiorul, cu o sclipire interesată în ochi.

— Nu! Dar patria vă va fi recunoscătoare etc. Știți poezia.

Chiorul slobozi o mare înjurătură. Patriotismul îl lăsa rece, pe când o seamă de foloase imediate l-ar fi emoționat instantaneu.

— Așa zic și eu, îi ținu Colonelul isonul, cu un zâmbet îngeresc.

— Prin țară și prin lume știți ce s-a întâmplat?

Colonelul a făcut un gest de lehamite.

— Peste tot e lipsă de electricitate, de alimente, de combustibil, de orice. La fel ca și în USA. Toate bunurile au dispărut din magazine încă din prima zi. Nimeni n-a scăpat neatins de urgie. Pentru ca maimuța să devină om, a trebuit să treacă milenii. Procesul invers va dura mai puțin de jumătate de an. Curând, semenii noștri vor muri de foame. Atunci vom începe să ne devorăm unii pe alții cu ferocitate.

— Nu e nimeni care să ne apere?

— Nu! Societatea s-a fărâmițat, apoi s-a radicalizat, iar odată cutia Pandorei deschisă, conflictele sunt la ordinea zilei. Și atunci, cine să mai apere pe cine?

— De ce? Ce-au de împărțit?

— Totul. De fapt nimic. Sărăcia nu poate fi împărțită și nici neajunsurile. Ajunși la greu, indivizii nu se mai suportă. Doctorii cu pacienții, hoții cu cetățenii, credincioșii cu cultele, amărâții cu bogații, poliția cu armata, albi cu restul.

— Și cine câștigă?

— Nimeni. Luptele continuă. Dacă nu vom găsi un inamic comun care să ne unească, fiecare dintre beligeranți va continua, căutând să pună cu orice preț mâna pe putere.

— Și armata ce păzește? De ce nu restabilește ordinea?

— Nici noi nu stăm mai bine. Ne-am împărțit în facțiuni, fiecare cu propriile ei interese. Marina a bombardat de câteva zile infanteria, apoi a fugit de frica aviației, care e în conflict cu amândouă.

— Se vor așeza vreodată lucrurile?

— Nu! Omenirea e condamnată. Suntem pe buza unei prăpăstii, gata să ne prăbușim și noi ce facem? În loc să ne sprijinim ca să ieșim la liman, ne luăm la bătaie.

— Cât timp va continua gâlceava asta internă?

— Până vor mai rămâne doar doi indivizi, dar nu vor fi noii Adam și Eva, ci mai degrabă doi Adami boșorogi, cu rang de generali. Râse amar. Să-i vedem cum se vor înmulți și vor repopula lumea.

— Deci, vom pieri cu toții...

— Așa cum arată situația acum, da. Și totuși... Mai sunt și miracole pe lumea asta. Totul e să survină la timp.

— Altă speranță nu avem.

— Mergeți la masă, iar noi vom informa printr-un mesager comandamentul că ne-au venit întăriri și că putem demara operațiunile militare. Până ne vin ordine clare de la puterile alea cu stele pe umeri, puteți să vă trageți sufletul și să-mbucăți câte ceva la popotă.

Eram înfometați ca lupii-n iarnă, iar cu somnul aveam restanțe mari, așa că ne-am împrăștiat care încotro să ne deșurubăm bocancii din picioare și să ne recuperăm. Când noaptea și-a instaurat dictatura, iar Bizonul își revărsa dragostea toridă asupra ineputabilului Buttface, Chiorul s-a strecurat la mine-n cort și m-a trezit din horcăieli cu o mână presată viguros peste gură.

— Șefu, hopa-sus!

Mă omoară vreun nenorocit, mi-am zis, apoi am căutat după pistol, dar atât Smith cât și Wesson erau de negăsit, așa că am semi-deschis un ochi și i-am răspuns cu tradiționalul...

— Mori, câine!

— E posibil! Vom fi atacați imediat.

— Trezește-i pe băieți! Cine are tupeul, soldații noștri?

— Nu! Ȑia dorm ca urșii-n hibernare. Sunt niște umbre cu arcuri și lănci. Aș zice că vreo 30. Un timp au stat pitiți și ne-au pândit, apoi, când s-au prins pe unde sunt străjile, au trecut la acțiune. Nu vreau să-i laud, dar sunt bunicei la ucis. Le-au făcut deja felul gărzilor din nord și vin încoace fără să întâmpine vreo rezistență.

— De unde știi?

— Soldătoii cu făclii din punctele de supraveghere nu se mai mișcă de vreo cinci minute.

— Atunci anunță-l rapid pe Colonel, ca să-și pună trupele în stare de alertă maximă!

— O fi bine? Ce-ar fi să-i lăsăm să moară și să ne vedem netulburați de drum?

— Nu merge! Mi-e perfect perpendicular de ei și de soarta lor, dar acum suntem în aceeași oală, iar umbrele ne vor veni de hac la gramadă.

— Ok, am plecat.

La două minute a început nebunia. Degringolada era totală. Blesteme, ordine urlate, focuri trase la ni-mereală, răcnete de răniți, tot tacâmul. Am tras unii în alții la greu, mai ales noi în aliații care au încercat de câteva ori să ne găurească. Pe mine un foc m-a lăsat fără o jumătate de ureche, dar trăgătorul, un soldat grăsun și speriat și-a încasat un glonte sub sprânceană care l-a lăsat fără jumătate din cap. L-am văzut pe Butch atacat cu un mare cuțit de Maniac, și prinși într-un

straniu dans al morții. În ciuda țipetelor lui Butch, Maniacul nu părea să-l audă, iar lupta corp la corp în tentativa lui disperată de a-l scoate pe amicul lui din joc, a continuat până ce a încasat un pat năpraznic de armă, care l-a lăsat leșinat.

Pe zi, n-aveau nicio șansă. Lănci contra mortiere ar fi fost doar o glumă bună de spus seara înainte de a merge la privată. Noaptea însă nivela diferențele, iar confuzia trecea avantajul de partea lor.

În zece minute, cât a durat încheștarea, până când atacul a fost respins, unitatea a rămas fără un sfert din efectiv, iar noi fără trei Arhangheli. Agresorii lăsaseră în urmă unsprezece victime, din care unul mai trăia. Înainte de a fi executat, acesta a ciripit. Gruparea ostilă opera prin zonă și avea nevoie de muniție și armament.

— Mulțumesc, dacă nu erați voi, ne rădeau până la ultimul om!

— Și voi ați fi făcut asta pentru noi, am dat-o eu pe modestie.

Ne-am întors în corturile noastre, dar n-am avut parte de odihnă. În crucea nopții colonelul m-a chemat la el, apoi m-a privit în tăcere, părând că are ceva pe suflet. Aveam chef de somn, nu de destăinuiți siropoase sau de poze cu copii, așa că am scurtat-o.

— V-au venit ordinele? Îi trezesc pe frați?

— Ar fi cazul. Am primit o depeșă de la comandament. Mi s-a ordonat să vă suprim.

— De ce?

— Pentru că-n curând se vor întâmpla pe aici lucruri îngrozitoare, care n-au nevoie de martori, iar viața nu e întotdeauna dreaptă.

— Ok. Nu era mai simplu s-o faceți fără să mă treziți?

— Ba da! Dacă doream să o fac. Dar eu văd lucrurile mai nuanțat. Voi ne-ați salvat dintr-o situație critică, iar eu n-am să vă dau o medalie, dar vă pot proteja viața. Ideea de a-mi executa aliații, chiar dacă arată ca voi, mi se pare odioasă. Măine dimineață, dacă am noroc, îl voi executa pe descreieratul care a ordonat asta și îi voi lua locul la comandă. Cărați-vă urgent, cât mai puteți, altfel o să trimită întăriri care vă vor vâna cu cruzime!

I-am mulțumit ofițerului și m-am întors să-mi adun iarăși tovarășii, apoi să spălăm grațios putina, când l-am auzit vorbind din nou. De data asta avea un ton ușor stânjenit.

— Ar mai fi ceva, am auzit că ai ceva aur pe tine.

— Sunt un om chibzuit.

— În ideea asta, doream să te întreb cam cât crezi că merită viața ta?

— Sincer să-ți spun, nu face nici cât o ceapă degerată.

— Dar a Arhanghelilor tăi?

— Face cât toți banii de pe pământ (mințeam la impresie).

— Ok. În cazul ăsta, pentru tot, dar absolut tot aurul tău, îți pot garanta că tu și-ai tăi veți mai trăi o zi. Ges-

tul meu e scump fiindcă e foarte riscant. Dacă află cine nu trebuie că v-am ajutat, s-a zis cu mine.

Iarăși mi-a luat o fracțiune de secundă să mă decid. Aveam o încredere robustă că militarul nu mă duce cu preșul. I-am zis încetișor Bizonului, care mă urmase ca o umbră.

— Ia, fă-te încoace! Dă-i tot aurul colonelului!

— Tot?

Bizonul s-a uitat la mine ciudat. Știa că sunt genul de om care nu renunță la averea găștii prea ușor, așa că, având încredere în judecata mea, n-a întrebat altceva.

— Absolut tot!

Un ataș de lingouri și-a schimbat stăpânul în câteva minute.

Colonelul și-a chemat un soldat, i-a dat un ordin șoptit, apoi mi-a zis.

— Chiar dacă fugiți de aici, nu ați scăpat. Evitați următorii 300 de kilometri de autostradă, pe care îi controlăm noi. Ocoliți pe drumuri secundare, dar și acolo trebuie să fiți precauți. Little Boss, vei primi la plecare un pachet. Împarte jucăriile dinăuntru la toți ai tăi și pune-i să le țină la îndemână! O să aveți nevoie mai repede decât credeți.

Ne-am strâns mâinile la despărțire, ca doi oameni ce ar fi putut fi prieteni.

Eram fiert să văd ce am cumpărat pe neștiute, dar pe moment aveam alte priorități. Am adunat gașca pe

dibuite, ne-am prelins pe lângă corturi apoi ne-am cărat în tăcere, cu senzația acută că evadăm dintr-un loc de recluziune.

— Nu carecumva dezertăm? vru să știe Buttface.

— Așa judecă un răcan adevărat, nu noi, dragă, îi desluși tandru Bizonul.

— Puteam să-i lichidăm la plecare, oftă Maniacul. Ca să știe de noi...

La câteva mile depărtare de punctul de control am deschis pachetul, ca să văd pe ce-mi cheltuisem atâta amar de aur. Când am văzut ce-mi dăduse, am anticipat ce urma să se întâmple și i-am urat colonelului de sănătate cu tot respectul. Îl judecasem bine. Omul nu era țepar. Înăuntru erau măști de gaze disponibile pentru toți Arhanghelii.

Flower power

Să ai libertate de a face orice vrei, când vrei, cum vrei, e o încercare grea care nu e destinată oricui. Pentru cei mai mulți, tărâmul libertății absolute devine un soi de teren de vânătoare în care se aplică doar legea junglei, iar ei devin, implicit, tigri feroși.

Ei bine, cei peste care am dat din întâmplarea drumului, mi-au demonstrat că raiul poate exista și pe

pământ, atunci când lungimea sufletului depășește diametrul instinctelor violent-animalice, pe care majoritatea dintre noi n-au posibilitatea să și le înfrâneze.

La apariția convoiului nostru, puștimea s-a dat la o parte cu teamă și respect. Câmpul devenise un labirint imens de corturi, ce se întindeau cât vedeai cu ochii. În rest, locul era plin de adolescenți care se fâțâiau chiauni de colo până colo în pielea goală, de muzica proastă, de bonguri, de opiacee, de rahați și de gunoaie.

Când s-au convins că-n ciuda aspectului nostru necioplit, de sfinți militari sălbăticiți, nu-i mușcam, tinerii s-au apropiat de noi, mai întâi cu sfială, apoi cu multă curiozitate. Unul dintre ei ne-a pus la curent cu ceea ce se întâmplă prin relief.

— Am venit pentru trei zile de rock, de iarbă, de sex și de pace, și... bulanul nostru – petrecerea la care am nimerit e ca un rai, căci va ține pe viață. Și nu e o simplă chermeză, ci asist la cel mai mare protest câmpenesc pentru pace și înțelegere.

— Cum protestați?

— Cum știm noi mai bine, adică pașnic, cu îmbrățișări, cu flori, zâmbind și dansând.

— Nu v-ați plictisit? Întrebă într-o doară Maniacul.

— Nu, omule, ce-ți e? Până să ne strângem aici, am fost rătăciți, căutând haotic între străini oameni care să fie ca noi. Acum i-am găsit și nu ne mai simțim singuri și nici respinși de ceilalți. Suntem tot timpul fu-

mați și fericiți, de uităm cum trece timpul. Țasta e un mod de viață, și-n plus grupuri noi de cântăcioși vin aici în fiecare zi, iar pacifiști apar de peste tot și, în consecință, plăcerea e continuă.

— O să rămâneți o viață pe câmpul ăsta? vru să știe Chiorul.

— Mie mi-ar plăcea, dar văd că hipioții mei au început să se organizeze. Se tot vorbește printre corturi că de îndată ce mai sosesc vreo sută de mii de tineri vom începe să mărșăluim, și curând vom cuceri pașnic primul oraș. I-am dat și nume, Hippyopolis.

— Pașnic?!... Voi vreți să rămâneți oi într-o haită de lupi. Apoi?

— Sperăm ca revoluția hippy să se extindă și să cuprindă toată țara.

— Nu-i rău, dar până atunci din ce trăiți?

— Cu haleala stăm mai subțire, dar în câteva zile o vom rezolva. Am stat de vorbă și am convenit. Vom mânca unul sau doi dintre noi, dar nu cu japca. Avem în grup oameni trupeși care vor să se sacrifice de bunăvoie. Nu e genial?

Am hotărât să rămânem aici peste noapte, ca să ne mai tragem sufletele.

Puștaniile ne-au dat cununițe de flori, iarbă și sex.

Bizonul și-a tras o bizară coafură afro și un ochios pentru un trio.

Cât încă stăteam pe motor, o tânără mamă a venit zâmbind, și-a dezvelit pieptul și mi-a dat țâță. Sâni

erau mari, catifelați și plini de lapte. N-am refuzat, era atât de bine să te delectezi cu lapte matern, așa că un sfert de oră nu m-am oprit.

Brusc, ne-a luat o moleșeală grea și-am vrut să stăm tolăniți printre buruieni, să renunțăm la orice fel de plan, să uităm cine suntem, să ne punem niște amărâte de coronițe din mlădițe de salcie în cap și să nu mai plecăm niciodată.

Apoi, când ne era lumea mai dragă, i-am văzut înconjurându-ne în combinezoanele lor cauciucate, cu pulverizatoare mari îndreptate în sus. Erau soldații din unitatea colonelului, cei pe care îi scăpasem de la moarte cu o noapte înainte.

Acum am pus lucrurile cap la cap. M-au trecut toate apele. Despre puștii ăștia îmi povestise colonelul că trebuie scăpat cu orice preț. Amorțeala mi-a dispărut ca prin farmec și am sărit alături de restul Arhangheliilor în picioare, gata să facem orice pentru viața noastră.

Moartea plutea la propriu prin aer.

Nenorociții care ne recrutaseră ne gazau cu un amestec letal.

Copiii au început să fugă fără folos în toate părțile. Totul se întâmpla sub semnul surprizei, dublată de o spaimă incontrollabilă în fața unei dispariții iminente. În timp ce vacarmul se întetea și corpurile celor intoxicați intrau în convulsiile morții, le-am făcut semn alor mei, care și-au pus imediat măștile cumpărate pe

lingouri bune de aur de la colonel. Scena era de o cruzime inimaginabilă. Am crezut că-mi stă inima-n loc. Șocătele, care era atât de distrat încât își căuta motorul, el fiind în șa, a mierlit căutându-și masca, care era în coburi. Fața lui îngustă, parțial ascunsă sub o chică cenușie, de rozătoare constipată îi trăda disperarea omului care realizează că va muri cu zile.

N-am stat să contemplăm urgia, nu era timp.

Aveam cu toții instinctul acela greu de definit al supraviețuirii. Iar când moartea plutea prin aer, știam clar ce aveam de făcut. Înfricoșați și lași, cu trăsăturile și umanitatea estompate în spatele măștilor, reduși la standardul unor fugari oarecare, n-am stat zadarnic la bătaie. Ne-am urcat pe motoare și i-am abandonat pe copii în ghearele morții, făcându-ne la iuțeală pierduți pe un drum prăfos de țară către o presupusă scăpare.

Detașamentele de luptă nu s-au oprit până când nu și-au îndeplinit misiunea ucigașă. Puteau jubila, țara fusese salvată...

În spatele nostru, câmpul peste care se lăsase o tăcere insuportabilă s-a umplut de trupurile contorsionate ale adolescenților otrăviți, ce păreau mănunchiuri de flori ofilite într-un tablou halucinant al involuției umanității. Undeva, o tânără mamă care se ocupase de mine, zăcea pe-o parte grijulie, să nu-și strivească nici măcar în moarte copilul ce încă părea că-i suge la piept.

Filosofie de doi bani

Eram vraîște. Văzusem nenumărate grozăvii la viața mea, dar imaginea câmpului înțesat de cadavre îmi ardea retina. Moartea rânjea sinistru la noi prin chipurile celor uciși cu sălbăticie de militari. Suferința din acele clipe mi se impregnase în fiecare celulă din trup și nu-mi putea ieși din suflet nici cu forcepsul.

Referitor la tragedia cumplită a cărui martor fusem, aveam numai remarci izvorâte din amărăciune.

Cum suna rugăciunea pentru sufletul celor duși?

Acolo unde nu este durere, nici întristare, nici suspin...

Dacă cineva merita să ajungă în acel loc în care creștinii cred neabătut, atunci aceia erau copiii ăștia. Umflați de droguri și blegiți de atâta bunătate, nu trebuiau să moară ca să-ngrașe ciorile. Erau vinovați de un singur lucru, de neiertat pentru societatea de azi – că nu acceptau să trăiască după regulile noastre crude, că respingeau cu vehemență o nouă civilizație a războiului.

Ceva nu-i deloc corect pe lumea asta.

Dar e oare ceva corect?

Suntem împotmoliți în mlaștina răului și oricine încearcă să ne scoată se afundă odată cu noi. Nu-i cale de scăpare. Chiar nu vine nimeni să ne distrugă? Dacă aș fi avut un buton de anihilare a pământului ăsta

care ne suportă așa cum suntem, l-aș fi apăsător fără ezitare.

Ce ironie a sorții, ca tocmai eu, reprezentant de frunte a buboaielor decadenței, să-mi înnod mintea cu gânduri de-astea... O mie de ani dacă aș mai trăi, n-aș putea să-mi ispășesc păcatele. Mă dau sensibil, când de fapt sunt un gunoi nepăsător la viețile celor din jur.

Ptiu! Sunt cu atât mai condamnat pentru meschinăria mea.

Și-atunci, de ce sunt varză? De ce bocesc și-mi curg zece milioane de muci? Ca să vadă bestiile astea însetate de sânge cât sunt de vulnerabil și să mă trezesc la noapte cu o grenadă-n fund?

Mi-am îndesat cu febrilitate ochelarii peste ochi, ca să-mi ascund moliciunea trăirilor. Mi-era necaz pe mine. Poate că toată viața n-am fost decât o prințesică neajutorată, capabilă doar să se înzorzzoneze și să înveselească țânci odioși.

— Liniștește-te, timpul le va aranja pe toate, mi-am spus cu o voce cât mai bărbătească în barbă.

Dar știam că mă păcălesc de unul singur. La mine nu mergea așa. Ceva se rupsesse iremediabil. Timpul nu rezolva nimic, din contră – agrava totul. Ajunsesem să nu mă mai suport.

Am accelerat până n-am mai simțit că sunt om, ci doar viteză.

Copiii nimănui

Pusesem o depărtare liniștitoare față de autostrada plină de soldați ucigași. Vântul pornise să sufle cu putere, anunțând o furtună. Drumul era paradiu și anevoios, dar mult mai sigur. Treceam printr-o zonă împădurită, plină de umbre și de crengi mișcătoare, când un măr verde și tare m-a lovit cu putere în cască.

— Ce mai e și asta? O fi fost o întâmplare.

Încă două verzituri mi-au bombardat aproape simultan casca. Am mormăit o înjurătură printre dinți și mi-am încordat simțurile. Nu mai putea fi o simplă întâmplare.

— Cineva ne atacă cu un tir susținut de nuci! comunică scurt Butch coloanei, apoi mă întrebă ce am de gând. Oprim?

— Da! Mai bine pierdem un minut decât să pierdem un om. Am ridicat o mână și coloana a înțepenit cu armele pregătite.

Butch le-a arătat din semne copacii. Vânătoarea a început imediat. S-au format două grupuri. În stânga a luat-o The Rock, iar în dreapta Maniacul, fiecare cu câte o duzină de soldați.

Eu, Bizonul și cu Chiorul am rămas cu grosul trupei în drum.

Am auzit zbierete de hăitași, apoi câteva focuri de armă și râsete deșănțate.

Maniacul se întoarce cu vreo opt mucoși care se zbăteau nebunește, mușcând și urlând ca din gură de șarpe ca să scape din strânsoare.

— Am pus mâna pe agresori. Par foarte violenți. Ce le facem, Boss?

— Nu putem să-i luăm cu noi, zise Butch. Nici să-i creștem. Și nici nu avem cum să-i vindem, că nu-s încă buni pentru muncă.

— Să-i ucidem, propuse Maniacul și atunci l-am văzut pentru prima dată zâmbind. Doamne, apără și păzește! Aveau dreptate gurile rele în privința lui. Preferam să văd o sută de cadavre în diverse stadii de descompunere, decât un asemenea rictus anormal lățindu-se pe fața unui om.

— Vezi să nu, monstrule! sări ca ars Bizonul, care avea ceva sentimente materne.

— Să vedem ce spun, am intervenit eu, curios.

— Dă-ne drumul, nene, că suntem cumiști! îmi ceru unul dintre ei.

— Da? Ca să ne spargi capetele cu nuci? Ce ne dai în schimb? l-am încercat eu.

Copilul m-a privit cu gravitate, apoi mi-a vorbit cu tonul unui om stăpân pe situație, care-mi făcea o mare favoare.

— Viața! Ce zici?

— Ai tu puterea asta? se minună Bizonul.

Am zâmbit imperceptibil, așteptând ca țâncul să facă o demonstrație de forță.

— Eu singur nu, dar...

Scoase un fluier și suflă din răsputeri. Mai întâi o copilă a apărut în mijlocul drumului și a început să înainteze netemătoare spre noi. În urma ei, sute de copii înarmați cu bețe, cu prăștii și chiar cu arme de foc, au ieșit de pretutindeni în drum. După fețe, erau hotărâți să se sacrifice pentru tovarășii lor. Am fluierat de uimire. Ar fi fost o problemă mare de tot dacă trăgeau în noi de după copaci.

— Pfuuuu, copiii din ziua de azi...

— Dacă ne dai ceva de mâncare, îți dăm și ostaticii înapoi.

M-am învoit, curios să văd pe cine eliberează. După un timp ne-au fost predați The Rock cu toată trupa lui. Erau vii și nevătămați, dar se făcuseră de ocară căzând ca boulendrii în plasele puse de copii.

— Poporul s-a împărțit în tabere. Voi pentru cine luptați? vru să afle Butch.

— Pentru noi și pentru viața noastră.

— Nu aveți niciun adult cu voi?

— Nu. Cei bătrâni au dat bir cu fugiții și ne-au lăsat să ne descurcăm cum ne duce capul.

— Urât! Acum cine vă susține? Aveți ce mânca? insistă Butch, considerând că singuri n-ar putea să reziste în sălbăticie. Dacă erau lipiți de vreo facțiune militară, trebuia să știm.

— Suntem ai nimănui, dar nu ne simțim singuri pentru că ne avem unii pe ceilalți. Suntem toți frați,

fiindcă venim de la același orfelinat, care e dincolo de pădure. N-am mai putea trăi lângă cei mari, pentru că noi aici avem regulile noastre, care nu sunt perfecte, dar ne plac.

— O să vină tot soiul de ticăloși să vă alunge de aici. Ce-o să faceți?

— Ne batem cu oricine ca să păstrăm pădurea asta, care ne este casă și ne asigură mâncarea. Aici sunt verdețuri, fructe și ciuperci hrănitoare, pe care lumea le-a uitat, dar nouă ne prind foarte bine.

Mici, dar duri ca diamantul, am gândit eu. Am dat să spun ceva, dar m-am răzgândit. Mi s-a pus un ditamai nodul în gât. Am înghițit în sec, iar pentru o clipă i-am urât cu intensitate. Mă năpădise invidia. Ei reprezentau tot ceea ce nu fusesem eu. Am fost un copil laș, care lua forma vasului în care era pus, fără puterea de a mă zbate pentru lucrurile în care credeam, pe când ei erau adevărați războinici, dispuși să se sacrifice pentru lumea și idealurile lor.

Ce-ar fi să-mi scot pistolul și să-i lichidez unul câte unul pe mucoșii ăștia? De ce i-aș omorî? Răspunsul e sincer și infect – pentru că uitându-mă în ochii lor, ajung să mă urăsc cumplit pe mine. Le-am ocolit privirile, dar nu m-a ajutat. Mi-am cuprins tâmpile în palme, apoi am început să respir gâfâit, de parcă aveam o criză de astm.

Mi-am recăpătat cu greutate stăpânirea de sine.

— Nu este treaba mea, dar nu cred c-o să puteți să stați o viață ascunși aici, fu de părere Buttface. Sunteți neștiutori. O să vă lovească bolile, frigul, lipsurile de tot felul și mai ales inamici din ce în ce mai bine înarmați.

L-am aprobat pe Buttface. Eram mai mult decât sceptic în privința șanselor lor de supraviețuire în stil Robin Hood. Dar încrederea puștiului era de nezdruncinat.

— Aici, în pădure cunoaștem fiecare tufă, fiecare copac. Uniți, suntem imbatabili. În plus avem o mulțime de străji peste tot și suntem foarte vigilenți. Din primăvară vom extinde pădurea, fiindcă de ea depindem. Când vom fi bătrâni, o să învățăm bătaie, vom avea și noi veste de piele ca ale voastre, iar dacă facem rost și de niște motoare, vom ajunge bărbați adevărați, ca voi.

Toți izbucniră în râs, zgârmați în orgoliu, mai puțin Bizonul.

— Doamne ferește! zise el zdruncinat, și-l plesni plânsul.

În final, înduioșați, deși ne era cam târșeală să ne dăm în fapt, ca să nu părem mai găini decât suntem, le-am umplut câțiva saci de merinde și le-am dat drumul, să trăiască în pădurea lor, sfătuindu-i ca până mai cresc, să se ferească ca de dracul de derbedei ca noi.

Oamenii ceasului

La o primă vedere eram gata să jur că am în față un tren al demenței, înțepenit într-o gară iluzorie dintr-o defilare stranie de vagoane de dimensiuni aberante, fiecare mergând pe linia lui, trase de aceeași locomotivă.

Locul, un hypermarket uriaș, din cele cu de toate, vopsit strident, cât să-ți sară în ochi de la mare depărtare. Clădirea cea mare, cea care semăna cu o locomotivă, era înconjurată.

Apărătorii clădirii, câțiva prăpădiți, erau pe acoperiș de unde încercau să rărească cu gloanțe, pietre, tigăi și biciclete pe cei de jos, care nu le ripostau celor de pe magazin, pentru creștinescul motiv că erau prea ocupați să se ucidă între ei.

Asediatorii erau împărțiți în patru tabere, toate rivale și bine înarmate, care-și disputau cu ardoare întâietatea de a captura și de a jefui magazinul. Pompierii, paznicii, polițiștii și un grup de mafioți locali luptau pe viață și pe moarte. Toți doreau potul, nu concepeau să plece de aici cu mâna goală. Lupta se desfășura cu îndârjire. Fiecare centimetru era cucerit în urma unei lupte dure, soldate cu sânge și victime.

La această remarcă se termina logica și-o luai cu o mină mirată pe calea imprevizibilă a absurdului.

Confruntarea ca și confruntarea... dar între taberele aflate în conflict, chiar la baza magazinului, pe o scenă,

un grup mare de balerini prestau scălămbăindu-se, la capătul puterilor, ceva macabru și imposibil de înțeles, probabil vreun gunoi clasic, la care în vremuri normale spectatorii trebuiau treziți treptat, cu asistență medicală, trompeți și talange. Știu, artiștii sunt greu de înțeles, fiindcă văd lumea altfel decât noi, cei normali. Ăștia, bieții de ei, ai fi zis că promovează arta în condiții extreme. Dar nu era așa, anomalia nu se oprea aici. Cum se oprea vreunul din mișcare, bubuia gloanțele în jurul lui până se ridica, ajutat de ceilalți și-și relua dansul cu mișcări ezitante.

M-am mirat foarte că mai trăiau.

Probabil că dansau non-stop de la blackout. Părea că fără asistența neprecupețită a balerinilor, părțile nu puteau să se ciomăgească. M-a durut mintea până să mă prind că erau folosiți ca scuturi vii între cei de pe acoperiș și cei de jos, dar n-am priceput de ce erau forțați să danseze și nimeni n-a știut să mă limpezească.

Peste toate acestea se întâmpla un lucru foarte neobișnuit.

O dată la zece minute lupta se întrerupea. Urma invariabil un ritual greu de deslușit. Un tip cu fața de aurolac țâșnea dintr-un ascunziș și mișca limbile unui ceas de iarbă, fixând ora exactă. Ceilalți îl aclamau, dar de îndată ce era la adăpost, conflictul repornea.

Vălmășagul de acțiuni dădeau o senzație de ireal, dar povestea ne prinsese. Savuram lupta cu respirația

întretăiată, având tabere preferate și personaje cu care simpatizam intens, tânjind după o găleată de floricele pe care să le mâncăm pe fond nervos, ca la un super-film de acțiune. Toate erau grozave, când Maniacul s-a precipitat iarăși.

— Stăm ca momăile în boscheți sau ne băgăm în joc?

— Da, da, absolut, da! i-am dat eu satisfacție, sperând din adâncul inimii să-l adun de pe jos cu fărășul.

— Noi cu cine ținem, Little Boss? vru să știe Bizonul.

— Cu gaborii, normal, i-am răspuns, mimând seriozitatea.

— Lumea se împarte în gabori și oameni buni, țin să precizeze Chiorul, strângând din pumni încruntat.

Băieții nu prea știau de glumițe nesărate de genul ăsta, așa că s-au blocat în idee. Pentru o clipă s-a lăsat o tăcere adâncă. M-am prins că treaba asta nu mergea nici ca glumă. Am dat-o repede la întors.

— Cu balerinii, că-s vai mama lor și li se-nnoadă turloaiele.

— Ăștia nu mai sunt buni de nimic. Ce le facem după ce-i salvăm?

— Îi împușcăm, se știe. Ca să nu se mai pătimească, că-i păcat. Hai să dăm drumul la spectacol! se grăbi Maniacul ca fata mare la măritat.

Am ridicat mânuța în sus, cerând liniște.

— Atenție doamnelor, privirea la mine, în puii mei! Nu atacați decât la ordin. Am specificat pentru noii veniți, care nu prea știau cum stau treburile. Cine trage înainte de semnul meu, încasează un glonte sub sprânceană de la mine.

Ne-am desfășurat în arc de cerc și i-am atacat fulgător pe caralii, ca să ne manifestăm slăbiciunea pentru ei. Ceilalți s-au regrupat în grabă și, atacată din patru direcții, poliția a fost ridicată în zece minute la rangul de amintire.

Nici n-apucase să se stingă zgomotul confruntării, când aurolacul a apărut. Avea o prezență hipnotică, așa că nici nu ne-a trecut prin cap să-l luăm la țintă. Omul, care părea din alt film, a potrivit ceasul și a dispărut.

Acum, că scăpaserăm de gabori, eram tot patru tabere în jurul magazinului.

Gangsterii trebuiau distruși, fiindcă n-aveau mamă, n-aveau tată, trăgeau în tot ce mișcă. Am deschis foc susținut asupra lor, iar celelalte două tabere ni s-au alăturat din reflex.

Lupta n-a fost nici ușoară, nici scurtă, inamicii având mitraliere și experiență în bătălii, s-au regrupat cât să ne facă misiunea grea. Am pierdut pe doi dintre puțorii recoltați la plecare, care, luați de val, au plecat singuri la atac, iar când s-au trezit era nițeluș cam târziu, așa că au devenit ținte lejere și au fost ciuruiți. Cul-

mea e că unul dintre ei a mai mișcat un pic. Răscrăcărat, ne deranja pe toți cu vaietele lui, în timp ce încerca să-și adune mațele din ierburi, până ce Buttface – cel mai milos dintre noi, l-a trimis pe lumea cealaltă cu un glonte administrat magistral în țeastă.

Paznicii au fugit repede spre intrarea în magazinul-locomotivă, iar cei de acolo le-au deschis ușa, deci erau aliați.

Pompierii, văzând că se-mpute treaba, n-au dorit să se înfrunte cu noi, așa că și-au luat lumea-n cap și am rămas singuri cu balerinii, care încă mai dansau de nebuni în fața clădirii.

Când ne-am apropiat, ușile magazinului s-au deschis larg, iar cei dinăuntru ne-au întâmpinat cu bucurie și cu lacrimi în ochi, ca pe niște eliberatori.

Am ajutat apoi la transportatul dansatorilor în incintă.

— Știam că o să sosiți și o să ne scăpați din asediu. Vă așteptam încă de la început.

— De unde știați că venim?

— Omul sfânt ne-a spus. El le știe pe toate.

Ne-am uitat după sfânt. Era aurolacul care potrivea ceasul din zece în zece minute.

El ne-a destăinuit cu voce tainică, marele secret.

— A început domnia cifrelor.

— Ce vor de la noi? m-am pomenit întrebând.

— Vor restabilirea ordinii universale pe care omul a stricat-o. Cosmosul e în pericol, fiindcă nu mai există

într-o vibrație unică. De aici, de pe Pământ, se propagă o altă vibrație, care trebuie oprită urgent, până nu e prea târziu.

— Da? Cum o vor face?

— Ne vor lovi ori de câte ori ne vom abate de la vibrația normală. Până vom învăța ritmul. Eu asta fac o dată la zece minute. Țin ritmul. Ceasul nu e altceva decât un difuzor. Aud cu sufletul ce-mi spun cifrele. Așa am aflat că venirea voastră era inevitabilă.

Butch a rânjit neîncrezător, pregătindu-se să arunce un disprețuitor „aiureli”, dar n-a apucat, din cauza unui cot sănătos recepționat în ficățel și semnat cu drag de Maniac, care era foarte superstițios. Acesta a dorit să afle în amănunt despre cum au ajuns oamenii să adore ceasul.

— Până la blackout nimeni nu dădea atenție bietului ceas. De atunci, din cauze obiective, limbile n-au fost potrivite de trei ori. Prima oară magazinul a luat foc fără motiv, dar când limbile au fost ajustate de sfânt, incendiul s-a oprit la fel de brusc cum a început.

— Putea fi o nimereală... s-a înconștră Butch.

— Așa am zis și noi. A doua oară, sfântul nostru a fost împușcat până să ajungă la ceas și un fulger s-a declanșat din senin, omorând zece nenorociți din tabăra gangsterilor care trăseseră în el. Asta i-a schimbat pe toți, oricât ar fi fost de nemernici. De atunci, n-a mai încercat nimeni să-l oprească.

— E ciudat și neliniștitor! a punctat Maniacul, acaparat de povestire.

— A treia oară s-a întâmplat când sfântul a adormit de epuizare, iar pământul s-a zgâlțâit violent, apoi a început să se crape sub magazin, iar pereții au troznit înfiorător, de-am zis că totul se va prăbuși ca un castel din cărți de joc. Am ajuns să credem că dacă vom lăsa limbile nemișcate, s-a zis pentru totdeauna cu lumea.

Ne-am privit întrebător. Lucrurile erau reale, nu ne îndoiam. Consecințele păreau inexplicabile, ceea ce lăsa loc la interpretări aiuristice și chiar la superstiții. Până și Butch a tăcut, cât era el de logic. Dacă m-ar fi pus cineva să-mi dau cu părerea, aș fi spus că nu cred în puterile ceasului, apoi aș fi insistat ca el să fie po-trivit în continuare, la marele fix. Unele lucruri e mai bine să rămână așa cum sunt, nederanjate.

Am fost îndemnați să dăm o tură, să mai alegem una-alta din rafturile înțesate cu marfă. Cum poți să refuzi așa ceva? Am acceptat cu desfătare.

Eram în paradisul lumii pierdute. A lumii consumerismului. Neprăduit, magazinul putea deveni un loc de pelerinaj în care să vezi și să te minunezi cum trăia omenirea înainte. Am vizitat toiletele, care scli-peau de curățenie. Ne-a luat evlavia. Să vezi rânduri întregi de fulgarine de exact aceeași culoare, aștep-tându-și răbdătoare cumpărătorii, era divin. Îți reda cumva o ordine a lucrurilor. Până și Maniacul părea

profund mișcat, de vreme ce a privit fascinat vreo 10 minute la un ondulator cu acumulatori. Oare cum ar arăta? Mi l-am închipuit creț și m-a umflat râsul.

Bizonul se îndrăgostise iremediabil de un trening de fâș verde-praz cu interstiții violet și cu o vipușcă galbenă enormă, una dintre abjecțiile pe care le poartă cocalarii de prin periferiile micilor orașe, care-ți șterg parbrizul fără să te întrebe dacă vrei au ba. După ce l-a pipăit extaziat vreo trei minute, de parcă dorea să se convingă că nu visa și că minunăția există, a dispărut cu el într-o cabină de probă, apoi, când a ieșit, miracolul s-a produs. Bizonul dispăruse complet, fiind înlocuit de un țărămpete fericit, de cea mai joasă speță. N-a vrut cu niciun chip să-l dea jos, nici amenințat de Buttface, pentru care nutrea sentimente, cu o grenadă cu inelul de siguranță scos.

Se lăsase noaptea când șefa de magazin a venit la noi.

— Avem pentru voi, eroii noștri, două mari surprize.

A dat din palme și ceea ce s-a întâmplat a scos din toate piepturile un mare Ooooooooooh. Aveau generator și combustibil, pe care îl păstrasera pentru ocazii speciale. Magazinul s-a luminat a giorno, în albul unei păduri suspendate de neoane, din difuzoare a început să se audă o muzică plăcută, de cumpărături, ca pe vremea când raioanele erau pline de clienți, iar noi ne-am îmbrățișat frenetic, pradă unei bucurii de ne-

descriș. Am savurat fiecare lumen ca pe-o prăjitură. Credeam că n-o să mai prindem, în decursul vieții, neoane aprinse. Uitasem cât de frumoasă poate fi lumina becurilor.

Atât și ar fi fost suficient, dar apoi ne-au dus într-unul dintre restaurantele clădirii, unde, când am văzut ce ne aștepta, am reacționat ca o ceată de copii cadorisiți cu jucăriile dorite.

Când am văzut ce masă pregătiseră pentru noi, am început să salivăm ca niște pitbuli în fața unui bebeluș. Opulență, nene! Dacă nu interveneam la timp, se prăbușea masa sub povara mâncării.

Chiorul și-a scos tacticos ochiul de sticlă, așa cum o făcea la fiecare masă și l-a lăsat la vedere, într-un pahar.

Am băgat în noi cu lăcomie, îmbuibându-ne ca spartii, și când ne-am umplut măruntaiele, am vomat și am mâncat iar, fără să ne pese că în timp ce noi făceam risipă, în jur erau oameni înfometați.

Petrecerea a fost mare, am dansat, am discutat cu străinii aceștia cum am fi făcut-o cu prieteni intimi, am putut zâmbi și pentru câteva ore am făcut abstracție de probleme, iar amfitrionii au primit armament și muniție, ca să-și poată apăra ceasul și fulgarinele, iar ei ne-au oferit în schimb cât puteam să cărăm, apoi, la despărțire, ne-am pupat în bot fără rețineri.

În maxim șapte mile ne-a luat cufureala. Bucatele expirate își făceau de cap în mațele noastre, dând naș-

tere la reacții explozive. N-aveam cum să ne abținem. Golirea devenea o problemă de onoare, așa că ne repezeam pe tufe ca pe gagici luate la ocazie. S-a dovedit că nu era suficientă verdeață câți amatori, așa că s-a lăsat și cu mici amenințări prietenești cu împușcarea, ilustrate cu focuri de avertisment trase la derută.

Prăjiți

— *Mi se spune Little Boss și sunt psihotic...*

Așa ar fi trebuit să începă mica mea destăinuire despre ceea ce a urmat.

Până la autostradă am trecut printr-o rețea deasă de tuneluri. N-a fost găurică în munte pe care s-o traversez fără să fiu străbătut de fiori reci pe șira spinării, până hăt departe, înspre noadă.

Am o teamă fără margini de tuneluri, de lucruri întunecate și reci, care mă duc insistent cu gândul la moarte. Auzeam voci, vedeam năluci, creaturi sinistre, simțeam pereții pârlind și troznind de parcă prăbușirea era iminentă, ca să enumăr doar câteva dintre nenorocirile ce se-nghesuiau prin sufletul meu sfâșiat de temeri.

Dar de ce nu mi-e mie teamă?...

Cum nu-mi plăcea din cale-afară să vorbesc în public despre aberațiile astea, sau despre psihoza mea,

știind că în urma enormităților destăinuie m-aș face de băcănie, disimulam normalitatea. În fond, ei nu auzeau și nu vedeau nimic și îi dureau la buci de ceilalți. Efortul de a părea în control era enorm și-mi canalizam toată energia spre el.

Traversam unul dintre tunelurile cu pricina, gospodărimându-mi simțurile, când m-a cuprins brusc... O doaream cu patimă, auzisem de ea ca orice muritor, dar n-am recunoscut-o de la început, fiindcă mi-era străină.

Era fericirea. Așa?... Acum?... Ceva nu era cum trebuie.

Nemotivată, neanunțată a venit spre mine și m-a lovit ca un taifun. Ce să fac? M-a luat un soi de fierbințeală și-am început să lălăi gâlgâit și subțirel, ca pentru mine, un cântecel al lui Freddy Mercury, apoi m-am trezit cântându-l în gura mare. Offfff! Refrenul nu ieșise prea bine, fiind puțin scremut, ceea ce m-a frustrat intens. Plânsul a venit firesc, iar lacrimile mi s-au înnodat în voie sub barbă. Simțeam că viața mi se va curma brusc dacă nu-mi intră blestemăția de refren. N-am vrut să fac ceva nechibzuit, așa că am hotărât să îmi mai dau o șansă.

Am oprit motorul cu scrâșnet de frâne.

Nevoia de a avea succes devenise imperioasă.

Am privit în stânga și-n dreapta, după ceva audiență, fără să-mi pese de ceea ce ar fi putut gândi ceilalți. Spre lauda lor, în apropiere Bizonul și Buttface se pusese

pe dăntuit, pe notele mele, aruncându-și, cu greutatea unor bețivi amețiți, vorbe drăgăstos-obscene.

— Pentru tine, scumpul meu, îmi pun oricând fundul la bătaie...

— Majoritatea cotârlelor vor să moară liniștite în patul lor, dar eu, iubi, vreau să mor direct în patul tău, în timpul unei coțâieli prelungite, pe fond de epuizare.

— Te voi ajuta în sensul ăsta din răspuțeri, armăsarul meu drag. Am însă un mic, minuscul neajuns. Te rog, uită-te cu fereală... rotula mea vorbește? Mi se pare că de vreo 15 secunde mă cam îngână.

N-am stat să aud răspunsul lui Buttface, deși eram destul de sigur că auzisem clar o voce subțirică venind dinspre țurloiul Bizonului.

Mi-am văzut de ale mele. N-aveam treabă cu ei.

Prinsesem niște mișcări de dans meseriașe în orele de balet comise cu cele trei scorpii și acum puteam să pun în practică pașii mărunței spre deliciul tuturor. Așadar am plecat în dans, continuând să cânt dezlăntuit, fără să știu versurile, dar cu invenții năucitoare, care îmi scoteau în evidență latura retard-poetică, apoi am privit în jur ca un mare star în apogeul carierei, așteptându-mă la leșinuri și fețe extaziate.

N-am primit prea multă susținere, așa că am cercețat mai departe. Am găsit doar chestii neinteresante, poate pentru că creierul meu devenit irațional, nu mai reușea să perceapă clar ce se-ntâmpla înaintea ochilor.

Urechile însă îmi mergeau brici. Ascultând una-alta cu ele, am dedus că numărul Arhanghelilor cântăcioși era suspect de mare.

Nu toată lumea cânta.

Chiorul avea o discuție aprinsă, incoerentă și iluzorie cu cea care-i dăduse viață, privind o moștenire pe care baba închipuită nu dorea în ruptul capului să i-o dea. Dar al nostru intrase în viteză.

— Bagă-ți mințile-n cap, mamă și hai să nu mai facem asta niciodată!

Cum a bătrână se-ncontra prostește, Chiorul a cedat nervos.

— Dă-mi ce mi se cuvine, altfel te joc în picioare, mămico!

Nimic! În căutarea succesului, Chiorul a înjurat-o ca un apucat pe mă-sa de mă-sa, apoi nefiind dus decât la pensionul cu zăbrele, a încercat să o sufoce cu o pernă imaginară. Apoi l-au luat părerile de rău, și-a cerut bocind scuze că i-a făcut felul așa târziu, lăsând-o să se chinuie cu bătrânețea și bolile, iar pe final, înaintând în patru labe, s-a apucat să lingă cu râvnă asfaltul, mișcare care părea să-i aducă, dintr-un motiv care-mi scăpa, alinare.

Unul dintre cei trei popi de la cruciații care trecuseră de partea noastră, denumiți generic popo, ne-a mărturisit că simte că e reîncarnarea lui Iuda și că azi e musai să plătească. A organizat fără prea mare suc-

ces o procesiune care să-l ducă undeva ca să-i facă ceva, dar s-au strâns doar trei ghinionişti, apoi le-a cerut celor trei Arhangheli farisei să-l execute, ceea ce s-a şi întâmplat, spre satisfacţia deplină a celor prezenţi.

Butch şi-a oprit motorul, apoi s-a luat la poceală cu un zid care i se pusese sfidător pe direcţia de deplasare. După o încercare nereuşită de brânci, s-a trecut la piedici, apoi s-a ajuns la palme, la pumni şi la căpăţâni, dar nimeni nu s-a lăsat şi chit că zidul sângera, părea într-un uşor avantaj. Câţiva amici, care au simţit că omul era în impas, au venit clătinându-se să-l ajute cu ce puteau şi ei. Succesul a fost şi de această dată îndoielnic.

Eu m-am dat cu greu jos din şa. Apăruse o problemă nouă cu care nu mă confruntasem până în anul curent, ziua în curs. Mi se lungiseră picioarele foarte tare, lucru grozav, dar mă simţeam ca pe picioroange fiindcă nu ştiam cum să le manipulez. Până la urmă am ales metoda rostogolirii, urmată de o cădere artistică în barbă. Nasol e că mâinile mi se scurtaseră îngrijorător, de jurai că sunt doar cioturi inutile. Le-am probat, şuerând perplex. Nu mai puteam nici să aplaud, că palmele nu mi se puteau întâlni. Boscorodeam mărunţ, încercând să mă adaptez la noua situaţie, când l-am auzit pe Maniac.

Vorbea cu dispreţ, ceea ce m-a scos instantaneu din pepeni.

— Uite-l și pe pitic! Ce caraghios patinează! Zici că e o tarantulă parașutată pe gheață.

— Pe cine faci tu pitic, zărghitule? Chiar nu vezi că am cracii mai lungi ca tine? m-am întâlnit nedreptățit.

— Nu văd nimic. Ești doar un buric agitat. Ai vreo problemă?

— Da, tu! Tanti mă-ta cunoaște că ai un limbaj inadecvat? Nu ești la prima gafă, așa că nu pot să mă fac că n-am auzit ce păsărică ți-a ieșit pe gură. Sunt nevoit să te judec, să te condamnez și să te execut aici, de față cu toată suflarea asta de domni eleganți, care vor pomeni despre cât erai de jigodie doar înainte de a merge la budă.

Mi-am reamintit într-o succesiune rapidă de socotelile neîncheiate din groapa vulturilor, când am jurat că-l voi ucide cu prima ocazie și mi-am scos iute pistolul.

— Ia de-aici! am mai zis apoi și i-am înfipt din tot sufletul o serie de trei cartușe sub sprânceană. Doamne! Nici n-a clintit, de parcă era antiglonț. Așa, deci... ai rezistat la trei încercări, să te vedem mai departe, țărane...

De aici încolo mi s-a rupt filmul și nu mai știu nimic din ce-am făcut.

Mi s-a spus că am fost recuperat de sub o grindă în care mă îndârjiseam să trag vreo patru încărcătoare.

Am mai aflat o chestie absolut năucitoare. Adevăratul Maniac stătea calm în fund lângă mine, cu capul în palme, chibițând.

Varianta mea e radical diferită.

Eu am văzut un pește auriu splendid, cu un cap exagerat de mare, cu buze groase, roșii și cu gene interminabil de lungi. Era cel mai frumos pește pe care l-am întâlnit în viața mea. Mi-am îngăduit să-l iubesc din tot sufletul, fără să realizez că în spatele buzoaielor senzuale era chiar dușmanul meu de moment, Maniacul.

Comunicarea între noi era perfectă, iar susținerea, necondiționată. Mă îmbărbăta cu palme date după umăr, sau mă pupa bălos ori de câte ori mai nimeream. Ce să mai spun?! Am făcut eu asta? Ce scârbos! Cum să mai spăl rușinea? Cică îmi plăcea enorm să fiu pupat de narod și îi urmam cu voioșie sfaturile confuze, de pistolar afumat. Omul n-avea habar că eu mă războiam acolo de fapt cu el, întruchipat într-o grindă.

Mare miracol că nu fusesem atins de vreun ricoșeu.

Se pare că am avut mare noroc tot cu Maniacul care, mai rezistent, s-a trezit cel mai repede și ne-a cărat pe fiecare dintre noi cu chin și jale până la capătul tunelului.

Chiorul ne-a dat verdictul. Cineva, bine intenționat... sau nu, ne afumase intens cu opiacee, până ne prăjise creierii, adică ne făcuse mangă.

— După o doză faraonică, așa cum am încasat noi, ar trebui să stăm la reabilitare minim trei luni, sub pază strictă, a opinat el, a cărui experiență în domeniu era de neprețuit.

Sub influența drogurilor, ne-am prăbușit moi ca niște zdrențe pe câmpia pustie ce se întindea lângă ieșirea din tunel. Era prima oară în această expediție când dormeam pe câmp, sub cerul gol. Totul era zăcere, iar pământul prinsese o viteză uluitoare, care amenința să ne măture și să ne proiecteze în spațiu. Mi-am încheștat degetele în ierburi, ca să mă ancoriez cumva, altfel urma să pierd contactul cu ai mei și să fiu azvârlit pe cine știe unde, poate chiar în Columbia, la draga de Jane. Am închis ochii ca o găină beată și am început să visez tâmpenii.

Imediat, o babă care nu părea întreagă la cap, cu un violoncel dezacordat, m-a luat în primire. De undeva, un clarinet intervenea din când în când cu nesimțire, agravând situația. A cântat trei prostii, atât de chinuitoare încât am vrut s-o împușc, dar negăsindu-mi pistolul, am ales s-o șterg cu lașitate, ca să-mi salvez viața. Atunci am descoperit că eram legat fedeleș și a trebuit să suport în continuare agresiunea fonică.

Habar n-am cât timp am pierdut așa, suspendat cu baba și violoncelul, la limita leșinului. Știam că dorm, conștientizam că trebuie să mă trezesc, altfel n-aveam cum să scap de scârțâitul instrumentului, încercam să

deschid ochii, dar îmi era imposibil să mă smulg din mrejele viselor. Ajunsesem să mă întreb dacă va fi ultimul meu somn, cel de dinaintea decesului.

Un curent de aer rece mi-a izbit fața, apoi am simțit cum două gheare se pun pe fruntea mea. Neplăcut! N-am schițat niciun gest de apărare, nu puteam să mă adun. Am auzit o voce aspră cum încerca prin sunete guturale să alunge ghearele de pe mine. Le-am simțit cum mi se plimbă pe față, apoi m-am întors în adâncimea somnului.

M-am trezit din imersie scuturat cu putere, ca un măr copt. Am deschis un ochi, fără să am nici cea mai vagă idee unde mă aflu și cu ce ocazie. Realitatea părea diluată și necredibilă. O fi lumea de dincolo? Durere... Simțeam că o să-mi explodeze capul de durere, dar ce am descoperit m-a readus brusc în simțiri.

Nu puteam fi dincolo. Eram încă viu.

Așa arăta iadul doar dacă era unul aviar. O exista vreun iad specializat în păsări? Prea multe ciori. Erau printre noi și deveniseră agresive. Nu era timp de văicăreli. Deja unele încercaseră să-i halească un ochi Bizonului, socotind poate, din cauza mirosului, că-i un hoit.

Ai noștri se străduiau greoi să-și revină din amorțeală.

Ne-am ridicat anevoios în picioare, sub soarele arzător al după-amiezii și am început să ne clintim cu

mişcărilor sacadate ale unor roboți în teste. Ale naiba păsări, continuau să ne urmărească în timp ce încercam să ne reluăm poziția bipedă, precum niște câini credincioși, fără să se sperie. Am înțeles de ce. Mâncau din trupurile răposăților noștri zi de zi. Ne cunoșteau mirosul, gustul, chiar și obiceiurile. Știau cumva că mai devreme sau mai târziu vom ajunge în mațele lor. Cum să te temi de hrană? Mare noroc pe capul nostru că nu ne-au ucis așa de-ale naiba, ca să ne ilustreze vorba că drogurile nu fac bine la sănătate.

Conjurația milogilor

Trecuserăm binișor de jumătatea distanței când drumul a început să se îngusteze. Nu pentru că se lucra la el, nu era cazul. Sute de amărâți, îmbrăcați în zdrențe cenușii și impersonale stăteau nemișcați, inofensivi și apatici, de ambele părți ale carosabilului, riscându-și viața ca jaloane vii. Cu spatele încovoiat, slăbiți de ajunseseră numai piele și os, cu ochii înfundați în orbite, arătau ca morții vii din filmele de groază. Faptul că nu cerșeau era cu atât mai nefiresc în condițiile respective.

Am frisonat scurt de îngrijorare.

Noroc că m-a trezit Bizonul cu întrebările lui naive.

— Little Boss, crezi că sărăntocii își vor face vreodată o lume numai a lor?

— O au, frățioare.

— Cum se numește?

— Cimitirul săracilor...

— Hai să-i radem pe damblagii, propuse Maniacul ambalându-și zgomotos motorul, și nu părea să glumească deloc.

— De ce ai face asta?

— Din motive umanitare și pentru că-mi place. Mai ușurăm pământul.

— Ești un mare ticălos, îl luă în primire Chiorul.

— Nu-i asculta, că-s fraieri cocliți! Dă-mi mână liberă, Big Boss! Un cuvânt, o silabă sau măcar un început de gest și mă declanșez, insistă ațâțat Maniacul, privindu-mă cu un licăr anormal de speranță.

— Să nu îndrăznești! m-am răstit eu și s-a pleoștit.

Societatea, în virtutea principiului nerecunoscut vreodată, dar aplicat dintotdeauna, că cei slabi trebuie sacrificați primii în situații de criză, îi aruncase afară din spitale, ospicii, sanatorii, adăposturi pentru săraci sau din azile, apoi îi gonise și de pe străzi, unde vederea lor le amintea oamenilor în putere, care ar fi trebuit să le poarte de grijă, cât sunt de nemernici.

Cândva, înainte de pana de curent, stătusem de vorbă cu unul dintre acești neoameni, care-mi expusese pe larg teoriile lui elucubrante. Tot ce mi-a debitat mă

jignea direct și personal, sau poate nu-și dădea seama că eram una dintre țințele epurărilor, de care înainte de el mai pălăvrăgise o bestie pe nume Hitler. M-am străduit cu mari eforturi să nu-l împușc sub sprâncenă, așa cum merita netrebnicul. Am tăcut atunci, deși aveam un întreg discurs pregătit în minte.

Nu, șef de doi bani!

Imperfecțiunea, bolile sau mutațiile nu dispar odată cu bolnavii abandonati, apoi alungați și astfel asasi-nați de voi, arză-v-ar focul! Ele se vor perpetua prin supraviețuirea voastră, cei mai bolnavi nemernici de pe fața pământului. Știu! Boala voastră nu e trecută în enciclopediile medicale, dar se numește lipsă de suflet și nu poate fi tratată decât cu gloanțe.

Striviți de povara necazurilor lor, uitați de apropiați, ajunseseră să vagabondeze pe câmpuri, în păduri sau pe autostrăzi, alergați de câini și vânați de animalele sălbatice. Ca să reziste în fața urgiei, zdrențăroșii se uniseră în hoarde și păreau să aștepte în grup compact ceva sau pe cineva, poate pe bunul Dumnezeu care să vină și să-i mântuiască de dureri, de necazuri și de sărăcie.

Pământul de lângă drum era scormonit, semn că mâncaseră iarbă ca rumegătoarele, în lipsă de altceva. Eu îi vedeam pe toți sfâșiați de foame sau roși de bolile netratate în maxim o lună, iar de ființele aflate în pragul morții trebuie să te temi, pentru că nu mai au ce să piardă.

Pe măsură ce înaintam, șirul celor ce stăteau în drumul nostru se îngroșa.

Le-am urlat Arhanghelilor să fie atenți, să-i țină la depărtare pe cerșetori fără violență, că nu-i de joacă. Sincer vorbind, dincolo de milă și de silă, nu se știe ce boli se învâртеau pe acolo, iar pericolul de contagiune era foarte mare. S-au executat, deși am mirosit c-ar fi preferat mai degrabă să-i ia sub roți. Înaintam lent, ca să nu-i izbim cu motoarele, că erau vai de mama lor și orice lovitură le-ar fi putut fi fatală.

— Decât să mă omoare ăștia, mai bine nu mor deloc, zise cu năduf The Rock, care, din greșeală, putea să inventeze maxime cum nu se poate mai bizare.

O adevărată expoziție de amputări, de desfigurări, de eczeme purulente și de tumori la vedere se desfășura hidoasă în fața ochilor noștri. Deși nu eram băieți de altar, atâta suferință comasată într-un loc și întipărită pe chipurile oamenilor nu văzusem niciodată.

Totul era dincolo de limita suportabilului. Mi s-a făcut părul măciucă. Nu eram singurul care aveam probleme. Bizonul, mai simțitor, scoase un icnet adânc, apoi borî cu jet gros, din mers, făcând roțile celor din spate să patineze. Am făcut o sută de metri într-un sfert de oră, apoi am văzut de la distanță un zid viu făcut din trupuri.

Capii de coloană au mărit viteza, ca să spargă bariera de trupuri izbind-o, dar au fost decapitați de o

sârmă foarte subțire de oțel, priponită finuț de niște stâlpi de electricitate, pe care n-o observaseră. Unul singur din rândul doi reușise să pună frâna mai devreme, așa că gâtul său, cu cap cu tot se bălăbănea dizgrațios, încă nedesprins cu totul de corp, în timp ce un jet gros de sânge împrășca cu putere pe cei din jur.

M-am felicitat că eram pe undeva prin mijloc, altfel...

Ne-am oprit cu mâinile pe trăgaciul armelor.

Mirosea de la o poștă a ambuscadă și așa a fost.

Sărântocii erau mai organizați decât lăsau să se vadă.

S-au năpustit cu toții pe noi, în tăcere și fără agresivitate, încolțindu-ne greoi, apoi izolându-ne în trei grupuri. Oricât ai fi fost de ager, nu citeai nimic în privirile lor stinse. Nu aveau nicio armă la vedere. Eram încordați, aglomerația umană din mijlocul străzii dându-ne o stare de pericol iminent. După gesturi, gloata nu avea nevoie de alinare, ci erau ruți de foame și ne implorau să le dăm ceva de-ale gurii.

Dar manevra nu era altceva decât o tactică dibace de război.

Când credeam că o să se lase cu o repriză de cerșeală mai insistentă, și cu niște hrană luată cu japca, echipele lor de asalt au atacat cu rapiditate și cu o violență inimaginabilă pentru oameni atât de vulnerabili. Aveau mâinile și picioarele protejate cu cartoane fixate cu sârme, ca într-o parodie medievală macabră.

Spre rușinea noastră, în primele momente, deși știam că o să ne atace, am rămas fără reacție, de parcă

ne-ar fi hipnotizat. Să-i vezi izbind, scuișcând, mușcând, zgâriind cu degetele lor descărnate sau cu te miri ce, era foarte șocant. Unii activau numai la nivelul solu-lui, de unde se răneau atroce, agățându-se de roți sau de picioarele noastre, într-o încercare disperată de a ne pune la pământ.

Am crezut că doreau pur și simplu să ne halească, dar nu era așa.

Mai întâi unul mai ghinionist s-a înfipt în cuțitul meu, nepoftit, neîntrebat și nederanjat. N-aveam nimic cu omul, cred că nici nu m-a văzut. Până să-mi pară rău, m-am făcut de râs, încasând un cap în gură de la un gospodar fără mâini, care s-a ales la rândul lui, la schimb, cu un glonț sub sprânceană. Toți s-au pus pe urlat, gemut, gâfâit, scremut de nu ne mai înțelegeam de niciun fel om cu om. O parte dintre Arhangheli, cei mai tăfălogi, au fost dați jos de pe motoare și măcelăriți cu cruzime. Am apucat să văd cum Chiorul juca în picioare un tip în cărucior, în timp ce The Rock se gătuia reciproc cu un nevăzător și o tanti îi căra puzderie de cârje-n cap Bizonului, care se străduia să-i frângă nasul din pumni.

Cineva a aruncat cu o grenadă și toți s-au oprit cu gurile căscate ca să vadă ce se întâmplă, în afară de o mătușică cu părul pe bigudiuri, ce găsisese de cuviință să-mi bage o linguriță de tablă în ureche. O mișcare laterală de evitare a făcut din agresoare o simplă spec-

tatoare, căzută în admirație, dar pentru scurt timp. Am băgat-o din nou în joc, răsplătind-o cu un pumn în barbă, dat din măduvă, care a scos-o din sandale și a ucis-o în timp ce zbura crăcănată prin aer, urmată la o distanță respectabilă de proteză.

Nu mi-a părut rău de ea.

În fond, a fost un *care pe care*, adică luptă dreaptă. Dacă insista cu lingurița aia, sunt sigur că o putea scoate pe urechea cealaltă, după ce în prealabil mi-ar fi străbătut creierul.

Apoi mitralierele au început să latre isteric, gloanțele au penetrat ca prin brânză trupurile celor ce se nimereau în calea lor, iar urletele sfâșietoare de moarte s-au întetit, dar înaintarea amărâților nu s-a oprit. Îndată ce un val de atacatori cădeau ciuruiți, alt val la fel de decis și de dornic de confruntare îi lua locul. Cum nu dădeau prea mulți bani pe viața lor, loviturile de tip kamikaze erau numitorul comun.

— Băi, pe câțiva i-am mai omorât o dată. De unde tot vin, trăi-ți-ar? Jur că am făcut bășici în buricele deștelor de la atâta apăsător pe trăgaci, se lamentă Buttface, în timp ce-și schimba încărcătorul.

Apăreau de după niște coline. Nu câte unul. Dealurile gemeau de câți oameni se înghesuiau sprijiniți de alții, șontăcând, schiopătând sau chiar târându-se milimetru cu milimetru spre moarte. O doreau, o primeau cu bucurie, era eliberarea lor.

Lupta era inegală, mitralierele noastre făceau legea, iar ei cădeau ca muștele.

După o jumătate de oră s-a așternut deodată liniștea. Autostrada era însângeraată de cadavre sfârtecate, de mădulare disperate, de creieri și de mațe. I-am rezolvat rapid pe cei ce se zvârcoleau și pe cei care înțepeniseră contorsionați între viață și moarte și doar ochii li se mai mișcau implorând înecați în lacrimi imersia în neființă.

— Ce peisaj înălțător! E un balans optim al tonurilor, o armonie a întregului. Trebuie să-mi umplu ochii cu culorile astea vii, adică moarte. Simțiți ce bine cade soarele pe măruntaie? Le dă o vivacitate aparte, de juri că o să se ridice și vor pluti ca peștii în apele mării. Păcat că nu sunt pictor! exclamase extaziat Maniacul.

Dincolo de micile ghidușii artistice, nici ai noștri nu scăpaseră neatinși.

Butch încasase un cuțit în cap și sângera ca un porc.

Bizonul încerca fără succes să-și scoată o pilă de unghii dintre omoplați.

Chiorul avea o tăietură urâtă pe față, din care șiroiau firicele de sânge. De la lovitura unui ciocan de șnițele primit la sfârșitul încăierării, își pierduse bruma de memorie care îi mai rămăsese dintr-un contact prelungit cu halucinogenele. Trecea pe la fiecare dintre noi și se prezenta pe numele din buletin (Robert), care nu i se potrivea deloc, apoi ne întreba ai cui suntem,

ce studii avem și de ce ne îmbrăcăm așa de nepotrivit pe vreme de secetă. L-am lăsat în pace. Într-un târziu s-a luat la ceartă pe teme biblice cu un petec de iarbă, pe care ulterior l-a jucat în picioare.

Buttface își ținea în mâini capul ușor crăpat, cu ideea fixă că-n cazul în care slăbește presiunea, tărtăcuța se va despărți în două ca o ceapă crăpată în pumni.

The Rock mă privea altfel acum. Poate pentru că ră-măsese chior în urma impactului cu ghearele curbate și foarte ascuțite ale unei bătrâne, ce se deplasase pe nesimțite cu cadrul până în dreptul său. Femeia fusese găurită imediat de Maniac cu o rafală scurtă de pistol automat. Doi dintre noii-veniți, care nu-l știau de ce e în stare pe nebun, n-au avut intuiția de a se lăsa pe burtă în fața rafalei și au plătit instantaneu cu viața.

— A fost foarte plăcut, ba chiar memorabil, cum spunea o bunică de-a mea care n-avea memorie deloc, oftă Bizonul, ștergându-și cu mâneca nădușeala care i se scurgea neostoit în ochi. Ai să sărăcești, Boss, dar ai mâncat rahatul cu recompensele și trebuie să-ți plătești datoriile, că ești ca un fel de om de onoare! Avem o târlă de decedați cu nasul pe sus, pe-aici. Mă duc să recoltez o duzină sau două, până nu le ciupe Maniacul pe toate. Am decis ca după ce te storc de-o vilă, dintr-alea meschine cu heliport, să mă îngrijesc și de suflet și să donez 2-3 năsucuri la Armata Salvării.

— Bravo, Bizonule, ești un om mai bun decât pari! Aveți 10 minute, așa că mișcați-vă cu talent, că avem și alte treburi!

Puterea neagră

Nu eram prea ok. Simțeam încă nenorocita aia de lingură în ureche, presându-mi de zor creierul, gata să mi-l scoată ca pe gălbenușul unui ou fiert. Convoiul s-a oprit când șoseaua s-a întrerupt brusc, de parcă un torent năvalnic ar fi rupt în adâncime asfaltul. Între cele două maluri de autostradă era o prăpastie de vreo opt metri, douăzeci lungime și un pod mobil, deocamdată tras, cât să se prindă orice zezec că locu-i controlat.

— Ia de trece, dacă poți! făcu Bizonul dezolat.

— N-am mers atâta drum ca să mă poticnesc aici.

M-am dus să inspectez locul și am fluierat a pagubă.

— Ce dracu' căutați aici, albilor? se răsti la mine de pe malul celălalt un afro-american crăcănat ca un călăreț de elită.

— Eu sunt pitic, boule!

— Ești îmbârligător, amice, dar nu ține! Te-ai uitat în oglindă în ultimul timp, nătărăule? Nu ești numai un pitic bocciu, ești și un alb jegos, iar culoarea asta

ne dă grețuri aici, în ghetou. Înțelegi, sau chem pe cineva cu o mare pușcă să-ți traducă?

— Stai, soro, calmează-te, că suntem pașnici, și-n plus te lovim de nu te vezi cu niște spirtoase rare, pentru tipi rafinați ca tine și tot neamul tău! am mimat eu jegos amabilitatea.

Ghinion. Nu s-a dus după fentă.

— Subțire! Nu merge! Mai întâi de toate ți-ai ales cam prost anturajul. Doar n-o să-mi spui că flăcăii ăia ca brazilii de lângă tine sunt stripperi creștini, care-și caută mântuirea prin tratament cu ape minerale. Dacă te dai pacifist, să știi că faima ți-a țâșnit înainte, ca zăltata.

— Ce zici tu acolo? Sunt om cum nu se poate mai respectabil, te asigur, iar de băieți am numai cuvinte de laudă. Ia-i, scutură-i de praf, spală-i într-o apă curgătoare, fă-le unghiile de la picioare și... cu numai o clismă cu zeamă de urzici, ai un adevărat cor de maici. Dacă îi iei pe lângă casă, în trei zile îi înfiezi, ascultă-mă pe mine. Am cunoscuți care îmi mulțumesc și acum că i-au văzut, că i-au auzit, și cu asta cred că am spus tot.

Vorbele mele m-au emoționat și mi-au stors și o lacrimă, dar tipul era de piatră, pe crucea mea.

— Ei, aș! Ești prea modest. Umblă vorba prin zona asfaltică despre un pitic scandalagiu cu capul mare, care își face de cap cu ologi nevinovați. Coincidența mi se pare destul de mare cu matale.

— E irelevant... o fi altul.

— Ori ai personalitate multiplă, ori... nu știu ce să zic...

— Benoclează-te cu atenție la mine! O fi lumina de vină, dar eu n-am capul așa de mare. Știu, urechile mă dezavantajează, dar fii rațional și încearcă să le ignori! E mai bine, nu? Jur că vin dintr-o tabără hippie, unde n-am lăsat nicio armă fără un trandafir vârat în țevă. Dacă vrei neapărat acțiune, hai să facem dragoste, nu război.

— Ai gusturi rafinate la băieți și propunerea ta mă onorează, pișpirică, dar va trebui să spun pas. Nu mă atragi, ce să fac? Ești prea deschis la pigment pentru gustul meu. Mă tot întreb: Oare cum ai arăta îmbrăcat în Albă ca zăpada? Iar eu o detest pe Albă ca zăpada. (Să-mi cadă fața și mai multe nu. Am tresărit puternic, întrebându-mă îngrozit dacă ipochimenul ăsta nu îmi citește cumva gândurile, dar el schimbase oarecum subiectul). Pe malul nostru, albule, până și pescărușii sunt negri. Nu mă crezi? Privește chiar acum în sus și minunează-te.

M-am uitat. N-aveam cum să pic de acord cu el.

— Frate, mi-ești drag și n-aș vrea să pui la inimă, dar alea-s ciori autentice...

— Bine că le știi tu pe toate! mi-a răspuns sâcâit. Ca să n-o lălăim, dacă vrei să treceți vă vopsiți pielea'n negru, că asta înseamnă pe aici respect și lași

zece motoare ca să se plimbe și buclile noastre prin peisaj. După cum vezi, nu e nimic personal.

— Bro, ești o scumpete, dar oricât ai fi de important pe malul tău, suntem cam strânși la motoare și n-avem la dispoziție atâta vopsea cât să te facem fericit.

— Asta a fost o glumă infectă, prietene. Nu sunteți de culoare, nu treceți, dar-ar boala-n voi de gherțoi! ne comunică nepăsător noul nostru inamic. E ca mine sau deloc.

Îmi displace să mă contrazic cu oamenii. Mai bine îi împușc ca să aplanez conflictul, dar în cazul de față nu mă rezolvă cu nimic, așa că am lăsat coada în jos cu timiditate.

— O să ne punem imaginația la treabă ca să te satisfacem cumva, nesățulule!

Aveam ceva în cap. Mi-am adunat locotenenții și le-am comunicat c-o să adoptăm tactica grecească a calului troian.

— Bine, bine, dar unde găsim un cal? a îndrăznit Bizonul cu timiditate.

Le-am explicat pe scurt escrocheria antică a cadoului otrăvit și cam ce vreau eu de la viață. Când a început să se lase întunericul, la un semn al meu toată banda s-a pornit să urle, să blesteme și să tragă cu armele-n sus, apoi ne-am părăsit aparent furioși motocicletele și ne-am încolonat, plecând ca simpli pietoni înarmați, înapoi pe autostradă.

Ne-am întors pe șest, sub protecția întunericului, ca să vedem dacă cei de pe mal vor mușca din momeală ca și peștele caras. N-a durat și cei de pe malul celălalt nu s-au mai putut abține.

Podul a fost coborât în grabă și un tip a înaintat cu precauție ca să vadă ce-am lăsat pe-acolo. A cotrobăit circumspect prin colburii plini cu băutură, arătând încântat prada unora de pe malul celălalt. A făcut un prim transport, apoi s-a întors cu încă un tovarăș, ca să meargă prăduiala mai repede. La al treilea transport i-a lovit lăcomia și lăsând precauțiile la o parte, au venit vreo 20, veseli nevoie mare.

Șiretlicul funcționa. Atât așteptam. Atunci am atacat cu toată forța.

Din ambele părți ale străzii, soldați de-ai noștri care știau bine cu cuțitul s-au strecurat tiptil în preajma căraușilor și le-au tăiat beregățile, ori le-au înțepat inimile. Totul a durat 20 de secunde, apoi încărcăți de mărfurile noastre, aceștia au trecut podul în locul decedaților.

După un timp, de dincolo de pod s-au auzit țipete disperate, schimburi de focuri, apoi urletele de victorie ale Arhanghelilor. Zona fusese pacificată, iar oponenții erau acum liniștiți, gen morți.

Ne-am recuperat ce era al nostru, apoi am recuperat ce era al lor și, lăsând politica la o parte, ne-am văzut mai departe de drum.

Secesioniștii. Statul Q.

Autostrada era blocată de o poartă de metal impresionantă, garnisită cu țepi metalici ascuțiți, ce nu putea fi ocolită cu niciun chip, fiindcă un gard de sârmă ghimpată în cinci straturi securiza intrarea în teritoriu.

— De unde veniți?

— Din New York.

— Ah, cetățeni străini...

— Cum adică, cetățean străin în țara mea? Suntem oameni liberi ai Statelor Unite.

— Statele nu mai sunt unite, iar asta nu mai e țara ta. Bun venit în Noua Americă, țara mea... Scopul și durata vizitei?

— Interes de serviciu. Suntem în tranzit spre Tijuana.

— V-ați vaccinat în ultimii doi ani? Guvernării au băgat în toate serurile sifon, și-n bule microcipuri, care fac chestii dubioase în creierul vostru, de faceți ca tâmpiții orice vor ei.

— Nu prea.

— Asta e bine, ne-a informat cu amabilitate cucoana care se ocupa de noi. Preventiv, o să vă dăm cu niște magneți puternici, ca să vă paradească microcipurile, în caz că au rezistat la EMP.

— Ok, dar mai bine ne-ați da cu spray, sau măcar cu apă.

— Apa-i rară, iar asta nu e sarcina noastră. Va trebui să declarați pe proprie răspundere că nu faceți parte din statul paralel.

— Ne dăm cuvântul, stimată doamnă. De altfel, puteți să vă uitați mai atentă la mutrele noastre, se vede cu ochiul liber că suntem domni onorabili. I-am chemat pe Chiorul și pe Bizonul, și dându-i drept exemplu ilustrativ, am întrebat-o pe femeie dacă așa arată fițoșii ăia din statul paralel?

— Arată în toate felurile, ne-a răspuns sec funcționara, apoi a continuat: așa că va trebui să completați declarația și cu ea în dinți vă prezentați la intrare. Lăsați armele acolo. Doar cetățenii Noii Americi au dreptul să poarte arme în acest teritoriu. Acestea vă vor fi înapoiate la vama spre Tijuana din San Diego.

A fost un moment greu. Fără arme ne simțeam dezbrăcați. A trebuit să ne supunem, n-aveam de ales.

Am primit adevărinite individuale pe care să le prezentăm pe post de acte, în fața oricărui cetățean ce ne va cere să ne legitimăm.

Plecați din vamă, am trecut de o cârcă de panouri care ne anunțau aberant și triumfalist că zona e liberă de 5G și am ajuns în piața unui orașel unde un individ îmbrăcat mai de doamne-ajută ne-a acostat.

— Salut, fraților! Haideți diseară încoace să sărbătorim!

— E vreun sfânt, ceva?

— Ieri ne-am proclamat independența.

— Am auzit...

— Vă aflați în țara celor ce-o merită. O să fie o chermезă grandioasă cu râuri de șampanie, cu pișcoturi sprițate aduse tocmai din Argentina, cu doamne spălate cu săpun veritabil și cu craci încrucișați cu eleganță și generozitate. Ocazia e de neratat. Toată lumea bună vine să se izmenească pe aici.

N-am scăpat până nu am jurat pe motoare, tatuaje și insigne că venim, dar am uitat de el îndată ce s-a făcut pierdut în mulțime.

În noua republică, izolaționismul era cuvântul ce flutura pe buzele tuturor. Oratori de ocazie sau de profesie urcau rând pe rând pe-o scenă improvizată, ca să dea din buze în aplauzele entuziaste ale prostimii strânse ca la urs.

— Fraților, prieteni și... pisi. Am reușit! De mâine începem lucrările. Ziduri mari, frumoase, trainice, ziduri de netrecut ne vor despărți de ororile restului lumii. Afară, oamenii au un nou hobby, să se ucidă între ei. Nu ne băgăm. Aici nu vom renunța la civilizație. Vom avea tramvaie trase de cai, baloane cu hidrogen, ziare de hârtie și locomotive cu aburi. Mă rog, ce se poate. În câțiva ani vă promitem și curent. Ne vom distra între noi, izolați total de exterior, iar peste câteva sute de ani, când ăia se vor fi rărit, vom ieși în siguranță și vom subjuga, apoi vom repopula pământul.

Ne-am privit dând din cap. Între căpiații ăștia nu era de stat nici măcar o clipă, așa că hopa-sus pe motoare și direcția San Diego, acolo unde ne așteptau armele și libertatea care ne era atât de dragă.

La vamă, o femeie de treabă ne-a înștiințat.

— În cazul în care vă vreți arsenalul înapoi, este obligatoriu să învingeți în ring pe unul dintre cetățenii noștri.

— Daaaa? La alegerea noastră?

— Nu! Alegerea ne aparține și în cazul luptătorilor voștri și pentru ai noștri.

Mi s-a urcat sângele la cap instantaneu. În ciuda feței care nu m-ajută, nu suport să fiu luat de prost.

— De ce nu ne-ați spus de la început?

— Nu ați fost informați? Probabil e vorba de o mică deficiență de comunicare, pentru care ne cerem scuze!

— Lasă vrăjeala, scuzele voastre nu mă încălzesc cu nimic.

— Dacă aveți nemulțumiri, puteți să faceți o reclamație la ghișeul 7.

La ghișeul respectiv era o coadă care ducea până la capătul străzii. Butch a încercat să se lipească de una de jurai că-i vie, folosindu-se de farmecul său personal și de un briceag pe care nu-l predase. Idioata a început să țipe ca din gură de șarpe și au apărut niște polițiști călare care ne-au bastonat de ne-au mers fulgii.

Uite așa am renunțat la reclamație. Trebuia să intrăm la bătaie pentru armele noastre, n-aveam de ales.

Ni s-au oferit două partide. Miza era mare. Dacă eram victorioși măcar într-una puteam să ne recuperăm ustensilele de ucis. Dacă nu, urma să ne pierdem și motoarele.

The Rock a intrat în arenă, hotărât să-și termine cât mai repede oponentul. Când am văzut cu cine intră în ring m-a umflat râsul. Comentatorul a început să urle de am crezut că-i crapă o vână în cap.

— Din partea Noii Americi, campioana momentului, Lily Bestia.

Avea coana Lily asta un trup provocator, de zeiță porno și niște picioare de 25 de metri, de te lua cu rău de înălțime urmărindu-le în desfășurare. Specimenul ar fi făcut cinste oricărui bordel de oraș, cu clientelă sado-maso selectă. Era echipată cu un body de plasă gândit genial, cât să nu ascundă absolut nimic, iar în cap avea un coif metalic de influență grecească, cu o creastă ascuțită ca o lamă de cuțit. Am ovaționat-o și noi, că era piesă de colecție, în ciuda părului albastru și a machiajului strident de țoapă.

Mișcările de stretching balistic pe care le-a executat în sinusoide perfecte, cu dexteritatea unei dansatoare olimpice la bară au adus mulțimea în delir erect.

Pe mine altceva m-a tulburat. Bestia avea pătrățele bine definite pe abdomen, ca o campioană la cultu-

rism și un joc de picioare amețitor ce trăda o mare experiență de luptătoare. I-am făcut lui The Rock semne îngrijorate ca să ia seama la ea, dar nătărăul mi-a făcut un semn blazat de superioritate maximă, care-mi arăta că a luat-o pe fată la preț de matineu.

— Atacă, păpușă masculină! l-a îmboldit Lily pe The Rock.

— Ok, soro! Vreau să te am pe conștiință.

Insensibil la farmecele pițipoancei, The Rock s-a repezit în ea ca un tanc spre o trotinetă. Intenția i se deslușea clar în trăsăturile abrutizate de alcool – să o frângă pe genunchi în doi timpi și trei mișcări. S-a grăbit nițeluș și și-a furat un picior în ureche care ar fi leșinat și o vacă, dar el nici n-a clintit. Tribunele au vuit, trăind cu intensitate momentul. The Rock a contraatacat cu violență, dar fără dibăcie, dând vreo trei pumni zdraveni în aer, de-am zis că-i zboară mâna din cot.

Bestia i-a admirat croșeele date în gol, salutând publicul, de undeva din spatele lui. Apoi l-a umplut pe băiat de respect, omenindu-l cu două lovituri de picior nimicitoare în rinichi, împlinite cu una mai dibace în boase, care l-a clătinat, făcându-l să-și reevalueze prioritățile vieții.

În timp ce The Rock al nostru încerca cu tenacitate să înțeleagă ce i se-ntâmplă, având fața schimonosită de durere, a urmat năpasta. Bestia nu i-a respectat

meditația, ci s-a mișcat zglobiu în jurul lui, apoi privindu-l în ochi i-a sărit fulgerător cu ambele picioare la gât și l-a lovit cu ascuțișul coifului metalic, crăpându-i capul în două ca pe o nucă.

Fanii au început să aclame zgomotos, în timp ce The Rock s-a prăbușit asemenea unui sequoia tăiat de drujbă, cu capul făcut țandări și creierii i s-au împrăștiat dizgrațios în talașul arenei.

— Nu știam că are atâta creier, a remarcat admirativ Maniacul. Poate l-aș fi respectat... sau măcar l-aș fi urât.

Ciudat, dar moaca lui The Rock era zâmbitoare, de parcă ne făcuse o ghidușie murind. N-am avut timp să mă bucur că scăpasem de-un oponent de temut, că trupul decedatului a fost debarasat la iuțeală, apoi s-a aruncat o mână de talaș pentru ca următorii luptători să nu patineze prea tare în creieri și s-a trecut la confruntarea care mă privea direct.

Când am pătruns în arenă, asistența a sărit în sus ca electrocutată. Am bombănit un blestem ramificat până la a opta generație, întrebându-mă pentru a nu știu câta oară ce caut eu în viața mea și alte căcaturi lugubre. Eram cusurgiu. Se pare că bătăile cu pitici erau bine primite.

Oare cu cine urma să mă înfrunt și cum?

Aș fi preferat să mă măsoar în zicale și vorbe de duh, ca să am și eu o șansă, dar nu-mi făceam iluzii. Mi-am

examinat pumnii, de care mă folosisem recent doar ca să o lansez pe babă spre îngerii. Nu erau mare scofală, iar lacul de unghii de când eram Albă ca zăpada putea fi încă distins de cunoscători.

Apoi a intrat oponentul, iar haosul și rumoarea s-au instalat în tribune. La vederea lui m-au luat toți dracii și n-am avut decât un singur comentariu, dar zbierat.

— Viața mea e un rahat. Să mă ucidă naiba cineva, că nu mai suport!

Mă așteptam la altă gagică sau la vreun copil luptător, dar mi-am luat țeapă. Am descoperit cu un nod în gât că urma să mă bat cu un berbec corpulent și fioros cu o sculă enormă în erecție, tuns ca un leu. Aveam așteptări destul de negre în privința viitorului meu imediat și nici pe termen lung nu stăteam prea bine.

— O rață nu mi-ar fi ales. Țsta mă și bate, mă și violează, mi-am zis agitat.

— Nu e mai bun ca tine și nici mai frumos, mi-a urlat matern Bizonul.

Ostilitățile au început fără tatonări, iar animalul m-a tamponat din prima cu niște coarne răsucite, de-am crezut că-mi înghit limba. Bestia behăia de jurai că e leu sau ceva. Avea mizerabilul ochii atât de roșii și era atât de furios, încât ai fi zis că a fost înțărcat cu steroizi. Exista o singură variantă ca să scap. Să nu intru în panică.

N-am ținut cont de ea, fiindcă eram prea panicat.

Așa că am început să fug în cerc cu berbecul aproape, mirosindu-mi neconținut fundul, de parcă eram promiși. Din viteză, am citit un soi de pasiune nesănătoasă în ochii lui. Atenția asta mă măgulea, dar nu m-am lăsat. N-am vrut să fiu mireasa lui, dar nici n-aveam cum să iau distanță cu picioarele alea scurte. Îndată ce și-a dezvăluit sentimentele, văzând că metodele lui de seducție n-au funcționat, amicul s-a dedat cu frustrare la durități. A urmat o avalanșă de lovituri năpraznice, aplicate cu sprijin pe picioarele din spate, care mi-au tăbăcit buclele și m-au proiectat în cele mai jenante poziții.

Calvarul a continuat cu berbecul mai îndârjit și mai pasional.

Ori era un fetiș local, ori trebuie că eram sexy în relația asta olecuță duplicitară cu berbecul. Aclamațiile nu mai conțineau, și-am întrezărit demenți mângâindu-se într-o dinamică accentuată cu ochii bulbucați de pasiune bolnavă, în timp ce bestia mă maltrata de-mi mergeau fulgii.

Toată lumea aștepta lovitura de grație, dar berbecul nu se grăbea.

Mi-am văzut moartea cu ochii.

Eram atât de paradit, încât nici nu mai știam de unde să mă țin de durere.

Dacă am văzut că nu merge pe corecte, i-am dat ticălosului perversa. Am micșorat treptat cercurile până

când, amețit de atâtea rotiri, berbecul a căzut în fund. În acel moment am sărit pe el și l-am gătuیت cu mânuțele mele mici și murdare.

Murmurul dezolat al spectatorilor și fluierăturile lor ostile, mi-au arătat clar de partea cui erau. Mi s-a părut absolut normal. Berbecul era un cetățean leal al Noii Americi, pe când eu, nu.

Oficialitățile au jucat corect. La vama de la San Diego armele ne așteptau aliniate frumos într-un rastel pe care scria, la nume de familie, Haos.

Cum naiba de ne știau așa de bine?...

Aici e Tijuana

Zece mile. Eram frânți, plini de praf, de sânge și de nădușeală, dar indicatorul ne-a dat un impuls formidabil. Am zdrobit accelerațiile sub tălpi, chiuind. Orașul pentru care bătusem atâtea drum, pentru care depășisem atâtea piedici, pentru care ne riscasem viețile de atâtea ori, Tijuana sau Colțul Mexicului, cum i se mai spunea, era la o aruncătură de băț.

M-am înfiorat. Pulsul mi-a luat-o razna.

În câteva minute urma s-o reîntâlnesc pe Jane, care, draga de ea, pariez că avea să mă întâmpine abțiguită, cu un mare trabuc înfipt în colțul gurii, cu vreo treișpe' beri în față și cu patru muchachos la picioare.

S-o fi prins sărăcuța că drumul ăsta n-avea decât o minimă legătură cu ea, totul fiind numai un joc meschin de putere? Eu zic că da, fiindcă berea ajută la inteligență, când o bei cu damigeana.

Sau... așa mi-ar plăcea.

Dumnezeul motocicletiștilor ne protejase cât să ajungem mai mulți decât am plecat, iar cei care dispărușeră dintre noi spre raiul curselor moto de pe lumea cealaltă, avuseseră morți frumoase, de războinici adevărați. Mizeria de la spitalul morții nu se pune...

Am trecut în fața coloanei, nerăbdător să-l văd, apoi după o curbă s-a arătat.

Frâna pe care am pus-o era să mă arunce în cap, iar cei din spate era cât pe aici să mă ciocnească. N-au vo-ciferat. Au venit toți lângă mine, apoi, șocați, și-au scos căștile ca să privească mai bine.

Butch, care-i fusese amant, vorbi primul.

— Unde ești tu, Jane, biata de tine?

— Peste tot, fu de părere Maniacul. Păcat de ben-zină, completă în-ciudat.

— Să-i căutăm hoitul. Dacă nu dăm de ea, mai sunt șanse. Poate n-a ajuns sau o fi scăpat, încercă Bizonul să nege ceea ce vedea.

— Ține-ți limba-n gură! i-o tăie Buttface.

— Atâția băieți au murit degeaba, am remarcat mahnit, apoi am continuat în gând: numai din vina mea...

În fața ochilor noștri se întindea ceea ce până nu demult era fala Mexicului, Tijuana. Orașul nu mai exista. Fantomele clădirilor lui defuncte proiectau o imagine de coșmar, trimițându-ne cu gândul la rămășițele unui trup incinerat.

Și? Cui îi mai păsa?

Toți erau morți și actualmente putrezeau clipocind în soarele mexican, cel mai nașpa cuptor din lume, invidia Saharei. Nici măcar șobolanii, dragii de ei, nu scăpaseră întregi. Viața în oraș pierise cu desăvârșire, îngropată sub ruine înnegrite de fum.

Locul fusese transformat de o explozie cataclismică într-o groapă adâncă, în care totul fusese fărâmițat, rupt sau strivit. Molozul, devenit rege, domnea peste dărâmăturile supuse din care se ițeau fuioare rebele de fum ce zăpăceau ciorile mâncătoare de leșuri care-și făceau veacul prin jungla de fiare contorsionate.

Ceva s-a rupt atunci iremediabil. Nu mai puteam să-i mint și să mă mint.

Nu mai aveam vreun țel în care aș fi putut să cred. Să mă mai cramponez de putere era acum inutil.

Mi-am zis:

— Trebuie să fac ceva aici și acum, altfel voi continua așa pentru totdeauna!

Am inspirat adânc, apoi mi-am scos fără nicio vorbă însemnele tribului și le-am predat Bizonului. Despuat de semne, eram un nimeni în drum. M-am simțit vlăguit. Puseul meu de curaj se cam isprăvise.

Era un moment minunat să încasez un cuțit în jugulară.

Dacă una dintre găștele alea care apar la tot felul de sindrofii și îți bagă un microfon sub nări, întrebându-te stupid cum te simți, ar face acum același lucru cu mine, i-aș răspunde cu sinceritate:

— Ca un iresponsabil care face legat la ochi o roată pe marginea unui furnal încins.

Am început să înaintez printre foștii mei tovarăși, cu privirea ațintită înainte, într-o încercare absurdă de a evita contactul vizual direct. M-am ținut tare, deși instinctele-mi spuneau s-o rup la fugă urlând.

Dar băieții n-au făcut nimic și nici n-au încercat să mă oprească.

Nu mă așteptam. M-am emoționat și pe acest fond cu încărcătură specială, o parte din mine, presupun cea bună, și-a dorit din tot sufletul să-i mitralieze.

— Au înnebunit golarii ăștia sau... ce?

Era dovada supremă de respect în lumea mea bazată pe forța brută.

Respect pentru ce, că eu fugeam ca un laș mărunț să-mi văd de viață, lăsându-i cu curu-n baltă, în dulcele stil josnic Little Boss? I-am adus până aici ca să-i las să se descurce cum or putea la întoarcere? Ce dracu înțeleg ăștia, că eu nu mai pricep nimic?

Rămânea să cuget mai adânc și penetrant asupra aspectului...

Le-am mulțumit scuturându-mi capul cu un semn care s-a vrut demn, dar n-am avut nici în ultimele clipe puterea să le cer iertare că i-am detestat pe fiecare în parte, că n-a trecut nici măcar o clipă în care să nu-i vreau crăpați și că i-am mințit o viață că sunt ce-ar fi vrut ei să fiu, adică o pocitanie mică și crudă, în loc să mă arăt cu adevărat cum m-a făcut Dumnezeu, adică o pocitanie la fel de mică și întrucâtva sensibilă. În tot timpul ăsta, o întrebare îmi tot dădea târcoale.

— Oare am făcut suficient ca să-i salvez pe cei pe care-i iubesc?

Mi-am încordat creierii, căutând în toate ungherele minții persoane dragi, de care să fiu atașat emoțional, pentru care ar fi trebuit să mă zbat. Într-un târziu a trebuit să admit.

— Exceptând-o pe Jane, eu nu iubesc pe nimeni și nimănui nu-i pasă cu adevărat de mine.

În egoismul meu nerecunoscut, speram ca Arhanghelii să-mi simtă lipsa, în pacifismul meu nedevelopat doream să nu omoare mai mult decât trebuie, iar în înțelepciunea mea pretinsă, țineam morțiș ca sucresiunea în fruntea găștii să nu îi revină tocmai Maniacului, pentru care baia de sânge era o obligație, nu o necesitate.

Dar până la urmă, ce mai conta!? Ducă-se!

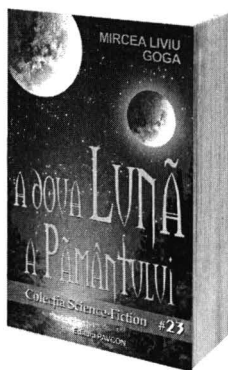
În timp ce toți au început să claxoneze scandând sacadat Little Boss, cu armele ridicate în slăvi, mi-am

dus trădarea până la capăt, am urcat pe Harley și mi-am urmat umbra ce se proiecta alungită în fața mea, plecând de unul singur să mă pierd în prafurile dinspre soare-apune.

N-am zis nimănui, fiindcă nu aveam cum să justific, dar încă speram că Jane nu era moartă și că mă așteaptă undeva, matoală, să vin să o salvez...

A doua Lună a Pământului

de Mircea Liviu Goga

*“Vrei o carte care să te țină
cu sufletul la gură de la
prima la ultima pagină?
Aceasta este!”*

...Ce ascunde misterioasa Vale a lui Martin?

De ce Emanuel, un băiat de doar 11 ani, e ales să fie printre puținii care pot pătrunde acolo?

Ce pun la cale Zeii neștiuți, ascunși printre muritorii de rând, în satul acela fără nume?

Iar Valentina... de unde apare, ce este și ce o leagă, de fapt, de Emanuel?...

Întâmplări stranii, desfășurate de-a lungul unei povești inițiatice, scrisă ca dintr-o suflare, în care lumea miturilor e împletită strâns cu lumea reală.

O poveste scrisă pentru spiritele celor care știu să rămână copii până la adânci bătrâneți.

O poveste pe care, cu siguranță, o vei ține minte pentru tot restul vieții!

Titlu: *A doua Lună a Pământului*

Autor: *Mircea Liviu Goga*

Nr. pag.: 320

Colecția Science-Fiction: #23

Comandați-o la: www.pavcon.ro

Mai întâi s-a întâmplat în Europa.
După care întreaga Americă a
rămas fără energie electrică. Și
apoi lumea întreagă.

Prima parte a seriei Arhanghelii
Haosului ne poartă de-a latul con-
tinentului american, alături de o
bandă de motocicliști ucigași al
cărei singur țel este de a ajunge
la iubita șefului bandei, surprinsă
de evenimentul cataclismic în
orașul mexican de graniță Tijuana.

Cei mai răi dintre cei mai răi con-
stată astfel, nevoiți să treacă prin
tot felul de încercări care mai de
care mai dificile, că răutatea ființei
umane aflate în postura de a su-
praviețui nu poate fi întrecută de
niciun animal sălbatic și că, în
pofida crimelor odioase pe care
le-a săvârșit, orice suflet primește,
în cele din urmă, chiar și atunci
când nu se mai așteaptă deloc,
șansa sa la mântuire.

Un roman electrizant, amuzant și
plin de întorsături de situație me-
nite să creeze o experiență de
lectură de neuitat!

ISBN 978-606-96254-1-5

9 786069 625415 >

www.pavcon.ro